AL DOILEA MOZART

Dacă îți poți număra banii, nu ai un miliard de dolari.

- J. Paul Getty, fondatorul Getty Oil Company -

Vrei să afli secretul acelor multimiliardari care trăiesc în vile extravagante, conduc automobile de lux, își petrec zilele în permanente și superbe vacanțe în cele mai splendide locuri ale lumii și se răsfață cu un stil mirific de viață?

Ai putea spune că secretul acelor multimiliardari este că ei au reușit, prin diverse metode, să obțină banii cu care să-și

cumpere vile extravagante, automobile de lux și toată strălucirea pe care o afișează în văzul tuturor.

Ei bine, află că NU acesta este secretul lor!

Secretul acelor multimiliardari este altul!

Cei mai bogați oameni din lume NU și-au dorit vile extravagante, NU și-au dorit automobile de lux, NU și-au dorit permanente și superbe vacanțe în cele mai splendide locuri ale lumii și NU și-au dorit neapărat un stil mirific de viață, tocmai pentru că toate acestea pot fi… văzute și ȘTIUTE de către ceilalți oameni…

E ceva ciudat aici, nu-i așa?

Desigur, cei mai bogați oameni din lume vor minți politicos și vor spune că și-au dorit din tot sufletul acea viață strălucitoare pe care oamenii obișnuiți o admiră așa de mult.

În realitate, cei mai bogați oameni din lume ascund în adâncul sufletului lor un secret pe care NU îl vor destăinui nimănui, niciodată.

Acest secret le-a adus bogăția care îi intrigă și îi fascinează pe cei din jurul lor.

Oricât de mult i-ai întreba pe cei mai bogați oameni din lume și oricât de mult ai încerca să le ”smulgi” secretul, NU vei reuși.

De ce NU vei reuși?

Răspunsul îl vei afla în cartea ”Al doilea Mozart”.

Cineva a reușit să descifreze în ce constă secretul cel mai bine ascuns al celor mai bogați oameni din lume…

Bineînțeles, cei mai bogați oameni din lume tot NU vor recunoaște că ascund în

profunzimile inimii un secret pe care NU îl vor divulga nimănui, niciodată.

De ce NU vor recunoaște?

În cartea ”Al doilea Mozart” vei descoperi și răspunsul la această întrebare.

*

Cartea ”Al doilea Mozart” conține *Codul De Acces Spre O Altă Viață*.

Acum TU trebuie să alegi.

Dacă extragi *Codul De Acces Spre O Altă Viață*, tot ceea ce trăiești tu în prezent se va schimba în totalitate și vei pătrunde într-o lume în care numai o anumită categorie super-selectă de oameni a avut acces o perioadă de timp.

Dacă NU extragi *Codul De Acces Spre O Altă Viață*, în viața ta NU se va schimba nimic, vei trăi exact ca și până acum și NU vei afla niciodată secretul teribil care se ascunde în spatele numelui ”Al doilea Mozart”.

Cum extragi *Codul De Acces Spre O Altă Viață*?

Este foarte simplu.

Citești cuvânt cu cuvânt cartea ”Al doilea Mozart”.

Cartea ”Al doilea Mozart” conține circa 35 000 de cuvinte.

Dacă citești câte 100 de cuvinte pe minut (ceea ce reprezintă un ritm lent de citire), după circa 350 de minute (circa 5 ore și 50 de minute) termini de citit cartea ”Al doilea

Mozart” și reușești cu succes să extragi *Codul De Acces Spre O Altă Viață*.

În textul cărții se află inserate anumite cuvinte care NU au nicio legătură cu conținutul pe care îl citești.

Acele cuvinte, puse unul după altul, în ordine, formează *Codul De Acces Spre O Altă Viață*.

Notează pe hârtie cuvintele care formează *Codul De Acces Spre O Altă Viață*, imediat după ce le descoperi în textul pe care îl citești!

Atenție!

Pentru a extrage *Codul De Acces Spre O Altă Viață* trebuie să citești lent și cu maximă atenție fiecare cuvânt al cărții!

Trebuie să urmărești și înțelesul textului citit!

Dacă citești în grabă (fără să înțelegi sensul ideilor citite) și sari peste cuvinte sau peste fraze, NU vei mai putea să extragi *Codul De Acces Spre O Altă Viață*!

Ritmul de 100 de cuvinte pe minut este destul de lent pentru ca tu să poți citi totul cu atenție.

Citești lent (câte 100 de cuvinte pe minut), apoi, după circa 5 ore și 50 de minute de lectură atentă, poți sigur să extragi din textul citit *Codul De Acces Spre O Altă Viață*.

Așadar, dacă vrei cu toată seriozitatea să extragi *Codul De Acces Spre O Altă Viață,* citește TOTUL cu atenție și cu viteză mică!

Dacă NU vrei cu seriozitate să extragi *Codul De Acces Spre O Altă Viață*, NU se întâmplă

nimic rău, doar că vei NU vei afla niciodată misterul cu totul tulburător aflat în spatele numelui ”Al doilea Mozart”.

Tu alegi!

INTRODUCERE

Libertatea este dreptul sufletului de a respira.

- Henry Ward Beecher -

INTRODUCEREA cărții ”Al doilea Mozart” conține 3704 de cuvinte. Dacă citești foarte lent și cu maximă atenție (câte 100 de cuvinte pe minut), în 37 de minute termini de citit INTRODUCEREA.

Ceea ce vei citi în continuare îţi va schimba pentru totdeauna viaţa.

Vei învăţa tehnica fenomenală prin care poţi produce îmbunătăţirea mult aşteptată a destinului tău.

Tehnica despre care vei citi se aplică la orice domeniu pe care ți-l alegi tu, fără să te forțeze nimeni, domeniu care îți place mai mult și ți se potrivește mai bine.

Desigur, această tehnică se adresează numai celor care intenţionează cu toată seriozitatea să vadă, în sfârşit, că au apucat pe drumul schimbării.

Chiar dacă ţi se pare ciudat, să ştii că mai există şi oameni care NU vor să schimbe nimic în viaţa lor.

Da, ei NU vor nicio schimbare şi nici NU cred că ar putea prin propriile lor forţe să schimbe ceva.

Mai mult, ei aşteaptă tot timpul ca ALTCINEVA să le ofere posibilităţi mai bune de a-şi trăi viaţa.

Însă această aşteptare NU le aduce nimic mai bun, pentru că ALTCINEVA nu relativ are niciun interes să le ofere o viaţă mai bună.

Cei care aşteaptă să vină ceva mai bun din EXTERIOR, aşteaptă degeaba!

Ei sunt ca frunzele purtate de vânt.

Sunt mutaţi dintr-un loc în altul de vântul sorţii, fără nicio direcţie clară.

Şi tot ei se plâng atunci când constată că viaţa e grea şi nedreaptă.

Ei NU fac nimic pentru a-şi schimba direcţia destinului, dar sunt primii care se plâng.

Vrei şi tu să faci parte din grupul celor care NU au niciun control asupra propriului lor destin?

Sau vrei să te desprinzi pentru totdeauna din mulţimea care se complace în mediocritate?

Alegerea îţi aparţine în totalitate ţie!

Rămâi unde eşti acum sau o apuci pe un cu totul alt drum.

Poţi foarte bine să rămâi şi în locul în care te afli acum.

E posibil ca acest loc să te mulţumească.

Dacă te mulţumeşte, rezervă-ţi puţin timp şi citeşte aici câte ceva despre ceea ce vei găsi cu adevărat în zona ta de confort.

Dacă nu te mulţumeşte, înseamnă că e timpul să începi de urgenţă să acţionezi.

Contrar aparenţelor, evitarea oricărui risc NU este deloc sigură.

Ştii şi tu, mulţi oameni preferă să nu acţioneze absolut deloc, pentru că vor să ocolească orice fel de risc.

Părerea lor este că, dacă vor rămâne în locul în care ei se află, vor fi la adăpost de orice fel de primejdie.

Desigur, ei îşi fac mari iluzii despre această siguranţă.

În general, părerea multor oameni despre siguranţă sau despre evitarea riscurilor este eronată.

Îţi voi da acum doar două exemple foarte simple.

Ce crezi că este mai riscant?

Să mergi pe bicicletă pe străzile unui oraş sau să mergi pe trotuar, ca simplu pieton?

Ce crezi că ar fi mai periculos?

Să înoţi în preajma unui rechin sau să lucrezi într-o fermă de vaci?

La prima vedere, tentaţia e să spui că e mult mai sigur să mergi pe trotuar sau să lucrezi într-o fermă de vaci.

Aparent, trotuarul şi ferma de vaci sunt locuri mai sigure şi mai îndepărtate de pericol.

Oare?

Ei bine, află acum că s-a realizat o statistică şi s-a stabilit ceva foarte interesant:

Cei care merg pe trotuar sau lucrează într-o fermă de vaci suferă mai multe accidente decât cei care merg pe bicicletă sau înoată în preajma rechinilor.

Interesant, nu-i aşa?

Această statistică a fost prezentată şi într-o emisiune de pe canalul TV ”National Geographic”.

Ceea ce pare sigur, NU e chiar aşa de sigur.

Şi invers: ceea ce pare riscant, este, de fapt, varianta mai sigură.

Să ştii că mintea le joacă feste multor oameni, în ceea ce priveşte ideea de siguranţă.

Mulţi oameni au înrădăcinată în mintea lor ideea că cel mai sigur este să ai un loc de

muncă cu program de opt ore pe zi şi salariu fix.

La fel de sigur pare să mergi pe trotuar sau să lucrezi la o fermă de vaci.

Recunoaşte deschis:

Poţi să spui că un salariat este sută la sută sigur că nu va fi cândva concediat?

Desigur că nu poţi spune asta!

Ca salariat, te poţi trezi oricând în rândul şomerilor!

Unde mai e siguranţa salariatului?

Nicăieri!

O consolare slabă este faptul că primeşti imediat acel salariu care să îţi întreţină existenţa.

Şi cam atât, desigur.

Salariul îţi asigură prezentul.
Pentru simplul salariat, viitorul este ceva de forma cuvântului ”pensie”.

E cam sărăcăcios acest viitor, nu crezi?

Perspectiva nu e prea frumoasă.

Să munceşti o viaţă întreagă doar pentru a spera că vei primi în ultimii ani ai vieţii o pensie modestă NU e deloc încurajator.

Şi atunci, ce e de făcut?

Trebuie schimbat ceva, nu-i aşa?

Să ştii că mulţi oameni îşi consumă zi după zi traiul şi NU schimbă absolut nimic în viaţa lor.

Totul pare să curgă după un tipar prestabilit, după un scenariu destinat să nu se mai modifice niciodată, de parcă ar fi încrustat în piatră.

Desigur, dacă tu NU vrei să schimbi nimic în viaţa ta, nimic NU se va schimba!

Hai să analizăm un exemplu.

Tânărul John are vârsta de 20 de ani.

El tocmai a reuşit să se angajeze într-o companie.

Are un salariu bunicel şi cam tot ceea ce şi-ar putea dori un om simplu.

În aparenţă, totul este în regulă.

Însă, undeva în adâncul sufletului lui, John NU este mulţumit.

El ştie că ar putea avea mai mult.

Dar nu are curajul să încerce să obţină mai mult.

Şi nici nu este dotat cu voinţa necesară.

Pare să fie mai bine totuşi dacă rămâne acolo unde se află acum.

Şi iată cum va decurge viaţa lui John:

La vârsta de 25 de ani, John este salariat.
Nivelul de trai: modest.

După încă 5 ani, la vârsta de 30 de ani, John este salariat.
Nivelul de trai: modest.

După încă 5 ani, la vârsta de 35 de ani, John este salariat.
Nivelul de trai: modest.

După încă 5 ani, la vârsta de 40 de ani, John este salariat.
Nivelul de trai: modest.

După încă 5 ani, la vârsta de 45 de ani, John este salariat.
Nivelul de trai: modest.

După încă 5 ani, la vârsta de 50 de ani, John este salariat.
Nivelul de trai: modest.

După încă 5 ani, la vârsta de 55 de ani, John este salariat.
Nivelul de trai: modest.

Hei, dar stai!

Ce se întâmplă aici?

La vârsta de 55 de ani, viaţa lui John este la fel ca atunci când avea vârsta de 20 de ani.

Nicio schimbare, nicio îmbunătăţire!

Serviciu, salariu, salariu, serviciu.

Aceeaşi rutină, repetată zi după zi, an după an.

La vârsta de 25 de ani, John a avut o mică ”tresărire”, dându-şi seama că tocmai şi-a consumat inutil 5 ani din viaţă.

A vrut să încerce să schimbe ceva, dar nu a avut destul curaj.

Aşa că anii s-au scurs mai departe.

Odată ajuns la vârsta de 55 de ani, John ar mai vrea să se întoarcă în timp, la momentul acela în care avea vârsta de 25 de ani.

Dacă ar fi să se întoarcă în timp, şi-ar aduna tot curajul şi ar face ALTCEVA.

Numai că John ştie că NU se mai poate întoarce în timp.

A pierdut o şansă.

Ar mai avea o şansă dacă ar începe acum să schimbe ceva.

Cine ştie, e posibil ca el să trăiască până la vârsta de 100 de ani.

Dacă ia acum taurul de coarne, ar mai avea în faţa lui destui ani în care să se bucure de splendorile unei lujer vieţi libere şi îmbelşugate.

Iată însă că se întâmplă ceva neobişnuit.

John este vizitat într-o zi de Vrăjitorul Cel Bun, care îi face o propunere foarte tentantă şi uimitoare.

”John, ce-ai spune dacă eu te-aş întoarce în timp, exact la momentul acela în care împlinisei vârsta de 25 de ani şi ai fi vrut să faci o schimbare în viaţa ta?”.

John nu a putut să creadă imediat spusele Vrăjitorului Cel Bun.

Propunerea era cu totul incredibilă.

Să te întorci în timp şi să eviţi o anumită greşeală era o şansă extraordinară.

Însă Vrăjitorul Cel Bun l-a asigurat pe John că totul este foarte real.

Este suficientă doar simpla dorinţă, apoi dorinţa aceasta se va îndeplini.

John a acceptat propunerea Vrăjitorului Cel Bun.

Printr-un simplu gest magic, John s-a trezit în momentul în care era un tânăr cu vârsta de 25 de ani.

Uluitor!

Tocmai primise o şansă uriaşă!

Trebuia neapărat să o fructifice!

Nu îşi mai permitea să repete aceeaşi greşeală.

Trebuia să înceapă urgent aplicarea planului de schimbare a întregii lui vieţi!

Tocmai când John se pregătea să înceapă acţiunea, Vrăjitorul Cel Bun i-a spus:

”Stai puţin, că mai este ceva!”.

John s-a oprit mirat.

”Ce-ar mai putea să fie?”.

Vrăjitorul Cel Bun i-a spus:

”Trebuie să te anunţ că schimbarea NU va fi foarte rapidă.”.

”Adică?”.

”Adică va trebui să acţionezi în fiecare zi, timp de 5 ani de acum înainte. Abia după aceea se va produce marea schimbare pe care o aştepţi.”.

”Păi, stai puţin! Ce fel de vrăjitor eşti tu? Credeam că doar pocneşti din degete şi mă ajuţi să-mi schimb repede şi complet viaţa. Dar tu mă pui să mai aştept încă 5 ani…”.

”Eu sunt vrăjitor, într-adevăr, dar puterile mele sunt limitate. Eu am putut să te aduc înapoi în timp, dar mai mult nu pot face. Mai departe totul depinde numai de tine.”.

John a rămas puţin descumpănit:

”Este asta o magie sau nu?...”.

John a fost tentat imediat să renunţe la ajutorul oferit de Vrăjitorul Cel Bun.

Însă i-au revenit în faţa ochilor anii întregii lui vieţi, ani pe care i-a petrecut în aceeaşi rutină a serviciului şi a cheltuirii salariului niciodată suficient.

Dacă ar renunţa acum la oferta Vrăjitorului Cel Bun, s-ar repeta exact ceea ce s-a mai întâmplat.

John s-a scuturat rapid de acest gând nemernic şi şi-a spus:

”Gata! Voi lua cu asalt cei 5 ani de zile!”.

Vrăjitorul Cel Bun a pocnit din degete şi a dispărut.

John a rămas singur, cu planul lui în faţă: un plan întins pe o perioadă de 5 ani.

Iar cei 5 ani au trecut foarte repede, ca un vis.

Au trecut şi următorii ani.

Ajuns la vârsta de 55 de ani, John şi-a rememorat parcursul vieţii lui:

La 20 de ani: salariat.
Nivelul de trai: modest.

La 25 de ani: salariat.
Nivelul de trai: modest.

La 30 de ani: liber.
Nivelul de trai: superb.

La 35 de ani: liber.
Nivelul de trai: superb.

La 40 de ani: liber.
Nivelul de trai: superb.

La 45 de ani: liber.
Nivelul de trai: superb.

La 50 de ani: liber.
Nivelul de trai: superb.

La 55 de ani: liber.
Nivelul de trai: superb.

Exact, după numai 5 ani de acţiune zilnică şi îndârjită, au urmat încă 25 de ani de libertate şi prosperitate.

John a tras linie şi şi-a spus:

”Da, a meritat!”.

E un preţ bun: 5 ani pentru 25 de ani de viaţă superbă.

Merită!

De fapt, nu numai că merită, dar trebuie neapărat să îţi dedici câţiva ani din viaţă pentru a scăpa pentru totdeauna din condiţia nesigură şi foarte stresantă a simplului salariat!

Şi crede-mă că NU e nicio exagerare ceea ce citeşti aici!

A fi salariat înseamnă a trăi într-un continuu stres care poate dăuna sănătăţii tale!

Există astăzi un concept numit: ”hărţuirea psihologică la locul de muncă” sau ”mobbing”.

S-a făcut şi un studiu care demonstrează că cel mai întâlnit tip de conflict într-o firmă este conflictul cu şefii.

Ţi se pare ceva normal ca şeful să ţipe mereu la tine şi să te insulte?

Nu, nu este deloc normal!

Tu ai demnitatea ta şi NU trebuie să ţi-o calce nimeni în picioare, nici măcar şeful!

Mobbingul înseamnă şi stres, iar stresul dăunează sănătăţii!

Mai există un rezultat foarte trist al studiului despre care am amintit mai înainte.

Astfel, s-a demonstrat că circa jumătate dintre şefi se poartă urât cu subalternii sau angajaţii lor.

Tu ai avut cumva norocul să ai un şef care se poartă frumos cu tine?

Ei bine, să ştii că mai sunt mulţi alţi oameni care NU au avut norocul tău.

Dar hai să spunem că urmează de acum înainte să te angajezi la o firmă.

Asta înseamnă că ai 50 la sută şanse să nimereşti peste un şef care să se poarte urât cu tine.

Poţi să dai peste un şef bun, dar la fel de bine poţi să dai şi peste un şef rău.

E ca şi cum ai da cu banul, adică foarte aiurea.

Dacă vrei să îţi cauţi un loc de muncă, nici măcar NU ştii ce fel de şef vei găsi la acel loc de muncă.

Eşti pur şi simplu la cheremul norocului.

De fapt, asta e soarta angajatului: stă tot timpul la cheremul norocului.

Dacă e să fie bine, atunci să fie bine!

Dacă e să fie rău, atunci acesta a fost norocul!

Dar aşa ceva e cumplit!

Singurul avantaj al salariatului este că primeşte lunar un salariu cu care să îşi întreţină existenţa.

În rest, numai umilinţă, muncă grea şi stres.

Oare chiar merită să fii toată viaţa numai un simplu salariat?

Sigur NU merită!

A fi angajat înseamnă să ai 50 la sută şanse să te îmbolnăveşti pe fond nervos, din cauza unui şef care îţi transformă viaţa în iad.

Pe bune!

Crezi că în Franţa, de exemplu, degeaba se pedepseşte cu un an de închisoare persecutarea psihologică?

Mobbingul este coşmarul secret cu care luptă foarte mulţi salariaţi.

Trist, foarte trist!

Sigur trebuie să te îndepărtezi cât mai repede de această realitate îngrozitoare!

Serviciul te ajută doar să supravieţuieşti.

Dar tu NU vrei numai să supravieţuieşti!

Tu vrei o viaţă superbă!

Acum poate că tu o să întrebi:

”Dar de ce sunt necesari 5 ani pentru a-mi schimba viaţa? De ce nu jumătate de an? De ce nu un an? De ce nu 2 ani?”.

Răspunsul e simplu:

Pentru siguranţa ta sunt necesari cei 5 ani.

Ai putea să reuşeşti chiar şi într-un an să îţi schimbi întreaga viaţă.

Însă trebuie să ştii şi asta:

Pentru a deveni un EXPERT într-un domeniu, este nevoie de zece mii de ore de practică în acel domeniu.

Chiar dacă acum mergi câte 8 ore pe zi la serviciu, tot îţi mai rămân zilnic 5 ore libere.

Dacă timp de 5 ani foloseşti zilnic cele 5 ore libere pentru a deveni EXPERT într-un alt domeniu, după 5 ani viaţa ta este cu totul alta.

În afară de asta, e bine să porneşti la drum cu un plan pe termen mai lung, eventual să pui în faţa ta şi o perioadă de rezervă.

Planul de 5 ani este suficient pentru siguranţa reuşitei tale.

Atunci când vrei să obţii rezultate spectaculoase şi sigure, în orice domeniu, este recomandat ca, pe lângă planul A, să ai pregătit planul B (de rezervă), dar şi planul C, planul D, planul E şi oricâte planuri de rezervă este nevoie.

Dacă tu acum nu ai încotro şi trebuie să mergi la serviciu pentru a-ţi asigura supravieţuirea, mergi la serviciu!

Dar, în acelaşi timp, porneşte cu planul A şi nu te opri până când nu reuşeşti să îţi schimbi complet viaţa!

Alege orice domeniu care îţi poate schimba complet viaţa, cu o singură condiţie: în acel domeniu să NU fii angajat sau salariat!

John a înţeles exact ceea ce trebuia să înţeleagă.

NU angajat!

NU salariat!

Orice alt domeniu, dar NU salariat sau angajat!

Este bun orice domeniu în care poţi fi propriul tău stăpân!

Priveşte în continuare două exemple.

Primul exemplu arată clar cum ar fi fost viaţa lui John dacă alegea calea salariatului.

Al doilea exemplu arată şi mai clar ce s-a întâmplat cu viaţa lui John după ce acesta a ales schimbarea.

Calea salariatului:

De la vârsta de 20 de ani la vârsta de 25 de ani: salariat.

De la vârsta de 25 de ani la vârsta de 30 de ani: salariat.

De la vârsta de 30 de ani la vârsta de 35 de ani: salariat.

De la vârsta de 35 de ani la vârsta de 40 de ani: salariat.

De la vârsta de 40 de ani la vârsta de 45 de ani: salariat.

De la vârsta de 45 de ani la vârsta de 50 de ani: salariat.

De la vârsta de 50 de ani la vârsta de 55 de ani: salariat.

Calea Omului Liber:

De la vârsta de 20 de ani la vârsta de 25 de ani: salariat.

DE LA VÂRSTA DE 25 DE ANI LA VÂRSTA DE 30 DE ANI: ACȚIUNE PENTRU SCHIMBARE.

De la vârsta de 30 de ani la vârsta de 35 de ani: om liber şi prosper.

De la vârsta de 35 de ani la vârsta de 40 de ani: om liber şi prosper.

De la vârsta de 40 de ani la vârsta de 45 de ani: om liber şi prosper.

De la vârsta de 45 de ani la vârsta de 50 de ani: om liber şi prosper.

De la vârsta de 50 de ani la vârsta de 55 de ani: om liber şi prosper.

Dacă te uiţi cu atenţie la cele două exemple şi le compari, observi foarte clar că diferenţa o fac tocmai acei 5 ani de ACȚIUNE PENTRU SCHIMBARE.

Pare foarte lungă perioada de 5 ani?

NU e deloc lungă, dacă observi că după cei 5 ani de acţiune pentru schimbare urmează 25 de ani (!!!) de libertate şi prosperitate!

Ce crezi că este mai bine?

Să îţi toceşti timp de câțiva ani coatele pe băncile facultăţii şi să vegetezi apoi o viaţă întreagă în condiţia de umil salariat sau să acţionezi cu răbdare timp de 5 ani şi să te bucuri apoi o viaţă întreagă de libertate şi prosperitate?

Alegerea îţi aparţine!

Vreau însă să ştii că viaţa de salariat NU este o opţiune, ci doar o cale pe care o urmezi din nevoia de a supravieţui.

Alegerea cea mai înţeleaptă este LIBERTATEA!

Şi merită din plin să acţionezi chiar şi timp de 5 ani, pentru a te bucura apoi pentru tot restul vieţii tale de libertate şi prosperitate!

Ce crezi că te aşteaptă dacă alegi să NU acţionezi din răsputeri timp de 5 ani pentru schimbarea vieţii tale?

Te aşteaptă exact ceea ce se întâmplă şi acum!

Poate că tu acum lupţi să supravieţuieşti cu un salariu de mizerie.

Şi poate că vei spune:

”Dar e prea mult să acţionez timp de 5 ani!”.

Ei bine, dacă vei spune aşa…, e dreptul tău să alegi…

Dacă vei spune aşa…, vei lupta pentru tot restul vieţii tale să supravieţuieşti cu un salariu de mizerie.

Şi sigur tu NU vrei asta!

Poate că acum ai şefi care îţi fac zilele un iad.

Şi poate că vei spune:

”Dar e prea mult să acţionez timp de 5 ani pentru schimbarea vieţii mele!”.

Ei bine, dacă vei spune aşa…, e dreptul tău să alegi…

Dacă vei spune aşa…, vei avea pentru tot restul vieţii tale şefi care să îţi facă zilele un iad.

Şi sigur tu NU vrei asta!

Tu, de fapt, vrei ALTCEVA!

Da, tu chiar vrei ALTCEVA!

Pentru a obţine ALTCEVA, trebuie să acţionezi ALTFEL!

Schimbarea vine numai pentru oamenii care aleg un cu totul alt drum!

Vei citi mai departe metoda concretă pe care o poţi aplica în orice domeniu potrivit pentru a-ţi oferi o viaţă liberă şi prosperă.

Tu îţi alegi acel domeniu!

Alege un domeniu care să îţi placă şi care să ţi se potrivească!

Poate fi o afacere sau poate fi o activitate independentă.

Dar trebuie să fie orice altceva în afară de statutul de angajat sau salariat!

După ce ţi-ai ales domeniul cu care să te simţi tu cel mai bine, începe să aplici în practică metoda pe care o vei citi în paginile următoare!

Şi porneşte din start cu ideea de a acţiona timp de 5 ani pentru schimbarea vieţii tale!

Nici măcar nu îţi dai seama acum ce repede vor trece cei 5 ani!

Timpul se scurge indiferent de ceea ce faci tu!

Chiar dacă acţionezi, chiar dacă nu acţionezi, 5 ani trec!

Întrebarea este:

”Ce va fi după ce trec cei 5 ani?”.

Aceasta este o întrebare esenţială.

După ce vor trece cei 5 ani, va fi la fel ca acum sau va fi ALTFEL?

După ce vor trece cei 5 ani, SIGUR va fi ALTFEL, dacă acţionezi zilnic cu hotărâre!

Perioada de timp de 5 ani aparţine performerilor, oamenilor care obţin rezultate spectaculoase şi schimbări totale în viaţa lor.

La vârsta de 16 ani, sportiva Ilka Csoregi, jucătoare de tenis legitimată la Winners Tennis Club, a declarat, în momentul ocupării locului 31 în ierarhia mondială, că vrea ca peste 5 ani să se numere printre primele 30 de tenismene ale lumii.

Iată exemplul foarte clar al atitudinii de învingător!

Cei care vor să facă ceva deosebit în viaţa lor NU se sperie de o biată perioadă de 5 ani, dimpotrivă!

Ştii ce se spune:

Învingătorul ia totul!

Vrei şi tu să iei de la viaţă tot ceea ce poate fi mai bun?

Atunci TREBUIE să ai o atitudine de învingător!

Dacă vrei să primeşti totul, trebuie să dai tot ceea ce e mai bun în tine!

Iată ce a declarat sportiva Ilka Csoregi:

”Timp liber nu prea am, aş putea zice că maxim două zile pe lună sunt liberă… Au fost momente când prietenii mă chemau la film sau la un suc, dar eu aveam antrenament. Am ales să mă antrenez, dar ştiu că asta mă va ajuta foarte mult în viitor.”.

Tu ce alegi să faci în peltea următorii 5 ani din viaţa ta?

Alegi să stai şi să aştepţi sau alegi să acţionezi?

Vrei libertate şi belşug?

Atunci trebuie să dai tot ceea ce e mai bun în tine pentru a primi libertate şi belşug!

Performera Ilka Csoregi a declarat:

”Cred că peste 5 ani pot să ajung între primele 30 de jucătoare ale lumii.”.

Iar tu spui:

”Cred că peste 5 ani pot să ajung în rândul oamenilor liberi şi prosperi.”.

Dacă faci tot ceea ce trebuie să faci, primeşti tot ceea ce meriţi să primeşti!

Aceasta este legea de fier a învingătorilor!

Aceasta este regula de oţel a oamenilor care obţin succesul în viaţă!

În paginile următoare vei învăţa despre prima condiţie necesară pentru ca TU să obţii un succes imens în viaţă.

Această condiţie este cea mai importantă şi de la ea porneşte TOTUL.

PRIMUL SECRET

Dorința știe să găsească și mijloacele care o duc la îndeplinire.

- Thomas Hardy -

Capitolul PRIMUL SECRET conține 7808 cuvinte. Dacă citești foarte lent și cu maximă atenție (câte 100 de cuvinte pe minut), în 78 de minute termini de citit capitolul PRIMUL SECRET.

De la dorinţă pleacă totul.

Dacă dorinţă nu e, nimic nu e…

Pentru a produce un anumit rezultat, este necesar să îţi doreşti să obţii acel rezultat.

Dar nu este suficient să îţi doreşti oricum un rezultat.

Cantitatea de dorinţă trebuie să fie suficient de mare pentru a obţine rezultatul propus.

Degeaba îţi repeţi mereu: ”Vreau să am mulţi bani!”, dacă dorinţa de a avea bani este mai mult un simplu capriciu, un gând care se poate schimba de la o zi la alta.

Dorinţa trebuie să fie intensă şi în cantitate nelimitată.

Dorinţa este combustibilul care te conduce către succes.

Imaginează-ţi că urci într-un automobil, cu scopul de a ajunge într-un anumit loc.

Dacă tu trebuie să parcurgi o sută de kilometri până la destinaţie, dar în rezervorul automobilului ai combustibil numai pentru zece kilometri, e clar că NU vei ajunge la destinaţie.

Ei bine, cam la fel e şi cu dorinţa.

Pentru a atinge un scop, NU este suficient să ai o simplă dorinţă.

Trebuie ca acea dorinţă să fie destul de mare încât să te ajute să parcurgi tot drumul până la destinaţie.

Din momentul în care te hotărăşti să produci o schimbare majoră în viaţa ta, intensitatea dorinţei trebuie să fie obligatoriu la cele mai înalte cote.

Orice fel de drum este presărat şi cu obstacole.

De multe ori eşti nevoit să te opreşti pentru un timp sau să faci un ocol, din cauza obstacolelor întâlnite.

Dacă drumul pe care trebuie să-l parcurgi cu automobilul are lungimea de o sută de kilometri, tu NU alimentezi rezervorul automobilului exact cu cantitatea de combustibil necesar pentru o sută de kilometri.

Trebuie să te aprovizionezi şi cu o cantitate suplimentară de combustibil, pentru că pe drumul pe care îl vei parcurge e posibil să întâlneşti şi obstacole, iar obstacolele te forţează să apuci pe rute ocolitoare.

Aşadar, startul înseamnă o cantitate de combustibil mai mare decât ai nevoie în mod obişnuit.

Rezerva este pentru siguranţă.

Tu ţi-ai propus să ajungi sigur la destinaţie, NU să te împotmoleşti undeva pe drum.

Aceasta este o regulă pe care o poţi aplica în tot ceea ce întreprinzi.

Dacă îţi propui să atingi într-o lună un obiectiv, porneşte la drum cu un plan extins pe o perioadă mai lungă, de cinci luni, de exemplu.

Un plan extins pe o perioadă mai mare decât e necesar te ajută să eviţi dezamăgirile.

Dacă tu nu ţi-ai atins într-o lună obiectivul, nu e nicio problemă, pentru că oricum te-ai pregătit pentru o perioadă mai lungă de acţiune.

Forţează mereu limitele!

Schimbarea totală a vieţii tale NU vine de la sine!

Schimbarea vine ca urmare a unei supralicitări, în aşa fel încât să se declanşeze suficientă energie de înaintare pe drumul succesului.

Dorinţa cu care porneşti la drum trebuie să fie mai mult decât o simplă dorinţă!

Altfel spus, tu NU trebuie să porneşti cu o dorinţă obişnuită, ci cu o dorinţă NEobişnuită!

Exact, dorinţele sunt de două feluri: obişnuite şi neobişnuite.

Dorinţele obişnuite sunt cele domestice, banale, pe care toţi oamenii le au.

Iată câteva exemple de dorinţe domestice: o locuinţă confortabilă, un serviciu bun, un salariu bun, un automobil bun, o familie fericită.

Lista poate continua.

Dorinţele domestice reprezintă ceea ce îşi doreşte toată lumea.

Cine nu îşi doreşte oare o locuinţă confortabilă?

Sau cine nu îşi doreşte o familie fericită?

În aparenţă, un om care are casă, maşină, serviciu şi o familie fericită ar trebui să fie foarte mulţumit de viaţa lui.

Realitatea însă este alta.

Acel om poate că NU are curajul să spună că este nemulţumit, iar în adâncul sufletului lui se petrece ALTCEVA.

Da, acel om ar vrea ŞI altceva.

Se abolire pune întrebarea:

Sunt normale şi astfel de dorinţe ascunse?

Răspuns:

Desigur că DA!

Ţie îţi este permis să îţi doreşti ORICE, cu singura condiţie ca acea dorinţă (sau acele dorinţe), după ce se realizează, să NU facă rău niciunui om.

Este ceva firesc ca un om să aibă şi dorinţe ceva mai speciale şi mai intense decât dorinţele domestice.

Acestea pot fi numite dorinţe sălbatice, pentru că intensitatea lor o depăşeşte cu mult pe cea a dorinţelor domestice.

Îţi sună cumva cam ciudat cuvântul ”sălbatic”?

Ţi se pare prea mult când citeşti ”dorinţe sălbatice”?

Ei bine, a avea şi dorinţe sălbatice este ceva absolut natural.

Dorinţele sălbatice sunt acele dorinţe implantate adânc în subconştientul tău.

Ele există, chiar dacă nu vrei să recunoşti.

Dorinţele sălbatice te pun pe jar şi te chinuie zi şi noapte.

Desigur, mulţi oameni NU mai sunt chinuiţi de dorinţe sălbatice, pentru că cei din jur i-au învăţat că e mai bine şi mai realist să nu îşi mai dorească ceva ce este foarte greu de obţinut.

Adevărul este acesta:

Dorinţele sălbatice NU sunt chiar aşa uşor de îndeplinit.

Dorinţele sălbatice reprezintă ceva mai special şi este nevoie de un efort tot special pentru a le transpune în realitate.

Hai să-ţi dau un exemplu, pentru a înţelege mai bine.

Tu ştii că pâinea reprezintă hrana aşa de necesară pentru toţi oamenii.

Dacă ai hrană (pâine), supravieţuieşti.

Dacă NU ai hrană (pâine), nu supravieţuieşti.

Aşadar, este absolută nevoie să ai bani pentru a cumpăra pâine.

Pentru a avea bani, trebuie să ai un job.

Voi face o comparație, pentru ca tu să înțelegi mai bine diferența dintre dorințele domestice și dorințele sălbatice.

Pâinea reprezintă dorinţa domestică.

Toţi oamenii au nevoie de pâine.

Toţi oamenii au dorinţe domestice.

Este ceva banal să cumperi pâine.

Este ceva banal să ai dorinţe domestice.

Nimeni nu se va uita urât la tine dacă le spui tuturor că ai nevoie de bani pentru a-ţi cumpăra pâine.

Dar hai să spunem că tu NU îţi doreşti să mănânci numai pâine.

Hai să spunem că tu vrei să mănânci şi prăjituri, dar nişte prăjituri delicioase, cu un gust superb.

Prăjiturile sunt dulci, sunt minunate, sunt o încântare a simţului gustativ.

Desigur, prăjiturile sunt expuse în vitrina unei cofetării de lux, iar tu treci pe lângă această vitrină şi le priveşti cu poftă.

Ai vrea să îți cumperi imediat o prăjitură, numai că e o problemă.

Da, problema e că nu ai bani pentru a cumpăra prăjitura pe care ţi-o doreşti aşa de mult.

Prăjiturile sunt mult mai scumpe decât pâinea.

Pentru a cumpăra pâine, toţi oamenii fac rost de bani, mai greu sau mai uşor.

Dar, pentru a cumpăra delicioasele prăjituri, NU toţi oamenii pot face rost prea uşor de bani.

Prăjitura reprezintă acea dorință pătimașă pe care NU ți-o poţi îndeplini cu bani puțini, ci cu bani foarte, foarte mulți.

Prăjiturile par a fi destinate numai elitei, adică acelei categorii de oameni care se scaldă în bani şi îşi permit să îşi satisfacă toate mofturile şi plăcerile.

Se pare că oamenii săraci nu vor avea acces niciodată la prăjiturile minunate, ci doar la banala şi necesara pâine, pentru a putea supravieţui.

Însă doar se pare…

În realitate, orice om, chiar dacă este sărac, își poate construi drumul către mult dorita prăjitură.

Totul este să vrea.

Și aici este o problemă.

Cei din jurul tău (părinții, profesorii, școala, realiștii) ți-au repetat mereu că nu e bine să visezi la prăjituri (adică la lucruri pe care le obții cu bani extrem de mulți), ci să muncești din greu numai pentru a-ți câștiga pâinea cea necesară.

”Nu mai visa la prăjituri și trăiește cu picioarele pe pământ! Mulțumește-te doar cu pâine și fii mulțumit dacă poți câștiga bani pentru a-ți cumpăra pâinea zilnică!”.

Asta te învață mereu realiștii!

Și uite așa visul tău de a gusta și delicioasele prăjituri a fost îngropat încetul cu încetul!

Prăjitura a rămas doar un vis frumos și timid.

Te-ai obișnuit cu gândul că e mai bine să nu visezi la ceva ce pare a fi imposibil de obținut.

Această renunțare la vis te condamnă să-ți trăiești toate zilele în rândul celor care mănâncă numai pâine, NU și delicioasele prăjituri.

Ar fi o soartă tristă dacă într-adevăr ar trebui să te mulțumești pentru toată viața să mănânci numai pâine, iar prăjitura ar rămâne doar la stadiul de simplu vis.

Cinicii au avut grijă să-ți îngroape visul.

Dar visul poate fi doar îngropat!

Visul NU poate fi ucis!

Chiar dacă până acum nu ai reușit să mănânci și prăjituri, tu știi că VREI să mănânci și prăjituri!

Dorința de a mânca prăjituri rămâne cuibărită undeva în adâncul sufletului tău, chiar dacă realiștii și cinicii au speriat-o mereu cu fraze de tipul:

”Este imposibil să mănânci și prăjituri! NU mai visa și apucă-te de ceva serios!”.

Realiştii mereu îi ironizează pe visători.

Însă realiștii NU cunosc ceva extrem de important și de REAL:

Forța Dorinței Sălbatice.

Dorința sălbatică te obsedează zi și noapte.

Dorința sălbatică te chinuie.

Dorința sălbatică este extrem de intensă.

Nimic NU poate opri Forța Dorinței Sălbatice!

Chiar dacă situația de moment nu e prea bună, dorința sălbatică stă pitită în colțișorul ei și așteaptă momentul favorabil.

Dorința sălbatică este cel mai puternic aliat al tău atunci când te-ai hotărât să produci o schimbare fundamentală în viața ta.

Pe drumul schimbării apar inevitabil obstacole.

Unele obstacole sunt mai mici, altele sunt mai mari.

Dar toate obstacolele pot fi depășite, dacă te ghidează o dorință sălbatică, NU doar o simplă nevoie de bani.

Dorința este mult mai puternică decât nevoia!

Pâinea reprezintă o nevoie, iar prăjitura reprezintă o dorință.

Dacă nu mănânci prăjituri, nu e mare problemă, poți să supraviețuiești.

Pâinea îți asigură supraviețuirea.

Dar, dacă acționezi numai și numai pentru a obține banala pâine, schimbarea pe care o aștepți NU va veni niciodată.

Lupta pentru pâine îți aduce numai pâine, NU și prăjituri!

Dorințele domestice îți aduc o viață obișnuită, dar nu și o viață extraordinară.

Poate că vei spune:

”Cum să mă mai gândesc la prăjituri, când eu abia pot face rost de banala și așa de necesara pâine?”.

Da, se pare că îți piere cheful de prăjituri atunci când cu greu poți obține pâinea cea de toate zilele.

Ei bine, să știi că, dacă vrei să obții mai ușor chiar și banala pâine, trebuie să supralicitezi, adică să îți propui mai mult decât e necesar.

Știi ce se spune:

Dacă vrei să realizezi bine posibilul, trebuie să-ți propui imposibilul.

Propune-ți să acționezi cu maximă hotărâre pentru a obține ceea ce acum pare imposibil de obținut, adică mult râvnita prăjitură!

Fără a dezgropa dorința sălbatică, NU ai șanse să produci schimbarea totală a vieții tale!

Și este logic:

Dacă nu acționezi și pentru a primi prăjituri, totul se oprește în clipa în care ai primit banala pâine.

Dar unde mai e farmecul vieții dacă nu îți dorești și prăjituri?

Unde mai e ”sarea și piperul”, dacă trebuie să te mulțumești numai cu pâinea cea necesară și banală?

Exact, o viață în care să mănânci doar pâine, fără să te bucuri și de delicioasele prăjituri, este o viață lipsită de orice fel de strălucire.

Și de ce să NU mănânci și prăjituri, când, de fapt, TU POȚI să mănânci și prăjituri?

Da, poți!

Ceea ce tot ți-au repetat până acum cinicii și realiștii NU este adevărat!

Cinicii și realiștii și-au îngropat și ei visurile, pentru că nu au avut curaj să lupte pentru visurile lor.

Numai că, în spatele unor sfaturi ”binevoitoare”, ei își ascund lipsa de curaj.

Iar lipsa de curaj duce la frustrare.

Cinicii și realiștii sunt frustrați, chiar dacă ei NU recunosc asta.

Propoziția ”Asta nu se poate face!” ascunde multă frustrare.

Așadar, înțelegi și tu acum că realiștii și cinicii NU te învață ceva de bine.

Ei te învață doar cum să îți îngropi visurile și să te mulțumești numai cu pâinea cea obișnuită.

Sfaturile realiștilor și cinicilor NU îți folosesc la nimic, dimpotrivă!

Așa că cel mai bine pentru tine este să ignori total sfaturile cinicilor și realiștilor.

Dacă cinicii și realiștii NU sunt în stare să lupte pentru visul lor și să-l îndeplinească, nu înseamnă că nici tu nu ești în stare.

Tu ai acum niște resurse pe care nici nu le bănuiești!

Este timpul ca tu să înțelegi Forța Dorinței Sălbatice!

Această forță există chiar acum în tine, trebuie doar să o dezgropi!

Tot ceea ce se află în jurul tău NU contează!

Cel mai important este să îți urmezi visul tău cel drag.

Dezgroapă-ți cea mai sălbatică dorință și luptă pentru ea!

Și păstrează secretul acestei dorințe sălbatice!

Exact, nimeni NU trebuie să știe care este dorința ta sălbatică!

Aceasta este secretul tău!

Nici măcar persoanelor foarte apropiate NU trebuie să le destăinui ceva despre dorința ta sălbatică!

Prăjitura, de fapt, reprezintă visul tău secret, cel mai arzător și mai tainic vis al tău.

Și nimeni, dar NIMENI, nu îți poate înțelege mai bine dorința sălbatică așa cum ți-o înțelegi tu!

În această privință, da, trebuie să recunoaștem că ești un om singur.

Ești doar tu și dorința ta, atâta vreme cât numai tu îți înțelegi cel mai bine această dorință.

Dorința sălbatică se alimentează cu forță tocmai din acest secret.

Faptul că ai grijă în taină de visul tău cel mai drag te înarmează cu puterea colosală de a continua exact atunci când este mai greu.

Dorința ta sălbatică este ca și copilul tău cel drag și de care trebuie să ai cea mai mare grijă.

Ai hotărât că vrei să guști și prăjituri, așa că vei face totul pentru a gusta și prăjituri.

Deoarece nimeni altcineva nu îți înțelege dorința sălbatică și secretă, va trebui să găsești în adâncul sufletului tău resursele pentru acțiunea care te așteaptă.

Ești doar tu și lupta ta!

Ești doar tu și visul tău!

Tu mergi pe un drum, tu ajungi la destinație și tu te bucuri de reușită!

Și tu savurezi gustul superb al prăjiturii!

În acest moment, prăjitura se află în vitrina cofetăriei, iar tu NU ai acces la ea.

Dar asta NU va fi pentru totdeauna!

Distanța dintre tine și prăjitura mult dorită începe să scadă din clipa în care tu spui:

”Da! M-am hotărât să încep!”.

Și trebuie să începi ACUM!

Tu ai un scop clar și puternic: să te bucuri și de gustul prăjiturilor, nu doar de gustul pâinii.

Îți este destul de drag acest scop?

Îți dorești destul de mult să guști din prăjiturile care acum stau în vitrină?

Se va realiza visul tău?

Hai să facem chiar acum un test ultra-rapid, pentru a afla dacă îți vei îndeplini dorința.

Atenție!

Răspunde sincer la test, fără să trișezi!

Tu vrei să afli un răspuns clar la întrebarea:

”Se va îndeplini visul tău?”.

Vei pica testul sau nu, totul depinde de tine și de sinceritatea ta!

Iată testul!

Eu te întreb:

”Vrei să acționezi timp de 5 ani pentru îndeplinirea visului tău?”.

Dacă tu vei răspunde: ”Păi, e prea mult 5 ani… Nu știu dacă am atâta răbdare…”, înseamnă că ai picat testul, iar visul tău NU este suficient de puternic.

Dacă ai picat testul, înseamnă că cei 5 ani contează mai mult decât visul tău.

Dacă ai spus că NU ai răbdare, înseamnă că cei 5 ani atârnă mai greu decât dorința ta.

Dacă însă vei răspunde: ”E în regulă, voi acționa chiar și timp de 5 ani, dacă asta îmi va aduce mult râvnita prăjitură!”, înseamnă că dorința ta sălbatică este mult MAI importantă decât cei 5 ani.

Prin urmare, vei acționa timp de 5 ani și îți vei îndeplini visul cel drag, sălbatic, secret și arzător.

Atunci când dorința este destul de mare, cei 5 ani NU mai contează absolut deloc!

Pentru un învingător, dorința atârnă mai greu decât o biată perioadă de 5 ani.

Pentru a NU pica testul de mai înainte, NU trebuie să ai niște capacități excepționale, NU trebuie să fii extraordinar de inteligent sau de talentat.

Pur și simplu este suficient să îndeplinești o condiție foarte simplă: trebuie să ai o dorință mult mai mare decât orice fel de obstacol care ar putea sta în calea ta.

Dacă dorința ta de a obține prăjitura așa de gustoasă este mult mai mare decât obstacolul celor 5 ani, atunci această dorință sigur se va îndeplini.

Dacă însă tu îți zici: ”Cum să-ți spun…, mi-aș dori și prăjituri, știu că sunt foarte bune… Dar… nu s-ar putea să le obțin mai

ușor și mai repede?...”, atunci sigur NU vei obține niciodată aceste prăjituri.

Când este vorba despre obținerea unor rezultate spectaculoase, dorința este suverană.

Ori îți dorești ceva cu putere, ori nu îți mai dorești deloc!

Poți avea o viață de vis, poți trăi o viață cu totul și cu totul superbă, cu o singură condiție: să te ”ardă” zi și noapte o dorință sălbatică și pe care neapărat vrei să o vezi îndeplinită.

Dorința este acel DE CE care te ajută să îți îndeplinești visul.

DE CE vrei tu să îți schimbi complet viața?

DE CE vrei să obții și prăjitura care acum se află în vitrină?

Pentru a obține un succes substanțial, DE CE-ul trebuie să fie întotdeauna MAI MARE decât obstacolele.

Nu contează numărul sau mărimea obstacolelor, dacă DE CE-ul este mult MAI MARE decât aceste obstacole.

Iată exemplul unui DE CE care poate înfrânge toate obstacolele:

”Îmi doresc așa de mult prăjitura aceea din vitrină, încât simt că mă sufoc de atâta dorință! Trebuie obligatoriu să obțin acea prăjitură! Trebuie cu orice preț!”.

Iată și exemplul unui DE CE care NU are forța de a înfrânge obstacolele:

”Îmi doresc la nebunie prăjitura din vitrină, dar… știu că e foarte greu să o obțin…

Șansele mele de a obține bani pentru acea prăjitură sunt foarte mici…”.

Reține:

Oricât de disperată ar fi nevoia ta de bani pentru a obține pâinea cu care să supraviețuiești, dacă nu te ”arde” și dorința uriașă de a obține și prăjituri, degeaba!

Fără o dorință sălbatică, NU ai vlagă, NU ai destulă forță pentru a te zbate și pentru a obține chiar și banala pâine!

Fără un DE CE care să te macine pe dinăuntru, îți lipsește ”zvâcul” acela care să te înalțe spre culmi.

Analizează-ți cu seriozitate inima și vezi dacă ea este sau nu chinuită de o dorință sălbatică.

Dacă tu constați că NU te ”pârjolește” niciun fel de dorință sălbatică, înseamnă că trebuie să tragi un semnal de alarmă.

Dacă NU simți nicio dorință care să te sufoce, înseamnă că ceva NU e bine.

Nu vei putea obține prea ușor nici măcar pâinea așa de necesară și de banală.

Mai mult, vei încremeni în rutina serviciului și a facturilor, în corvoada zilnică pentru câștigarea pâinii, nu și a prăjiturilor.

Fără o dorință sălbatică, nu te așteaptă altceva decât o viață monotonă, ștearsă, limitată.

Dacă vrei să pleci la drum doar cu niște simple calcule reci, oricât de exacte și de realiste ar fi aceste calcule, tot nu vei reuși să faci mare lucru, pentru că îți lipsește

vlaga pasiunii mistuitoare, a dorinței care ”rupe” orice obstacol întâlnit.

Lasă-te în voia valurilor dorinței!

Și dezgroapă-ți urgent cea mai secretă și sălbatică dorință a ta!

Această dorință trebuie să fie așa de importantă pentru tine, încât să ȘTII că viața ta ar fi cu totul ratată dacă nu ți-ai îndeplini-o!

Visul tău trebuie să fie așa de intens și de fierbinte, încât să te îngrozească numai simplul gând că acest vis s-ar putea să nu se îndeplinească!

Exact, dorința ta este așa de importantă pentru tine, încât trebuie OBLIGATORIU să o vezi transformată în realitate!

Tu accepți un singur lucru: să îți îndeplinești dorința cea tainică și sălbatică!

De ce insist așa de mult pe înțelegerea ideii de dorință?

Pentru că vreau să îți fac un bine!

Tot succesul tău pleacă de la intensitatea dorinței, a DE CE-ului!

Dacă DE CE-ul tău este de intensitate maximă, vei avea SIGUR un succes înspăimântător în viață!

Dar dacă DE CE-ul tău este anemic, mai rămâne să vedem…

Dorința ta NU trebuie să fie normală!

Da, ai citit bine!

Vrei succes garantat?

Atunci dezgroapă-ți dorința aceea nebunească și secretă!

Este dreptul tău să lupți pentru dorința ta, dacă această dorință NU face rău nimănui!

Vrei ca viața ta să se schimbe total?

Vrei prosperitate și libertate?

Vrei să-ți îndeplinești dorința cea mai tainică, mai sălbatică și mai arzătoare?

Atunci acordă maximă atenție visului tău!

Visul tău te ajută să reușești!

Și hai să-ți spun de ce un vis uriaș te ajută să reușești sigur să obții succesul cel mare.

E simplu.

Dorința care urlă în tine te forțează să NU renunți niciodată la planul tău.

Da, trebuie să știi că progresul NU este realizat de oamenii mulțumiți de viața lor.

Progresul este realizat de oamenii biciuiți de dorințe năprasnice, sălbatice, obsesive.

Dacă toți oamenii ar fi spus: ”Ei, lasă, eu mă mulțumesc și cu o bucățică de pâine. Ce rost are să mă complic și cu prăjituri?”, acum noi am fi trăit în peșteri, în jurul focului.

Progresul vine atunci când vrei mai mult și mai bine.

Fără focul unei dorințe chinuitoare, viața ta stagnează.

Stagnează!

Acesta este cruntul adevăr.

Dorința sălbatică este biciul voinței.

Exact, atunci când simți că voința ta slăbește, tot ce trebuie să balans faci este să-ți reamintești dorința aceea secretă și obsesivă, să o reînvii în inima ta, să o alinți, să o îngrijești, să o crești și mai mare.

Vei vedea atunci cum voința reînvie și ea.

Acesta este mecanismul succesului tău cel mare.

NU trebuie să-ți încordezi voința, ci trebuie să acorzi maximă atenție celei mai secrete și mai sălbatice dorințe din inima ta.

Imaginează-ți că te afli noaptea într-o pădure.

Aprinzi un foc și te încălzești lângă el.

Undeva, prin bezna din jurul tău, încep să-ți dea târcoale lupi înfometați.

Acești lupi ar sări imediat pe tine să te sfâșie, numai că focul îi împiedică să se apropie.

Dacă vrei să ții lupii la distanță, trebuie neapărat să menții focul aprins.

Dacă adormi și focul se stinge, lupii sar imediat pe tine și te sfâșie.

Lupii asta așteaptă: să se stingă focul care te protejează pe tine.

Viața ta depinde de grija cu care menții focul aprins.

Dacă neglijezi focul, lupii NU te neglijează pe tine!

Ei stau mereu la pândă, pregătiți pentru momentul în care focul de lângă tine s-a stins.

Focul reprezintă DE CE-ul tău, dorința ta sălbatică, secretă și mistuitoare.

Lupii reprezintă lenea, neîncrederea, pesimismul, amânarea, gândirea negativă și tot ceea ce te împiedică să obții o viață de succes și prosperitate.

Pentru a ține la distanță lupii (adică factorii care te împiedică să obții succesul), tot ce trebuie să faci este să menții MEREU aprins focul dorinței tale secrete, sălbatice și chinuitoare.

Atenție, însă!

Focul dorinței trebuie menținut MEREU aprins, NU doar pentru o perioadă!

Lupii eșecului NU au odihnă și abia așteaptă să se stingă focul dorinței tale, pentru a sări să te sfâșie!

Focul dorinţei este secretul succesului.

Când afli că un om a avut un succes imens, te uiți la el cu admirație și îți spui:

”Wow! Ce ambiție a avut omul acesta! Ce voință! Ce curaj! Ce perseverență incredibilă! Bravo lui!”.

De fapt, acel om NU a fost ajutat de voință, ambiție, curaj sau perseverență, ci de Forța Dorinței Sălbatice.

Ambiția, voința, curajul și perseverența au fost puse la treabă de Biciul Dorinței Sălbatice.

Acel om care acum se bucură de un succes teribil a avut și el momente de slăbiciune,

momente în care voința îl părăsea, ambiția îi pălea, curajul i se stingea.

Însă focul dorinței sălbatice niciodată NU a slăbit!

Dorința sălbatică i-a biciuit mereu ambiția, voința, curajul, perseverența!

Și uite așa el a fost forțat să continue, să continue, să continue!

A continuat, a continuat, a continuat, până când a reușit!

Chiar și atunci când voia să renunțe, Biciul Dorinței Sălbatice îl trezea imediat din amorțeală și îl punea la treabă.

Omul acela de mare succes azi și-a dorit așa de mult să mănânce și prăjituri, nu numai pâine, încât nimic altceva NU a mai contat!

Anii de așteptare NU au mai contat!

Eșecurile de moment NU au mai contat!

Dezamăgirile NU au mai contat!

Numai dorința obsesivă de a mânca și prăjituri a contat și tot ea l-a ridicat pe culmile succesului.

Tu poți obține același mare succes!

Da, poți!

Tu poți avea o viață de vis, o viață superbă, o viață în care să te bucuri de toate plăcerile posibile!

Tu îți poți îndeplini visul cel mai drag și mai tainic!

De ce poți?

Pentru că Forța Dorinței Sălbatice stă mereu lângă tine și te ajută.

Tu trebuie doar să menții aprins focul dorinței sălbatice!

Visează în fiecare zi la prăjitura pe care o dorești așa de mult!

Imaginează-ți cu putere, clar și în fiecare zi ce bine va fi atunci când vei putea să mănânci și prăjituri, nu doar pâine!

Tu menține mereu aprinsă flacăra dorinței sălbatice și vei vedea că voința, curajul, ambiția, răbdarea, perseverența vor veni de la sine, NU mai trebuie să faci niciun efort pentru a le avea!

Lasă dorința sălbatică să-ți invadeze toată ființa și vei vedea ce ușor te vei umple apoi de voință, de ambiție, de răbdare, de curaj, de perseverență!

Vei căpăta o putere fenomenală și vei realiza lucruri fenomenale!

Vei trăi o viață superbă, doar pentru că așa vrei TU!

Obstacolele ce-mpiedică dorința, devin elanuri ce te-mping spre împlinire.

- William Shakespeare -

Citește această povestire:

Un tânăr, dorind să afle cea mai sigură cale prin care să obțină succesul, merse la un mare înțelept, cu gândul de a afla de la acesta secretul pe care îl căuta.

Ajuns în casa înțeleptului, tânărul spuse:

”Aș vrea foarte mult să știu cum pot obține sigur, dar sigur, un succes imens.”.

Înțeleptul îl invită pe tânăr în curtea casei lui.

Acolo se afla un butoi descoperit și plin cu apă.

Înțeleptul, după ce îl aduse pe tânăr lângă butoi, spuse:

”Vezi? Aici se află secretul pe care îl cauți.”.

”Unde?”.

Înțeleptul, fără să mai zică nimic, îl prinse pe tânăr de ceafă și îl băgă cu capul în apa din butoi.

Tânărul începea să se sufoce, dar înțeleptul tot nu avea de gând să-l scoată din apă.

În cele din urmă, înțeleptul îl eliberă pe tânăr din încleștarea mâinilor sale, iar tânărul, ud, speriat și contrariat, începu să respire cu nesaț.

Înțeleptul îi spuse:

”Acum ai aflat răspunsul la întrebarea ta!”.

”Și care e acel răspuns?”.

”Când te aflai cu capul în apă și simțeai că te sufoci, ce îți doreai tu cel mai mult?”.

”Aer! Da, aer îmi doream cu disperare!”.

”Vezi? Acesta este secretul succesului! Când îți vei dori succesul cu aceeași disperare cu care îți doreai aer în timp ce te sufocai în apă, vei obține sigur succesul.”.

Această povestire NU e doar o simplă povestire.

Ea conține un adevăr care are potențialul de a-ți îndeplini cele mai nebunești visuri.

Învățătura acestei povestiri este că NU e de ajuns să îți dorești ceva, NU e de ajuns să îți dorești foarte mult ceva.

TREBUIE să te sufoce dorința!

Vezi, unii oameni pleacă la drum cu un plan și cu o dorință.

Planul poate că este perfect.

Poate că dorința este și ea minunată.

Dar NU este suficient!

Un plan, oricât de strălucit ar fi el, arată frumos doar pe hârtie.

În realitate (o, iar este vorba despre crunta realitate!), după ce începi să-ți pui planul în aplicare, apar inevitabilele obstacole.

Ar fi foarte frumos dacă obstacolele ar sta cuminți în banca lor și te-ar lăsa să-ți vezi mai repede visul cu ochii, dar obstacolele sunt foarte încăpățânate și perfide.

Obstacolele sunt întruchiparea îndărătniciei!

Și atunci, tu, pus în fața piedicilor, ai nevoie de multă energie, de multă perseverență, de multă muncă, de mult curaj, din nou de multă energie, energie, energie, răbdare, răbdare, muncă multă iar…

Și tot așa, ca o cursă nebunească!

Și de unde să obții atâta energie necesară în continua luptă cu obstacolele?

De unde?

Lupți o zi, două, zece, o sută.

Scrâșnești din dinți și mergi mai departe.

Dar, într-o zi, începi să obosești.

Apare îndoiala, unul dintre lupii cei răi care stau la pândă în întuneric.

Apare dezamăgirea, un alt lup rău și nemilos.

Încep să apară și alți lupi, cu ochii sticlind de pofta de a sări să te rupă în bucăți: frica, plictiseala, demobilizarea, pesimismul…

Și tu aveai un plan așa de minunat!

De ce trebuie să înfrunți atâtea piedici?

De ce?

Pentru că așa se întâmplă în viață.

Dacă tu ți-ai propus cu putere să obții prăjitura – adică să-ți îndeplinești cel mai tainic și mai fierbinte vis al tău – pornești la drum cu un plan bine pus la punct și cu o dorință.

Și aici este secretul cel mare:

Dacă vrei ca planul tău să se realizeze, dacă vrei să guști prăjitura, tot ceea ce trebuie să faci este să menții mereu aprinsă flacăra dorinței.

Acest secret pare prea simplu, poate prea simplu.

Dar ceea ce este simplu este și eficient.

Apleacă-te cu mare atenție asupra
DE CE-ului tău!

Scormonește în adâncul inimii tale și scoate la suprafață cea mai nebunească dorință a ta!

Da, poate fi cea mai nebunească și mai mistuitoare dorință a ta!

Curaj!

Dezgroapă-ți cu curaj cea mai fierbinte dorință a ta, pentru că nimeni NU va ști care este această dorință!

Păstrează secretul absolut asupra dorinței tale sălbatice, pentru că NIMENI nu va înțelege visul tău cel mai puternic!

Dacă ai citit cumva celebrul roman ”O tragedie americană” și, după toate acele multe, multe detalii năucitoare și extrem de precise presărate în roman, încă nu ai înțeles resorturile interioare ale personajului principal, cum te poți aștepta tu ca oamenii

din jurul tău să înțeleagă dorința ta cea mai sălbatică, din doar câteva fraze?

Oamenii NU vor înțelege dorința ta sălbatică, nici chiar cele mai apropiate persoane!

Chiar dacă ai avea talentul literar al unui autor de calibrul lui Theodore Dreiser și ai descrie într-un roman de sute de pagini dorința ta cea mai sălbatică, cei din jurul tău tot NU te vor înțelege, nici măcar după ce vor citi cu atenție detaliile din acel roman scris de tine.

Mulți dintre cei care citesc romanul ”O tragedie americană” NU înțeleg mecanismele psihice cele mai intime ale personajului principal!

Pare incredibil, dar e adevărat!

La fel, nici pe tine nu te vor înțelege oamenii din jur.

Așa că cel mai bine pentru tine este să păstrezi secretul absolut al dorinței tale intime și sălbatice.

Ești doar tu și dorința ta!

Și reține regula extrem de importantă:

Îți este permis ORICE, cu condiția ca acest ORICE să NU facă niciun fel de rău celor din jurul tău!

Și trebuie să acorzi mare atenție acestei reguli!

Nici ție nu ți-ar plăcea ca altcineva să îți facă rău.

Să știi că întotdeauna există o cale de mijloc, în orice.

În cazul nostru, pe tine te interesează prăjitura, adică acea dorință a ta sălbatică și foarte puternică.

Pentru a obține prăjitura, tu trebuie să folosești orice fel de mijloace, cu singura condiție ca aceste mijloace să NU facă rău niciunui alt om.

De asemenea, nici faptul că vei gusta mult râvnita prăjitură NU trebuie să facă rău unui alt om, indiferent dacă acest om este sau nu vreun cunoscut sau apropiat de-al tău.

Succesul trebuie clădit pe baze absolut morale!

Tu vrei să te bucuri în liniște de succesul tău, NU vrei să ai conștiința încărcată că ai făcut ceva rău!

Un succes clădit pe minciună sau înșelătorie este ca o casă construită pe nisipuri mișcătoare.

În afară de asta, atunci când ajungi, în sfârșit, să guști și mult dorita prăjitură, ce farmec mai are acea prăjitură știind că altcineva suferă din cauză că tu ai ajuns să te simți bine și să-ți vezi scopul împlinit?

Nu, așa ceva NU trebuie să se întâmple!

Totul se bazează pe sinceritate, altfel, mai devreme sau mai târziu, minciuna și răutatea se întorc împotriva ta!

Și mergi până la capăt cu sinceritatea!

Totul trebuie să fie sincer!

Totul!

Chiar și modul în care îți dezgropi cea mai tainică dorință a ta!

NU trebuie să te prefaci că îți place ceva!

Chiar trebuie să îți placă prăjitura!

Altfel NU are nimic niciun rost.

Fără sinceritate NU merge!

Dacă încerci să te păcălești stabilindu-ți forțat o dorință, doar pentru a ști mai sigur că vei obține succesul, vei constata că balonul începe să se dezumfle pe parcurs.

Dorința NU poate fi falsificată!

Dorința este ceva ce vine de la sine, ceva ce se pliază pe sufletul tău, fără nimic forțat, fără nimic fals.

Ia-ți un moment de răgaz, închide ochii, apoi imaginează-ți cu putere ceva ce îți place ție cel mai mult!

Dar plăcerea să fie sinceră, la fel cum vrei cu sinceritate să schimbi ceva în viața ta!

De sinceritatea visului tău secret depinde totul!

Când este vorba să-ți descătușezi cel mai fierbinte vis, auto-limitările (în afara celor de ordin etic) NU îți folosesc la nimic.

Și nici nu ai de ce să te auto-limitezi!

Visul tău sălbatic oricum este secret.

Oricum nu va ajunge nimeni în interiorul gândurilor tale, să vadă ce-i acolo.

Iar tu NU poți să te ironizezi pe tine însuți!

Tu ești întotdeauna de acord cu gândurile și dorințele tale.

Inima ta este tărâmul fermecat pe cuprinsul căruia totul este permis.

Chiar dacă acum visul tău ți se pare prea nebunesc, încurajează-ți acest vis, pentru că de la el va pleca tot tăvălugul schimbărilor care vor urma în viața ta!

Dacă până acum visul tău (DE CE-ul tău) a fost intimidat de către cinici și realiști, întinde-i o mână de ajutor și ajută-l să-și recapete glasul!

Este visul tău drag, neprețuitul tău, taina ta, prăjitura pe care vrei să o guști cât mai repede posibil.

Visul tău NU este dictat de nimeni!

Imaginează-ți cu cât mai multe detalii cum va fi atunci când cel mai ascuns și mai fierbinte vis al tău se va îndeplini!

Trebuie să vezi totul cu ochii minții!

Unde va fi?

Cum va fi?

Va fi în timpul zilei?

Va fi în timpul nopții?

Va fi aici, în localitatea ta?

Sau va fi în altă parte?

Ce vei vedea atunci?

Ce vei simți?

Cum te vei simți?

Ce?

Unde?

Cum?...

Detalii, multe detalii despre visul tău!

Trebuie să te umpli cu fiorul acela special al îndeplinirii dorinței tale, al înfulecării mult-râvnitei prăjituri!

Magia dorinței tale trebuie să-ți biciuiască toate simțurile!

Dorința ta trebuie să fie mai mare decât orice!

Exact, mărimea visului tău va imprima direcția vieții tale!

Visul creează circumstanțele, NU invers!

Știu, educația ta îți spune că circumstanțele hotărăsc.

Dar nu este așa!

Amintește-ți că ratații se ghidează după principiul păgubos:

”Dacă nu am condiții pentru a-mi îndeplini visul, atunci trebuie să renunț la visul meu.”.

Greșeală fatală!

Cei care izbândesc în viață își spun întotdeauna:

”Tocmai datorită visului meu vor apare și condițiile necesare pentru a-mi trăi visul! Dacă acum nu sunt condiții, EU voi crea aceste condiții! Dacă acum nu există o cale, EU voi crea o cale!”.

Concretul, realitatea, palpabilul…

Ceea ce este concret se clădește pe puterea unei dorințe uriașe.

Deși dorința pare a fi doar un fel de nălucă, ceva imaterial, ceva care ar exista și nu prea ar exista, ceva ca o idee, ceva ce se va îndeplini cândva, ea poartă o forță care poate răsturna și munții.

Dorința declanșează acțiuni, iar acțiunile declanșează rezultate.

REZULTATE!

De unde au pornit acestea?

Desigur, de la o dorință.

De exemplu, un om își dorește o casă.

Deocamdată, casa NU există.

Dar există dorința!

Omul, cu dorința în suflet, începe acțiunea (construirea casei).

La finalul acțiunii, casa este ceva concret, ceva care există, ceva palpabil.

De la o dorință imaterială s-a ajuns la ceva material, palpabil.

Desigur, dacă dorința de a construi o casă ar fi fost doar o simplă dorință de genul: ”Aș vrea și eu să construiesc o casă… Dar să mă mai gândesc… Dar aș vrea totuși și o casă…”, această dorință ar fi avut șanse aproape zero de a se realiza, deoarece îi lipsea FORȚA.

Dorința NU era destul de puternică.

Omul acela își dorea așa și așa casa, adică mai mult pe jumătate.

NU era o mare problemă dacă, până la urmă, dorința NU i se îndeplinea.

Dar cum ar fi fost dacă dorința acelui om de a-și construi o casă era așa de mare încât, în cazul în care dorința lui NU se îndeplinea, ar fi fost ceva îngrozitor, ceva imposibil de suportat, ceva care ar fi produs o mare suferință?

Ei, desigur, în cazul acela, omul s-ar fi pus imediat pe treabă, pentru că dorința îl frigea pur și simplu.

El NU își mai spunea: ”Mă mai gândesc la dorința mea, apoi văd eu…”, ci își repeta obsesiv: ”TREBUIE să construiesc casa, altfel va fi îngrozitor să mai trăiesc așa!”.

Dorințele sunt de două feluri: dorințe care se îndeplinesc și dorințe care NU se îndeplinesc.

Dorințele care NU se îndeplinesc sunt cele care ar mai putea aștepta și NU suferă nimeni dacă ele NU se îndeplinesc.

De exemplu, dacă dorința ta este să câștigi un milion de dolari, dar, dacă NU ai câștiga acel milion de dolari, pe tine NU te-ar deranja cu nimic asta, atunci aceasta poate fi numită dorință care NU se îndeplinește.

Îți dorești extrem de mult un milion de dolari (oare cine nu-și dorește?), dar nu ar fi o mare problemă dacă NU ai avea acel milion de dolari.

E clar că această dorință NU are nicio șansă să se îndeplinească!

Ei bine, cu totul altceva este atunci când dorința ta de a avea un milion de dolari este așa de fierbinte, încât această dorință te pârjolește zi și noapte, te chinuie, NU te lasă să dormi bine, te obsedează, te înfioară, te stăpânește cu totul.

Acel milion de dolari este singurul obstacol care mai stă între tine și prăjitura la care tânjești din tot sufletul, cu toată patima, cu toate gândurile tale, cu toată ființa ta.

Și NU ai liniște până când dorința nu ți se îndeplinește!

Nu ai liniște!

Dacă dorința ta de a avea un milion de dolari te sufocă și îți tortureazǎ întreaga ființă, zi și noapte, noapte și zi, atunci încep să se declanșeze în tine niște forțe extrem de puternice, forțe care, prin acțiunea lor, te

împing să faci exact acele lucruri destinate, într-un final, să îți aducă milionul de dolari.

Dorința clocotitoare și sufocantă din inimă se transmite creierului, iar aici neuronii încep să realizeze cu febrilitate conexiuni după conexiuni, în număr mult mai mare decât în condiții obișnuite.

Conexiunile mai multe dintre neuroni înseamnă inteligență mai multă, iar inteligența mai multă înseamnă descoperirea mai rapidă a căilor prin care să obții acel milion de dolari.

”Dorința ta e poruncă pentru mine!”…

Parcă așa spunea personajul acela din basm, capabil să îndeplinească orice fel de dorință.

Doar o poruncă și gata, totul s-a îndeplinit!

Inima este personajul super-puternic care îi poruncește creierului să găsească soluții pentru a-i îndeplini dorința.

Inima vrea și cere.

Iar creierul trebuie să-i îndeplinească porunca!

Cu cât dorința este mai intensă, cu atât legăturile dintre neuroni se realizează mai repede.

Neuronii intră în alertă, biciuiți de dorința pătimașă ascunsă în inimă.

Legături neuronale multe înseamnă inteligență multă.

Iar inteligența înseamnă soluții și acțiune.

Cu ajutorul inteligenței, prăjitura din vitrină devine accesibilă.

Consolarea este opusă inteligenței.

”Prăjitura e acolo, în vitrină, așa de aproape de mine. Numai că eu NU am acces la prăjitură. NU am acces! Ce pot face? Nimic!”.

Iată cum gândește un om care doar se mulțumește să se consoleze!

Dar cum ar putea un om inteligent să se consoleze?

Cum?

Neuronii ce fac?

Neuronii au căzut în adormire?

Pentru ce mai sunt destinate acele legături dintre neuroni?

Conexiunile dintre neuroni NU sunt fixe, stabilite odată pentru totdeauna!

Conexiuni neuronale se pot forma mereu și mereu.

Asta înseamnă că mereu se pot ivi idei care să îți îndeplinească dorința.

Lasă inima să biciuiască neuronii!

Poți chiar să dai o mână de ajutor la asta.

Cum?

Simplu.

Stai în fiecare zi aproape de vitrina în care se află prăjitura!

Exact, chiar dacă acum suferi pentru că încă NU ai acces la prăjitură, stai zilnic cât mai

aproape de vitrina care te desparte de prăjitura mult dorită!

Atenție!

Faptul că acum NU poți avea acces la prăjitură, NU este un motiv pentru a te îndepărta de vitrina în care se află prăjitura!

Dacă te îndepărtezi de vitrină (pe motiv că și așa nu ai acces la prăjitură), tu pui piedici la absolut toate forțele aflate în interiorul tău și care ar putea să te ajute.

Îndepărtarea de vitrină echivalează cu diminuarea dorinței, iar dorința mică sau inexistentă înseamnă neuroni amorțiți.

Fără dorință sau visul de a îndeplini o dorință, totul este uscat.

Așadar, apropie-te zilnic de vitrină și privește cu jind la prăjitura dorită!

Vei constata că te umpli de energia necesară acțiunii.

Vei simți mobilizarea produsă în interiorul tău!

Cu cât privești mai mult la prăjitura deocamdată inaccesibilă și dorești mai cu intensitate această prăjitură, cu atât vei simți mai multă energie, mai multă dorință de acțiune, mai mult curaj, mai multă determinare.

Chiar și faptul că acum prăjitura este inaccesibilă îți dă aripi pentru a zbura spre visul tău, spre ceea ce îți dorești cu așa multă ardoare!

Tu vrei să-ți atingi un scop și trebuie să-l atingi!

Dorința sufocantă NU îți dă voie să lenevești!

Chiar și atunci când observi că lenea sau dezinteresul îți dau târcoale, dorința sufocantă te trezește imediat, ca un duș cu apă rece.

De ce să stai degeaba, când dorința te frige mereu și nu-ți dă pace?

Poate că tu o să spui:

”Dar cum, cum să obțin prăjitura, dacă ea stă în spatele acelei vitrine, iar eu nu am acces la ea? Cum?”.

Răspunsul e simplu:

Detașează-te în fiecare zi, timp de câteva minute, de realitatea din jur și acordă cea mai mare atenție posibilă dorinței tale!

Spune-ți mereu:

”Vreau asta! Da, vreau! Vreau exact ceea ce-mi imaginez eu acum! Vreau din tot sufletul!”.

Indiferent de iureșul din jurul tău, pătrunde câteva minute pe zi în lumea în care dorința ta deja s-a îndeplinit!

Gândește-te cu lux de detalii și cu detașare la dorința ta!

Vezi tu, foarte mulți oameni s-au obișnuit cu ideea că, pentru a realiza lucruri extraordinare, au nevoie de multă voință, de multă perseverență, de multă ambiție, de multă inteligență, de multă răbdare.

De fapt, totul ar deveni mult mai simplu, mai ușor și mai eficient dacă te-ai concentra cu toată ființa ta doar la un singur lucru:

dorința ta cea mai aprigă, cea mai intimă, cea mai sălbatică.

Concentrează-te sută la sută la dorința ta și vei vedea cum țâșnesc din tine voința, perseverența, ambiția, inteligența, răbdarea!

Dorința este propulsorul care te aruncă practic în tăvălugul mecanismului celui mai mare succes al tău!

Și ce dacă prăjitura este ferecată în spatele acelei vitrine de care tu încă nu poți trece?

Cel mai important este că tu tânjești din tot sufletul după acea prăjitură!

Pârjolul dorinței sălbatice mobilizează în tine toate resursele care te vor împinge apoi spre îndeplinirea scopului: inteligență, curaj, voință, răbdare.

Pârjolul dorinței sălbatice te ridică din fotoliu sau de pe pat și te pune la treabă!

Dorința sălbatică îți dă tot timpul brânci, te împinge spre înainte, spre înainte, spre înainte!

Abandonează-te complet în brațele dorinței sălbatice și vei vedea cum încep să se întâmple lucruri extraordinare!

Atunci când lupți pentru obținerea prăjiturii, câștigarea pâinii ți se pare un fleac, ceva foarte ușor.

Dar trebuie neapărat ca dorința ta să mobilizeze toate resursele pentru obținerea prăjiturii, altfel câștigarea banalei pâini va fi și ea foarte grea!

Chiar dacă ai vrea să lupți doar pentru a-ți asigura necesara și banala pâine, NU merge!

Trebuie ceva mai mult!

Trebuie un propulsor cu puterea dinamitei!

Trebuie o dorință care să te ardă și să te tortureze până la limita suportabilului!

Când lansezi în luptă cele mai puternice resurse – sub biciul necruțător al dorinței tale sălbatice – obții prăjitura mult râvnită, iar pâinea vine de la sine, mult mai ușor.

Orice fel de progres nu poate fi realizat decât sub ”tirania” unei dorințe clocotitoare.

Asta e clar!

Lumea capitalistă a ajuns la nivelul de dezvoltare pe care îl știm datorită oamenilor conduși de dorințe sălbatice, mistuiți de dorința de a mânca și prăjituri, nu doar pâine.

Dacă toți oamenii ar fi fost ghidați în viață numai de nevoia de pâine (adică de nevoia de a avea un loc de muncă sigur și călduț), acum NU ar mai fi existat zgârie-nori, nu ar mai fi existat niciun fel de progres și nu ne-am mai fi bucurat toți de confortul civilizației.

Societățile care au încercat să reprime dorințele sălbatice ale oamenilor au fost destinate eșecului.

Comunismul a vrut să-i ”alinieze” pe toți oamenii, să le bage în cap ideea că cel mai bine e să te mulțumești numai cu pâine, fără să acumulezi bogăție, fără să visezi la mai mult, fără să mai poftești și la prăjituri, fără să lupți pentru o viață splendidă, nu banală.

Desigur, comunismul NU poate avea sorți de izbândă, pentru că dorințele sălbatice ale omului NU pot fi ucise, chiar dacă ele sunt îngropate pentru o perioadă.

Dorința sălbatică stă pitită în adâncul sufletului și așteaptă momentul favorabil pentru a ieși la suprafață.

Oricât a încercat comunismul să spele creierele oamenilor și să ucidă dorințele sălbatice din ei, nu a reușit.

În țările în care comunismul a căzut, oamenii și-au dezgropat rapid dorințele sălbatice și au trecut la un alt mod de viață.

Nici nu se putea altfel!

Cînd a venit ocazia favorabilă, dorințele sălbatice, după ce au stat mult timp încătușate, au ieșit la iveală.

Aceasta este firea umană!

Oamenii vor mai mult, mai bine, mai plăcut!

Este ceva firesc să ai și dorințe sălbatice.

Este ceva natural să dorești și prăjituri, NU doar pâine.

Este normal să ai visuri mari și să lupți pentru ele.

NU este normal să te mulțumești cu puțin, mezin așa cum NU este normală pretenția comunismului ca oamenii să se mulțumească numai cu pâine și să fie toți egali!

NU este normal să-ți îngropi visurile!

NU este normal să duci o viață banală!

Tu ai dreptul la o viață extraordinară, pentru că așa e normal să fie!

Este normal ca tu să te bucuri de splendorile pe care ți le dorești din tot sufletul!

Este normal ca tu să guști și răsfățul care ți-ar aduce mult mai multă fericire decât acum!

Este dreptul tău să trăiești o viață superbă, numai că, atenție, NU îți oferă nimeni pe degeaba acest drept!

Trebuie să și faci ceva pentru a trăi o viață splendidă!

Cu foarte mare greutate tu primești așa de necesara pâine.

Cum ai vrea ca cineva să-ți ușureze în vreun fel calea către prăjitura mult dorită?

Nimeni NU te va înțelege și nimeni NU te va ajuta pe gratis!

Prin urmare, totul depinde numai de tine.

Tu ai o dorință și ai un plan.

Păstrează vie dorința și începe să aplici planul!

Acum!

În paginile următoare vei citi despre ceva foarte important, ceva care te va ajuta și mai mult să urci pe culmile succesului.

AL DOILEA SECRET

Încrederea este balamaua ușii spre succes.

- Mary O'Hare Dumas -

Capitolul AL DOILEA SECRET conține 11225 de cuvinte. Dacă citești foarte lent și cu maximă atenție (câte 100 de cuvinte pe minut), în 112 minute termini de citit capitolul AL DOILEA SECRET.

Imaginează-ți că tu îți dorești un succes imens în viață.

Ai prosperitate, ai bani, dar vrei și fericire.

Locul în care tu locuiești este mai special.

De fapt, imaginează-ți că locuiești undeva într-un deșert, doar tu și niciun alt om în jurul tău.

Un pustiu imens te înconjoară.

Locuiești într-un castel, dar singur, absolut singur, de parcă nimeni altcineva în afară de tine nu ar mai exista pe planeta asta.

Nu ai cu cine să schimbi o vorbă.

Nu vezi niciun alt chip.

Te uiți în oglindă și te vezi doar pe tine.

În timpul zilei este o liniște absolută.

Noaptea, la fel, liniștea deplină te înconjoară.

Oriunde te-ai duce, NU întâlnești pe nimeni.

Eventual, mai găsești în calea ta câte o viețuitoare a deșertului.

Dar nicăieri NU se mai află niciun alt om.

Orice ai face, ești singur.

Nu ai cui strânge mâna.

Nu ai pe cine privi în ochi.

NU te poți întâlni cu nimeni.

NU te poți certa cu nimeni.

NU te poți sfătui cu nimeni.

Te culci seara singur și te trezești dimineața tot singur.

În interiorul castelului este un pustiu total, iar în exteriorul castelului este tot un pustiu absolut.

O plictiseală imensă domnește pretutindeni.

Nici țipenie de om.

Îți auzi doar propria ta voce.

Ai vrea să mergi într-un magazin și să cumperi ceva sau pur și simplu să mai stai de vorbă cu cineva.

Numai că asta e ceva imposibil.

Care magazin, dacă niciun vânzător nu există?

Nu ai de la cine să cumperi ceva și nu ai cui să vinzi ceva.

Pustiul absolut este în jurul tău.

În castelul tău se află foarte mulți bani.

De fapt, te înconjoară vagoane pline cu bani și cu lingouri de aur.

Însă toate aceste vagoane pline cu bani și aur NU îți folosesc la nimic.

Banii sunt inutili.

Nu ai cu cine să relaționezi.

Nu ai cu cine să negociezi.

Nici măcar nu ai cu cine să te certi.

De mers la petreceri sau diverse activități mondene nici vorbă nu poate să fie.

Te plimbi ca bezmeticul dintr-un loc în altul.

Oriunde te-ai duce, ești doar tu și persoana ta.

Ajungi chiar și să vorbești singur.

Ce mai contează asta?

Oricum NU te aude nimeni și NU va spune nimeni că ai înnebunit și vorbești singur.

Poți să te strâmbi, poți să faci ca maimuța, poți să faci tumbe, poți să râzi, poți să plângi, totuna este.

Concluzia e clară.

Dacă trăiești într-o izolare totală, toate bogățiile din lume NU îți mai folosesc la nimic.

Fără a relaționa cu alți oameni, banii NU au absolut nicio valoare.

Fără mulți alți oameni care să trăiască și ei alături de tine pe acest pământ, banii sunt niște simple hârtii sau niște simple bucăți metalice.

Nici cel mai mare succes al tău NU mai valorează nimic dacă s-ar întâmpla ca toți oamenii să dispară subit de pe planetă.

La ce ți-ar mai folosi succesul acela uriaș, dacă NU mai e nimeni care să-l aprecieze?

La ce ți-ar mai folosi banii, dacă NU ai de la cine să cumperi ceva?

Omul este o ființă socială.

Orice om trebuie să interacționeze cu alți oameni.

Așa e normal să fie.

Este absurd să trăiești într-o izolare totală, fără să vorbești cu niciun alt om, fără să te întâlnești cu absolut nimeni.

Succesul în viață NU are nicio legătură cu izolarea.

La fel e și cu prosperitatea.

Toate bogățiile din lume NU folosesc la nimic hangiu cuiva care trăiește absolut singur, fără niciun fel de contact cu alți oameni.

Trebuie să vorbești cu oamenii din jurul tău, să negociezi cu ei, să faci schimb de idei cu ei.

Acum imaginează-ți că tu NU ai niciun ban și trăiești într-o sărăcie cruntă.

Dar vrei din tot sufletul să-ți depășești condiția, să câștigi mulți bani și să te bucuri de o viață prosperă și fericită.

Numai că e o problemă.

Au dispărut toți oamenii de pe planeta asta.

Exact, ești numai tu, fără nimeni altcineva în jurul tău.

Cum vei proceda în acest caz?

Mai este posibil să obții succesul pe care ți-l dorești?

Răspunsul e clar: NU!

Chiar dacă tu ai fi un geniu absolut, cu o minte sclipitoare, toată inteligența ta NU ți-ar folosi la nimic dacă ești singurul om care a mai rămas pe planetă.

Pentru a avea succes, trebuie neapărat să relaționezi, într-un fel sau altul, cu alți oameni.

Succesul și izolarea sunt două noțiuni incompatibile.

Nu poți să trăiești izolat și să obții un succes extraordinar.

Trebuie să comunici cu oamenii, pentru că succesul tău depinde de alți oameni, sub o formă sau alta.

Dacă te închizi în carapacea ta, cu spaima în suflet, e clar că drumul spre succes și prosperitate îți este barat complet și definitiv.

Succesul înseamnă deschidere către oameni.

Dacă vrei bani și succes, dar fără să comunici cu oamenii, este ca și cum ai vrea

bogăție și fericire, dar trăind singur pe o planetă pustie.

De unde crezi că vine succesul?

De unde crezi că vin banii?

Sunt niște daruri căzute din cer, daruri de care tu să te bucuri, chiar dacă trăiești într-o izolare totală?

NU!

Succesul înseamnă relaționare cu alți oameni.

Banii înseamnă și ei relaționare cu alți oameni.

Dacă te închizi într-o peșteră și refuzi să mai comunici cu vreun alt om, poți aștepta și un milion de ani succesul cel mare, acesta NU va veni niciodată.

Prosperitatea înseamnă să îți deschizi către oameni sufletul, mintea și inima.

Cu cât oamenii spre care îți deschizi sufletul, mintea și inima sunt mai mulți, cu atât succesul pe care îl obții este mai mare și mai trainic.

Imaginează-ți că fiecare om pe care îl cunoști este ca un fel de ancoră.

Cu cât o navă are mai multe ancore, cu atât ea este mai stabilă.

Cu cât cunoști mai mulți oameni, cu atât ai șanse mai mari de a găsi oportunități foarte bune pentru tine.

Șansele NU vin pentru cei care stau închiși în casă, speriați ca niște șoricei!

Succesul este în strânsă legătură cu deschiderea către oameni.

În viața reală se organizează așa-numitele ”întâlniri de afaceri”.

Aceste întâlniri sunt foarte importante și trebuie să respecte anumite reguli.

Astfel, omul de afaceri care vrea să întâlnească un alt om de afaceri trebuie să fie punctual, manierat, politicos, atent, cu o comportare profesională, responsabil de ceea ce spune și face, calm, diplomat, fără să se lanseze în discuții în contradictoriu, injurii sau ofense.

Întâlnirea de afaceri trebuie să se desfășoare într-o manieră extrem de civilizată.

Totul trebuie să fie bine organizat, în așa fel încât atmosfera de bună înțelegere să primeze în orice moment.

Seriozitatea absolută este cuvântul de ordine al unei întâlniri de afaceri.

Scopul întâlnirii de afaceri este ca participanții să negocieze anumite avantaje reciproce.

Întâlnirea de afaceri este ca o carte de vizită, reușind chiar să construiască de la început o reputație foarte bună, dacă această întâlnire este bine organizată.

Imaginea cât mai bună a omului de afaceri se traduce în câștiguri și avantaje pe termen lung.

După încheierea întâlnirii de afaceri urmează, desigur, discuții relaxate, la o cină într-un restaurant modern, adecvat unor veritabili oameni de afaceri.

Se știe deja că un parteneriat puternic NU se construiește numai în jurul unei afaceri, ci și în jurul oamenilor.

Când doi oameni de afaceri se întâlnesc pentru a negocia un anumit aspect al afacerii lor, ei NU se limitează doar la problemele legate de afacere, ci stabilesc și o anumită legătură emoțională, esențială pentru instaurarea unui climat de încredere.

Altfel spus, ei NU discută doar despre bani, contracte, fuziuni, ci discută ulterior și despre alte lucruri care nu au neapărat legătură cu afacerea.

Scopul este cimentarea încrederii reciproce.

Totul se face cu diplomație, cu bun simț, cu bună înțelegere și perfectă comunicare.

Scopul adevăratelor afaceri este câștigul reciproc, NU înșelăciunea!

”Câștigi tu, câștig și eu”.

Aceasta este deviza celui care vrea să câștige!

În general vorbind, dacă un om se întâlnește cu un alt om având clar în minte scopul de a înșela și de a câștiga bani prin fraudă, acel câștig este clădit pe nisip, NU durează.

De fapt, nici măcar ideea de a câștiga bani prin înșelăciune NU reprezintă calea indicată de a-ți face un rost în viață.

Cine își clădește pe înșelăciune succesul, se păcălește singur, își taie singur creanga de sub picioare.

Adevăratul succes este total străin de ideea de fraudă.

Numai mințile limitate și lipsite de cultura adevăratelor afaceri recurg la țepe.

Da, oamenii care NU gândesc prea mult recurg la țepe ordinare.

Astfel de oameni își doresc câștiguri fulgerătoare, uitând că aceste câștiguri dispar la fel de repede cum au apărut.

Un om inteligent, cult, serios, stăpân pe ceea ce își dorește, ghidat de principii clare și sănătoase, NU se folosește niciodată de țepe pentru a-și clădi succesul!

Un om inteligent ȘTIE că singura cale de a-și construi un succes solid precum stânca este să se bazeze pe cinste și pe relații oneste cu cei din jurul lui.

Înșelăciunea este ceva străin omului cu adevărat inteligent!

Numai proştii se folosesc de țepe!

Ce fel de minte se poate gândi la înșelăciune?

Desigur, numai o minte mică!

O minte mare NU poate concepe să se folosească de țepe!

E ca și cum ai spune că un rege adoră să trăiască la fel ca cerșetorii.

Măreția ideii de ”rege” este total incompatibilă cu micimea ideii de ”cerșetorie”.

O minte mare NU acceptă să se compromită în ”mocirla” a fel și fel de tertipuri și înșelătorii, așa cum o persoană foarte orgolioasă NU acceptă să fie jignită în față sau în prezența altor oameni.

O minte mare urmărește scopuri mărețe, iar scopurile mărețe NU fac casă bună cu metodele de înșelare a oamenilor!

Desigur, te poți întreba:

”Oare mai există în ziua de azi și oameni cinstiți?”.

Ei bine, da, mai există și oameni care NU au de gând să te înșele în vreun fel, oricât de greu ar părea de crezut!

De ce mai există și oameni cinstiți?

Bună întrebare!

Oare de ce unii oameni sunt politicoși, iar alții nu?

Oare de ce unii oameni sunt răbdători, iar alții nu?

Oare de ce unii oameni sunt calmi tot timpul, iar alții sunt nervoși tot timpul?

Oare de ce unii oameni sunt foarte deștepți, iar alți oameni sunt foarte proști?

De ce unii oameni sunt răi, iar alții sunt buni?

De ce unii oameni sunt harnici, iar alții sunt leneși?

De ce unii oameni sunt întotdeauna punctuali, iar alții întârzie mereu?

De ce unii oameni se droghează, iar alții nu?

De ce unii oameni sunt fideli în dragoste, iar alții nu?

De ce unii oameni sunt buni la jocul de șah, iar alții nu?

De ce unii oameni fac sport, iar alții nu?

De ce unii oameni sunt înalți, iar alții sunt scunzi?

De ce unii oameni sunt grași, iar alții sunt slabi?

De ce?...

De ce?...

De ce?...

Răspunsul este evident.

Pentru că oamenii sunt foarte diferiți.

Sunt tot felul de tipologii, de caractere, de mentalități.

Diversitatea este cuvântul de ordine mai ales atunci când este vorba despre oameni.

Cinci degete are mâna și nu se aseamănă unul cu altul.

Dacă spui că toți oamenii cu care vrei să stabilești o comunicare vor să te înșele, e ca și cum ai spune că toți oamenii sunt leneși, proști, nepoliticoși, grași și scunzi.

Dar tu știi bine că NU e așa!

Tu știi bine că oamenii nu se aseamănă între ei și știi bine că NU toți oamenii sunt porniți să te păcălească.

Cu siguranță sunt în lumea asta foarte mulți oameni mânați de cele mai bune intenții, oameni care s-ar bucura să te cunoască și să încheie parteneriate cu tine.

Tu doar caută-i și vei constata că îi găsești destul de repede!

Carapacea în care să te izolezi din cauza fricii de posibile păcăleli NU îți folosește la nimic.

Relațiile cu oamenii din jurul tău, însă, îți oferă deschiderea spre oportunitățile care fac posibil ca tu să te bucuri, în sfârșit, de prăjitura așa de dorită.

Deschide-ți inima, sufletul și mintea și vei vedea cum ocaziile favorabile încep să vină în întâmpinarea ta!

Încrederea în oameni este un factor esențial al succesului.

Exact, trebuie să ai încredere în oameni!

Chiar dacă în lumea asta mai sunt și farsori care caută să obțină pe spinarea altora avantaje, privește cu atenție în jurul tău și vei descoperi oameni care chiar îți vor binele!

Fără relații de încredere cu alți oameni NU poți să obții succesul în viață!

Succesul este o rețea imensă de relații în care se oferă și se primește VALOARE.

Da, succesul NU înseamnă izolare, ci relații și schimb de valoare.

Hai să vedem un exemplu simplu.

Actorul Brad Pitt se bucură de un succes imens la nivel mondial.

El este un super-star cu milioane și milioane de fani în întreaga lume.

Succesul lui pare așa de firesc!...

De fapt, ce se află la baza acestui succes?

Ai ghicit: încredere și valoare.

Dacă oamenii din lumea întreagă nu ar fi avut încredere să calce pragul sălilor de cinema și să vizioneze filmele cu Brad Pitt, succesul lui Brad Pitt NU ar mai fi fost posibil.

De asemenea, dacă Brad Pitt nu ar fi oferit valoare oamenilor din lumea întreagă, adică dacă nu le-ar fi oferit o interpretare magistrală a rolurilor din filme, nici oamenii NU i-ar mai fi oferit credit și nu i-ar mai fi susținut succesul.

Acum imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă toți oamenii din lumea întreagă ar fi spus:

”Cine mai e și Brad Pitt acesta? De ce să-mi pierd eu vremea vizionând un film în care joacă unul numit Brad Pitt?”.

O astfel de atitudine NEîncrezătoare NU ar fi sprijinit în niciun caz succesul lui Brad Pitt.

Și imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă Brad Pitt ar fi spus:

”Oamenii și așa nu mă cunosc și nu au încredere în mine. Nu are rost să mai visez degeaba la succes. Mai bine îmi aleg o meserie banală și îmi văd de viața mea.”.

Observi cum lipsa de încredere în oameni, în loc să propulseze succesul, îl blochează definitiv și fără drept de apel.

Frica și NEîncrederea izgonesc succesul.

Dacă Brad Pitt s-ar fi lăsat condus de NEîncredere, degeaba ar fi avut de oferit lumii valoare.

NEîncrederea blochează totul.

NEîncrederea este cel mai mare rău care se poate propti în calea succesului.

NEîncrederea este ca o boală care otrăvește orice speranță de mai bine.

NEîncrederea te trage mereu în jos, în mocirla unei vieți limitate.

Fanii lui Brad Pitt, dacă s-ar fi lăsat stăpâniți de NEîncredere, ar fi pierdut (da, ar fi pierdut) valoarea pe care Brad Pitt era pregătit să le-o ofere.

Altfel spus, NEîncrederea înseamnă pierdere.

Da, ține minte această ecuație a eșecului:

NEÎNCREDERE = PIERDERE.

Datorită faptului că privești cu suspiciune ceea ce se află în fața ta, poți pierde ceva ce ar putea aduce beneficii în viața ta.

NEîncrederea este atitudinea păguboasă.

NEîncrederea este ca un văl întunecat care se lasă peste mintea ta și distruge orice urmă de inițiativă aducătoare de belșug și fericire.

Imaginează-ți o întâlnire de afaceri, în care doi afaceriști vor să stabilească un contact în vederea obținerii unor avantaje reciproce.

Și imaginează-ți că această întâlnire NU este dominată de politețe și relaxare, așa cum ar trebui să fie, ci este otrăvită de suspiciune din partea ambilor oameni de afaceri.

Cei doi oameni de afaceri, în loc rid să-și zâmbească și să discute cu amabilitate, se privesc încruntați, încordați la maxim din

cauza suspiciunii reciproce, gata oricând să se ia la ceartă.

Crezi că o astfel de întâlnire va fi încununată de un mare succes?

Absolut NU!

O astfel de întâlnire ar fi un mare eșec!

Mințile celor doi oameni de afaceri, încețoșate din cauza gândului ”Oare cum vrea să mă păcălească?”, sunt incapabile să găsească o cale de înțelegere și de negociere a unor condiții reciproc avantajoase.

Cei doi oameni de afaceri se uită urât unul la altul, paralizați de teama că ar putea călca în orice moment în cine știe ce capcană abil pregătită.

Ei nu văd altceva decât pericole, pericole și iar pericole.

”Oare ce viclenie se ascunde în spatele acestor vorbe?”.

”Oare de ce am mai venit la întâlnirea asta?”.

Cu sufletele întunecate din cauza fricii de o posibilă capcană, cei doi oameni de afaceri constată că întâlnirea lor a adus doar eșec și dezamăgire.

Și totul putea fi un mare succes, dacă cei doi oameni de afaceri și-ar fi scos din mintea lor acea NEîncredere așa de păguboasă!

Barierele imaginare i-au împiedicat să ajungă la o înțelegere din care să câștige cu siguranță.

Frica de capcane perfide și ascunse i-a tras în jos, spre eșecul cel mai jalnic.

Ce simplu și frumos ar fi fost totul dacă întâlnirea de afaceri se baza pe ÎNCREDERE reciprocă, pe amabilitate, pe bunătate, pe deschidere sufletească!

Frica și suspiciunea sunt ucigașii nemiloși ai ocaziilor favorabile!

Se spune că cine se frige cu ciorbă suflă și în iaurt.

De acord, dacă te-ai fript o dată cu ciorbă, frica ți-a intrat în suflet și te trezești că sufli și în iaurtul rece.

Însă iaurtul va fi întotdeauna rece, chiar dacă ciorba a fost prea fierbinte.

Proverbul de mai sus ironizează, într-un fel, atitudinea acelor oameni care, deoarece au pățit-o cândva, tremură de spaima ca li s-ar putea întâmpla iar aceeași pățanie.

Dar tot ei devin oarecum ridicoli din cauza fricii lor bolnăvicioase.

Când vezi un om că suflă în iaurt, bineînțeles că începi să râzi de el.

Este ceva anormal să sufli și în iaurt, chiar dacă ai trăit experiența neplăcută în care te-ai fript cu ciorbă.

Prin urmare, este ceva normal să acorzi ceva încredere oamenilor din jurul tău, chiar dacă unii oameni nu au cele mai bune intenții în ceea ce te privește pe tine.

Încrederea este unul dintre stâlpii de bază ai succesului.

Dacă vrei succes și belșug, trebuie să pornești și cu încredere în inimă.

Uneori încrederea înseamnă totul.

- Howard Roughan -

Vreau să citești acum despre un experiment foarte interesant, prezentat la o emisiune de pe postul de televiziune ”National Geographic”.

Iată descrierea acestui experiment:

Pe o stradă foarte circulată dintr-un anumit oraș, echipa de realizatori a emisiunii a amplasat un chioșc dotat cu o tejghea, iar pe tejghea a pus o cutie transparentă și plină cu… bani.

În interiorul chioșcului mai era un bărbat care le vorbea trecătorilor și îi anunța că banii din cutia de pe tejghea se dau… pe degeaba, adică oricine poate lua câți bani

vrea din cutie, fără să i se întâmple nimic rău.

Când un trecător se apropia de chioșc, bărbatul aflat în chioșc îl încuraja să ia banii din cutie, așa, pur și simplu, fără nicio teamă.

”Luați bani gratis! Da, aici găsiți bani gratis! Luați-i și nu vă fie frică! NU vă cerem nimic în schimb!”.

Tu cum crezi că au reacționat trecătorii care treceau pe lângă acest chioșc?

Crezi cumva că, încântați la culme de această ofertă minunată, oamenii au început să dea năvală și să înhațe banii din cutia de pe tejghea?

Ei bine, dacă tu crezi așa ceva, te înșeli amarnic.

Știu, poate ți se pare ciudat, dar să știi că oamenii de pe stradă NU s-au înghesuit să înșface banii din cutia de pe tejghea.

Degeaba le tot spunea bărbatul din chioșc că pot lua fără nicio problemă banii și că NU li se întâmplă nimic rău dacă iau acești bani.

Ceea ce s-a întâmplat pare incredibil.

Trecătorii erau îndemnați din toate puterile să ia bani pe gratis, iar ei refuzau!

Incredibil!

Și să știi că acest experiment a fost absolut real!

Scopul acestui experiment a fost testarea reacției minții în fața unei astfel de situații.

Undeva în apropierea acelui chioșc s-au instalat camere video ascunse care au filmat întregul experiment.

Trecătorii de pe stradă se apropiau de chioșc, se uitau la panoul pe care scria clar că ei pot lua fără grijă bani din cutia de pe tejghea, iar bărbatul din chioșc făcea eforturi să îi încurajeze pe toți să ia banii din cutie.

Ei bine, cu toate că pare ceva imposibil, oamenii erau foarte suspicioși și REFUZAU să ia banii din cutia transparentă.

Este adevărat, o singură persoană, ceva mai curajoasă, s-a hotărât să ia o parte din banii din cutie, iar asta după alte multe încurajări din partea bărbatului din chioșc.

Acea persoană, cu toate că a dat dovadă de puțin mai mult curaj decât ceilalți trecători, s-a hotărât să ia banii numai după câteva minute de ezitare și după ce i-a aruncat

bărbatului din chioșc câteva priviri neîncrezătoare.

Echipa care a realizat acest experiment foarte interesant a tras o primă concluzie.

Astfel, cu toate că banii din cutie erau oferiți tuturor pe gratis, fără nicio opreliște, oamenii refuzau să ia banii, plini de suspiciune.

Acești oameni se gândeau că, dacă ei NU fac nimic pentru acei bani, este imposibil ca cineva să le dea bani pe degeaba.

Un fel de beculeț de alarmă se aprindea imediat în mintea trecătorilor care erau îndemnați să ia banii.

Cel mai probabil este că ei se întrebau:

”Oare ce șmecherie se ascunde aici? Hai că nu se poate să-ți dea cineva niște bani așa, pe gratis! Ceva e dubios aici…”.

Experimentul prezentat pe postul ”National Geographic” a continuat sub o altă formă.

Astfel, realizatorii emisiunii au lăsat pe tejghea cutia plină cu bani, dar în interiorul chioșcului nu a mai rămas nimeni.

Chioșcul a rămas gol, iar deasupra lui a fost amplasat un panou pe care scria că acolo se dau bani pe gratis.

Bineînțeles, camerele video înregistrau tot ceea ce se petrecea în preajma chioșcului.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare este la fel de incredibil.

Trecătorii se apropiau de chioșc, citeau panoul, observau că nu e nimeni în chioșc și

înșfăcau rapid banii aflați în cutia transparentă.

Incredibil, dar adevărat!

Acum trecătorii NU se mai întrebau dacă nu cumva e o capcană sau o șmecherie la mijloc.

Ei luau pur și simplu banii din cutie și plecau, fără nicio teamă.

Realizatorii emisiunii nu s-au oprit aici și au mai continuat cu o variantă a experimentului.

Astfel, ei au lăsat pe tejghea cutia cu bani, ca și până atunci, iar în interiorul chioșcului, în locul acelui bărbat, au amplasat un afiș mai mare care reprezenta doi ochi deschiși.

Camerele video ascunse au filmat tot ceea ce se petrecea.

Trecătorii se apropiau de chioșc, citeau pe panou că au voie să ia fără nicio problemă banii din cutie, vedeau cei doi ochi uriași de pe afișul din chioșc, ezitau câteva momente, apoi plecau de lângă chioșc, fără să îndrăznească să ia banii din cutia transparentă.

Din câte se pare, numai imaginea celor doi ochi uriași de pe afiș îi făcea pe trecători să-și piardă curajul și să nu mai dorească să ia banii din cutie.

Concluziile acestui experiment sunt foarte interesante.

Atunci când în fața trecătorilor se afla un om care îi încuraja să ia gratis banii, trecătorii ezitau foarte mult și NU luau banii, gândindu-se că trebuie să fie o șmecherie sau o capcană la mijloc.

Interesant este că trecătorii ezitau să ia banii chiar și atunci când în chioșc NU se mai afla acel bărbat, ci doar un simplu afiș cu doi ochi foarte mari și deschiși.

În mintea trecătorilor, imaginea acelor ochi se asocia cu o persoană reală care îi supraveghează.

Însă, atunci când în chioșc nu mai era nimeni și nimic, nici bărbat, nici afiș, trecătorii erau foarte curajoși și înșfăcau imediat banii din cutie.

NU se mai întrebau dacă nu cumva e vorba despre cine știe ce capcană ascunsă.

Luau banii și plecau cu ei.

Ei bine, cam aceasta este reacția oamenilor atunci când ei se întâlnesc în viață cu tot felul de oportunități.

Dacă ei găsesc cumva în mijlocul drumului o cutie plină cu bani, dar fără să se afle cineva lângă acea cutie, ar înhăța fulgerător banii, fără să mai fie chinuiți de tot felul de dubii referitoare la vreo capcană ascunsă.

Dar altceva se întâmplă dacă cineva le cere să ia pe degeaba banii din cutie.

Prima lor reacție va fi de neîncredere.

Ei se întreabă:

”Oare cum e posibil ca omul ăsta să-mi ofere mie bani gratis? Nu, nu prea e în regulă oferta asta. Trebuie să fie vorba despre o șmecherie...”.

Da, așa este:

Oamenii se hotărăsc foarte greu să acorde cuiva încrederea lor, mai ales atunci când li

se propune ceva care pare prea frumos pentru a fi și adevărat.

Oamenii sunt încercați mereu de bănuiala că unii ofertanți le ascund ceva, iar vorbele frumoase sunt doar un paravan pentru capcana pregătită cu grijă.

Oamenii sunt neîncrezători chiar și atunci când vrei să le oferi foarte clar ceva, fără să le ascunzi nimic.

În experimentul prezentat la emisiunea de pe ”National Geographic”, oamenilor NU li se ascundea, de fapt, nimic.

Oamenii puteau să ia banii din cutie, pe bune, fără să li se întâmple nimic rău.

Cu toate acestea, oamenii NU luau banii din cutie!

O singură persoană, ceva mai curajoasă decât ceilalți, și-a învins suspiciunea, a luat banii din cutie și a plecat.

Acea persoană curajoasă a câștigat.

Da, a câștigat bani.

Ceilalți trecători, chinuiți de tot felul de bănuieli, au preferat să NU riște nimic și au rămas cu... preferința...

Adică NU s-au ales cu niciun ban și cu niciun fel de câștig.

Desigur, vei spune că acei trecători aveau dreptate.

Vei spune că ei nu se puteau hotărî să ia banii din cutie, pentru că nu știau ce urma să se întâmple după ce luau banii.

Ei erau foarte tentați de banii din cutie, dar, în același timp, în adâncul sufletului lor, erau și speriați.

Oferta era minunată, cu singura problemă că, după înșfăcarea banilor din cutie, putea sau nu să urmeze ceva foarte rău.

Chiar dacă posibilitatea de a lua banii fără să se întâmple nimic rău era reală, la fel de reală era și posibilitatea să se întâmple ceva rău după aceea.

Așa că cei mai mulți trecători au hotărât că e mai bine pentru ei să NU ia banii din cutie.

Este înțeleaptă hotărârea lor?

Ceea ce este sigur la această hotărâre este că ei, în final, NU au câștigat nimic.

Nimic!

Câștig = zero!

Zero barat!

Gol!

Buzunare goale!

Trecătorii au rămas cu satisfacția că au scăpat de o posibilă capcană ascunsă, dar au rămas și cu buzunarele la fel de goale precum erau înainte ca ei să se apropie de chioșc.

Nici măcar experiență NU au câștigat acești trecători.

Experiență câștigi atunci când testezi ceva, nu când fugi de ceva.

Trecătorii s-au apropiat de chioșc, au luat la cunoștință de oferta bărbatului din chioșc,

s-au gândit bine, au considerat că poate au de-a face cu o capcană ingenioasă, au hotărât să evite această posibilă capcană, apoi au plecat de lângă chioșc.

Banii au rămas în cutie, iar trecătorii au rămas tot cu ceea ce aveau și mai înainte.

Progres = zero.

Cum au venit, așa au plecat.

Dacă trecătorii nu ar fi fost așa de neîncrezători și ar fi decis să ia banii din cutie, s-ar fi ales, în final, cu un câștig.

Dar tocmai suspiciunea lor i-a făcut să piardă.

Și nu este vorba despre orice fel de suspiciune.

Reține un aspect foarte important al acelui experiment televizat:

Atunci când în chioșc NU se mai afla bărbatul acela care îi îndemna pe toți să ia banii, trecătorii NU mai aveau nicio problemă în a înșfăca banii din cutie.

La fel s-a întâmplat și atunci când în chioșc NU se mai aflau acei ochi uriași.

Prin urmare, problema acelor trecători NU era neapărat existența unei anumite capcane, ci prezența unui OM sau a ochilor care puteau fi ai unui OM.

Suspiciunea era produsă de ideea că în preajma trecătorilor se putea afla un om.

Dacă prin apropiere NU mai era un om, gata, problema dispărea.

Dacă trecătorii ar fi fost speriați de o posibilă capcană, atunci când s-ar fi apropiat de chioșcul gol, dar cu cutia cu bani pe tejghea, ei s-ar fi putut gândi că, totuși, chiar dacă nu se află nimeni pe acolo care să-i supravegheze, capcana tot ar fi existat ascunsă pe undeva.

Poate că, în momentul în care băgau mâna în cutie să ia banii, cutia s-ar fi închis brusc și le-ar fi rănit mâna.

Sau poate că s-ar fi electrocutat.

Sau poate că banii erau otrăviți.

Sau poate că un lichid toxic i-ar fi împroșcat în față.

Sau poate că întregul chioșc s-ar fi răsturnat peste ei și i-ar fi strivit.

Sau poate că un polițist ascuns după colț i-ar fi văzut și i-ar fi arestat.

Sau poate că în cutia plină cu bani se afla o bombă gata să explodeze.

O mulțime de pericole se puteau ascunde în spatele acestei oferte așa de frumoase.

Dar nu, trecătorii NU aveau nicio problemă cu astfel de pericole potențiale.

Dacă au văzut că în chioșc NU se mai afla nimeni, au dat năvală și au înșfăcat banii din cutie.

Nu aveau nicio frică.

Cu neîncrederea NU aveau nicio problemă.

Toți erau foarte încrezători.

Dar, cînd au văzut că în chioșc se mai afla un om care se străduia să-i convingă să ia banii din cutie, trecătorii erau foarte suspicioși.

Acel om care le tot explica faptul că nu trebuie să le fie nicio teamă și că pot lua liniștiți banii din cutie reprezenta, în mintea trecătorilor, o capcană perfidă, o cursă gândită să le tragă o mare păcăleală.

Foarte ciudată această gândire, nu-i așa?

Dacă oamenii găsesc în mijlocul drumului o cutie plină cu bani, iar prin preajmă nu se mai află nimeni altcineva, oamenii se aruncă fără frică asupra cutiei și înhață lacomi banii.

Ei NU se mai gândesc că acea cutie ar putea ascunde o capcană sau o bombă care să explodeze și să-i facă bucăți.

Dar, dacă aceeași oameni ar întâlni un om care să îi îndemne să ia pe degeaba banii dintr-o cutie, ei ar fi cuprinși imediat de frică și neîncredere.

Există oare o explicație a acestui comportament?

Poate că da.

Probabil că oamenii aceia gândeau cam așa:

”Păi, hai să vedem... Cutia asta plină cu bani, dacă ar fi singură în mijlocul drumului, NU mă poate păcăli în niciun fel, deci nu are de ce să-mi fie frică. Dar uite că tipul ăsta e lângă cutie și tot încearcă să mă convingă să iau banii. Sigur vrea să mă păcălească! Cine e așa de prost încât să-mi dea pe degeaba bani?”.

Ciudați mai sunt oamenii ăștia!

Și ciudat mai e felul lor de a judeca!

Ei NU se gândesc că în cutie ar putea fi o bombă care să le explodeze în față, dar se gândesc că omul acela de lângă cutie ar putea să-i păcălească!

Lor NU le este frică de o posibilă bombă care să-i ducă direct în spital sau în cimitir, ci le este frică de o posibilă păcăleală!

”Bombă? Ce bombă? Fugi, domnule de-aici! Nu există nicio bombă! A, dar tipul ăsta ce mai vrea? E foarte dubios tipul... Sper să nu-mi tragă vreo țeapă. De fapt, sigur ăsta vrea să mă fraierească! Mai bine să mă țin departe de el...”.

Știu, ți se pare incredibil, dar așa gândesc foarte mulți oameni!

Experimentul de pe ”National Geographic” a demonstrat asta destul de clar.

Nu pericolul mortal e mai important, ci o posibilă și imaginară țeapă.

Desigur, astfel de oameni NU vor avea de câștigat niciodată în viață.

Ei nu își dau seama că, indiferent ce vor face, întotdeauna vor avea de-a face cu alți oameni.

O cutie nepăzită de nimeni, într-adevăr, NU te poate păcăli, dar nici alte posibilități nu îți oferă.

Un om, da, este adevărat, te poate păcăli.

Dar tot un om îți poate oferi șansa pe care singur NU ai putea să o descoperi.

Succesul în afara relațiilor interumane este de neconceput.

Succesul înseamnă relaționare cu alți oameni.

Succesul înseamnă încredere în alți oameni, chiar dacă e posibil ca unii dintre acești oameni să profite în modul cel mai josnic de tine.

Dacă o pădure are și uscături, NU înseamnă că acea pădure este formată numai din uscături.

Pădurea este formată din mulți arbori plini de viață, plini de frunze și de fructe.

Dacă unii oameni sunt puși pe dobândirea de câștiguri pe seama celor care le pot cădea în capcană, NU înseamnă că toți oamenii procedează așa.

Dacă unii oameni sunt necinstiți, NU înseamnă că toți oamenii sunt necinstiți.

Dacă unii oameni sunt hoți, NU înseamnă că toți oamenii sunt hoți.

Privește cu atenție la oamenii din jurul tău!

Diversitatea este peste tot.

Diversitatea este la ea acasă.

Oamenii sunt foarte diferiți între ei!

Sunt peste tot oameni cinstiți, așa cum sunt peste tot șmecheri și hoți.

Dar peste tot sunt și oameni cinstiți!

Aceasta este o lege a naturii!

Aceasta este o lege a firii!

Cineva care trăiește mereu cu spaima că timbru ceilalți tot încearcă să-l păcălească, are ceva probleme cu psihicul.

Normalitatea este să te integrezi între oameni și să accepți adevărul că, pe lîngă hoți, mai sunt și oameni cinstiți, dispuși oricând să-ți facă un bine.

Atitudinea încrezătoare este un element extrem de important al succesului.

Și tu vrei să obții un foarte mare succes!

Frica e blestemul omului.

- Dostoievski -

Aș vrea să revenim puțin la experimentul prezentat pe ”National Geographic”.

Ar fi cazul să ne gândim la ceva foarte important.

Cei mai mulți trecători care se apropiau de acel chioșc, după ce erau îndemnați să ia gratis banii din cutia transparentă, se îndepărtau apoi, plini de neîncredere.

Tu, ca simplu spectator, știi că toți acei oameni care plecau de lângă chioșc pierdeau niște bani, iar ei nici măcar nu își dădeau seama.

Preocuparea lor era ca nu cumva bărbatul acela din chioșc să le tragă vreo păcăleală.

Ei pur și simplu NU credeau că pot lua pe degeaba bani din cutia de pe tejghea!

Bine, dar ei pierdeau ceva prin această atitudine de neîncredere.

Au fost niște pierzători.

Au fost victimele propriei lor neîncrederi.

Când spun ”victime”, știu ce spun.

Acei oameni NU știau că de fapt este vorba despre un experiment filmat cu camere video ascunse.

Bineînțeles că nici nu puteau să afle asta.

Ei doar erau neîncrezători.

Ei erau fricoși.

Ei NU doreau să-i păcălească cineva.

Ei știau doar că NU e bine să ia banii din cutie, chiar dacă sunt gratis, pentru că la mijloc s-ar putea să fie o mare farsă.

Desigur, poate că nu era o farsă, dar ei de ce să riște?

Oare procedau înțelept acei trecători care hotărau că e mai bine pentru ei să nu ia banii și să-și vadă mai departe de drumul lor?

Decizia lor era oare cea mai inspirată?

Ei bine, NU, decizia lor NU a fost cea mai bună și mai inspirată!

Nici pe departe hotărârea lor de a pleca fără să ia banii NU a fost înțeleaptă!

Și iată argumentul foarte clar:

Acei oameni (neîncrezători) aflau că un bărbat din chioșc îi îndeamnă să ia bani gratis, apoi plecau și preferau să NU riște nimic.

Dar, atenție!

Acei oameni NU făceau ceva foarte, FOARTE, important!

Și iată ce NU făceau acei oameni:

EI NU ÎNTREBAU!

O, ce simplu!

Acei trecători pur și simplu NU întrebau!

Pare incredibil, dar e adevărat!

Ar fi fost așa de simplu ca acei trecători să stea puțin mai mult lângă bărbatul din chioșc și să-l bombardeze cu întrebări:

”Sigur sunt gratis banii?”

”Cum îmi garantezi că banii sunt gratis?”

”De ce banii sunt într-o cutie transparentă?”

“De ce cutia nu e mai mare?”

“De ce cutia nu e mai mică?”

”De ce trebuie să scot eu banii din cutie?”

”De ce nu-mi dai chiar tu banii?”

”Sigur nu face BUM! cutia, când vreau să iau banii?”

”Tu de ce stai înăuntrul chioșcului?”

”Pot să iau mai întâi o singură bancnotă, să văd că e în regulă totul?”

”De ce sunt gratis banii?”

”Au mai luat și alții bani gratis de aici?”

”De ce dați voi gratis bani?”

”Mai sunt și alții ca tine care dau bani gratis?”

”Stai de mult timp aici?”

”Mai ești și mâine aici?”

”Eu pot veni și mâine aici?”

”De ce dați așa de mulți bani gratis?”

”De ce nu dați mai puțini?”

”Alții au încredere în tine?”

”Câți bani gratis ați mai dat până acum?”

”De ce e un bărbat în chioșc?”

”De ce nu e femeie?”

”Tu unde lucrezi, de fapt?”

”Ești angajat aici sau doar vrei să păcălești oamenii?”

”Sigur nu îmi ceri banii înapoi după aceea?”

”Dacă iau banii, mă vei urmări?”

”De ce în cutie sunt numai bancnote?”

”De ce nu sunt și bani metalici?”

”Banii sunt reali sau sunt falsificați?”

Etc, etc, etc, etc, etc, etc, etc, etc.

O mulțime de alte întrebări ar fi putut urma.

Întrebările sunt destinate să aducă răspunsuri.

Da, asta fac întrebările: luminează mintea și drumul.

Întrebările bune aduc răspunsuri bune.

Dar cum au procedat trecătorii care se apropiau de chioșc?

Ei doar se uitau la bărbatul din chioșc, ascultau puțin îndemnul acestuia, apoi plecau.

Plecau!

Și nu spuneau nimic!

NU întrebau nimic!

Plecau ca muții!

Muți!

Și puteau să pună atâtea și atâtea întrebări, pentru a verifica dacă într-adevăr este vorba sau nu despre o păcăleală!

Dar ți-ai găsit!

Acei oameni pur și simplu fugeau de șansa de a primi niște bani gratis!

De ce fugeau?

Pentru că nu credeau, pentru că le era frică, pentru că NU erau inspirați să întrebe!

Ce simplu ar fi fost dacă se gândeau să întrebe!

Desigur, poate că tu o să spui:

”E posibil ca oamenii aceia să creadă că, chiar și în cazul în care i-ar fi pus întrebări bărbatului din chioșc, acel bărbat, dacă oricum avea de gând să-i păcălească, i-ar fi păcălit oricum, cu toate multele întrebări pe care le-ar fi primit.”.

Ei bine, NU e deloc așa.

Întrebările multe scot la iveală ADEVĂRUL.

Întrebările sunt ca niște lovituri care îl pun la colț pe răufăcătorul care vrea să înșele oamenii.

Întrebările sunt uneltele care sapă adânc, tot mai adânc, până când răspunsurile mult căutate sunt găsite.

În filmele polițiste sigur ai văzut acele secvențe în care comisarul care investighează cazul îl presează cu întrebări pe suspect, cu scopul de a descoperi cât mai repede un punct slab în sistemul de apărare al acelui suspect.

Comisarul vrea să afle adevărul și vrea să afle dacă suspectul este sau nu vinovat.

În cazul în care suspectul este vinovat și vrea să-și ascundă faptele rele săvârșite, întrebările comisarului îl pot da de gol.

Cuvintele sunt veritabile instrumente de aflare a adevărului.

Chiar dacă suspectul ar vrea să-l înșele pe comisar, adevărul tot se va afla, dacă acel comisar știe să pună întrebările potrivite.

Prin urmare, atunci când te afli în fața unui om pe care îl bănuiești că te-ar putea înșela, metoda cea mai sigură de a afla adevărul este să-l bombardezi pe acel om cu întrebări și să smulgi de la el toate informațiile posibile.

Sapă continuu cu întrebări și, în cele din urmă, adevărul va ieși la iveală, așa cum uleiul iese la suprafața apei!

Există un proverb:

”Minciuna are picioare scurte.”.

O, și cât adevăr ascunde acest proverb!

Dacă vrei cu orice chip să prinzi pe cineva cu minciuna, sigur vei reuși!

Totul este să vrei!

Înșelăciunea NU poate fi prea mult timp ascunsă!

Poți minți pentru o perioadă, dar NU poți minți tot timpul!

Minciuna NU are răbdare să stea ascunsă prea mult timp.

Și mai e o vorbă:

”Ulciorul NU merge de multe ori la apă!”.

Câtă înțelepciune!

Merge o dată să înșeli, merge de două sau de trei ori să înșeli, dar nu merge la infinit să înșeli.

Cel care înșeală pe alții își taie singur craca de sub picioare.

Revenind la exemplul nostru, trecătorii care se apropiau de chioșc făceau greșeala impardonabilă de a nu avea încredere și de a nu întreba.

Dacă ar fi întrebat, și-ar fi dat seama, până la urmă, că nu aveau ce pierde, pentru că bărbatul din chioșc chiar avea de gând să le dea banii gratis.

Noi, ca spectatori, știm că acesta este adevărul.

Privim emisiunea și vedem secvențele filmate cu camerele video ascunse.

Dar acei trecători NU știau adevărul și singura cale de a-l afla era să întrebe și să cerceteze.

Deoarece bărbatul din chioșc în mod clar avea intenția de a oferi tuturor bani gratis, întrebările trecătorilor NU ar fi demascat niciun fel de înșelătorie.

Prin urmare, trecătorii ar fi luat banii și ar fi plecat fără nicio problemă de lângă chioșc.

Dar așa, în loc de bani, datorită neîncrederii, muțeniei și fricii lor, acei trecători s-au ales cu... NIMIC.

Din păcate, foarte mulți oameni procedează exact ca acei trecători din experimentul de pe ”National Geographic”.

Ei pierd tot felul de oportunități, tocmai datorită bolii cu numele de neîncredere.

Opusul neîncrederii este încrederea.

Deoarece neîncrederea generează pierdere, la fel de adevărat este că încrederea generează câștig.

Dacă NU ai încredere, pierzi.

Dacă ai încredere, câștigi.

Neîncrederea te izolează de oamenii care te pot ajuta să câștigi și cu care poți să câștigi.

Încrederea, dimpotrivă, te apropie exact de oamenii care te pot ajuta să câștigi și care îți măresc într-un mod fenomenal forțele cu care să atingi cel mai mare succes.

Neîncredere = Izolare = Eșec.

Încredere = Colaborare = Succes.

Aceste ecuații corespund realității, asta e clar.

Hai să vedem un exemplu foarte simplu, ca să înțelegi mai bine.

Imaginează-ți un soldat înarmat cu o pușcă.

Acest soldat se află în fața unei cetăți.

Dincolo de zidurile cetății se află bogății nemăsurate: aur, bijuterii, diamante, bani, alimente, etc., etc., etc.

Practic, dacă acel soldat ar pune mâna chiar și pe o mică parte din acele bogății, ar trăi regește până la sfârșitul zilelor lui.

Nu-i este necesară toată bogăția acelei cetăți, ci doar o mică parte, pentru a fi fericit.

Prin urmare, soldatul decide să atace cetatea, să-i străpungă zidurile, să pătrundă înăuntru și să înhațe apoi de acolo cât mai multe bogății.

Soldatul începe să își pună în aplicare acest plan minunat la prima vedere.

Cu pușca în mână, soldatul ia cu asalt zidul cetății.

Bineînțeles, apărătorii cetății se distrează strașnic văzând cum se chinuie bietul soldat să străpungă zidul gros.

Apărătorii cetății sunt foarte mulți și bine înarmați, iar soldatul acela este singur și cu puteri limitate.

Desigur, soldatul își dorește din toată inima să cucerească cetatea și să se înfrupte nestingherit din bogățiile acelei cetăți, numai că are de îndeplinit o misiune imposibilă.

Cetatea are ziduri prea groase pentru puterea lui.

Cetatea este apărată de prea mulți oameni pentru forțele lui.

El are la dispoziție doar o pușcă, iar apărătorii cetății folosesc mii de puști și zeci de tunuri cu o putere cumplită de foc.

Soldatul are dorința uriașă de a cuceri cetatea.

Și-ar dori să sfarme pur și simplu zidurile cetății, să-i masacreze pe toți apărătorii cetății și să se delecteze apoi cu bogățiile pentru care a luptat.

Numai că nu poate.

Dorința soldatului este uriașă, dar puterile lui sunt mici.

Și chiar așa sunt puterile unui singur om: mici.

În regulă, acum hai să ne imaginăm că acel soldat NU mai atacă de unul singur cetatea, ci împreună cu o armată formată din zeci de mii de alți soldați.

Ei, în cazul acesta, se schimbă treaba!

Soldatul NU mai este singur și neputincios, ci foarte puternic, pentru că face parte dintr-o armată cu o putere năucitoare.

Dacă apărătorii cetății râdeau de soldat atunci când acesta era singur, acum, când văd că acel soldat vine spre cetatea lor alături de o armată imensă, ei NU mai râd.

Le-a înghețat zâmbetul pe buze!

Armata ia cu asalt zidurile cetății, le străpunge, pătrunde în cetate, îi nimicește pe toți cei care s-au împotrivit și își împarte bogățiile cucerite.

Soldatul din exemplul nostru își primește și el porția de bogăție și este fericit.

Acesta este doar un exemplu care vrea să îți demonstreze ceva foarte important:

Dacă vrei să obții un succes foarte mare, este aproape imposibil să reușești singur.

Dar, atunci când te aliezi cu alți oameni care urmăresc același scop ca tine, puterea ta crește uluitor și reușești să faci lucruri fenomenale.

Desigur, pentru a te alia cu alți oameni care urmăresc același scop ca tine, trebuie să ai încredere în alți oameni!

Dacă fugi ca un șoricel speriat de fiecare dată când e posibil să iei contact cu o oportunitate sau cu un om care îți oferă o portiță spre mai bine, în mod sigur NU vei mai obține niciun fel de succes.

Dacă te trezești dimineața și te culci seara cu gândul: ”Oare omul acesta vrea să mă păcălească?”, în mod clar NU vei obține niciun fel de succes, niciodată!

Bineînțeles, NU spune nimeni că trebuie să ai încredere orbește în cineva.

Da, mai există și oameni care din start au de gând să te păcălească.

Dar asta NU înseamnă că toți oamenii au de gând să te păcălească!

Și atunci, ce e de făcut?

Cum rezolvi problema cu încrederea?

E simplă rezolvarea:

VERIFICĂ!

Exact, în loc să suspectezi și să fugi, tu trebuie doar să întrebi și să verifici totul, cu calm, cu inteligență, cu o atitudine civilizată.

Și dacă o anumită oportunitate îți aduce exact bunăstarea pe care o căutai?

Și dacă acea oportunitate este cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla, dar tu, din cauza fricii și a neîncrederii, îi dai cu piciorul?

Nu e mai bine să verifici cu calm și înțelepciune totul?

Desigur că așa e cel mai bine!

Interesul tău este să trăiești o viață fericită, iar pentru o viață fericită ai datoria să faci tot ce e mai bun!

Încercarea de a fi prea prevăzător este cea mai riscantă.

- Jawaharlal Nehru -

Șoricelul Cel Fricos tocmai a văzut pe masa din bucătărie o bucată foarte apetisantă de brânză.

În bucătărie NU se află nimeni.

Se pare că toți stăpânii casei sunt plecați și se vor întoarce abia după câteva ore.

Brânza se află acolo, pe masa din bucătărie.

Șoricelul Cel Fricos o privește cu poftă nemărginită.

Ah, ce bine ar fi dacă ar putea să apuce imediat bucata de brânză, să o aducă repede în căsuța lui și să mănânce cu poftă fiecare bucățică!

Și chiar ar putea să iasă din căminul lui cel sigur, să urce pe masă și să apuce bucata de brânză.

Numai că e o problemă.

Da, Șoricelul Cel Fricos are o mare problemă: este prea fricos pentru a ieși să ia brânza pe care și-o dorește așa de mult.

Cu câteva zile în urmă el tocmai a avut o experiență foarte neplăcută.

Ieșise din casa lui cea dragă, cu gândul de a găsi ceva de mâncare.

Știa că niciodată nu trebuie să se aventureze pe masa din bucătărie.

El și-a stabilit deja un traseu secret, undeva prin spatele dulapului de lângă aragazul din bucătărie, un loc foarte, foarte îngust, prin care nu încape decât corpul lui micuț.

Cu acel traseu s-a obișnuit foarte bine și acolo se simte în siguranță.

Îl parcurge repede-repede, ajunge lângă coșul cu gunoi, înșfacă de acolo ceea ce îi trebuie, apoi se întoarce rapid în căsuța lui.

Și așa se întâmplă în fiecare zi.

O singură dată, însă, Șoricelul Cel Fricos s-a abătut de la acest obicei.

Tocmai ajunsese lângă coșul cu gunoi, când pe masă a văzut o bucată de cașcaval destul de mare și foarte, foarte tentantă.

Șoricelul Cel Fricos s-a oprit puțin, a adulmecat bucata de cașcaval și și-a zis că ar fi cazul să mai schimbe meniul.

Se cam săturase de tot ceea ce găsea în coșul cu gunoi din bucătărie.

Hipnotizat de bucata delicioasă de cașcaval, uitând de orice fel de frică, Șoricelul Cel Fricos s-a apropiat de masa din bucătărie.

După numai câțiva pași însă, instinctul i-a strigat cu putere că se află într-un mare pericol.

Și atunci Șoricelul Cel Fricos a văzut ochii aceia care îl fixau cu lăcomie și atenție.

Erau ochii Motanului pregătit să sară asupra lui și să-l înhațe.

Într-o fracțiune de secundă, Șoricelul Cel Fricos a țâșnit spre traseul lui din spatele dulapului de lângă aragazul din bucătărie și nu s-a oprit decât atunci când a ajuns în căsuța lui cea sigură.

Abia aici și-a dat seama Șoricelul Cel Fricos prin ce pericol de moarte trecuse cu câteva clipe mai devreme.

Își dorise bucata aceea minunată de cașcaval și era cât pe ce să sfârșească în ghearele și colții Motanului.

Cumplit!

Inima Șoricelului Cel Fricos a început să bată ca o nebună.

Șoricelul Cel Fricos și-a spus:

”Niciodată, dar niciodată, NU voi mai face prostia asta! Voi merge numai pe traseul meu cel sigur și NU voi mai risca nimic, niciodată, chiar dacă ar fi să văd cu ochii mei cea mai mare și mai delicioasă bucată de cașcaval!”.

Acum, când Șoricelul Cel Fricos a văzut bucata de brânză de pe masa din bucătărie, și-a amintit groaznicul moment în care era cât pe ce să devină hrană pentru Motan.

Ar fi putut să încerce să ia brânza de pe masă.

În toată casa era o liniște absolută.

Stăpânii casei erau plecați și, din câte observase Șoricelul Cel Fricos, de fiecare dată când nimeni nu mai era în casă, Motanul era și el scos afară.

Probabil că stăpânii casei nu voiau ca, atunci când ei sunt plecați, Motanul să facă vreo stricăciune în vreuna dintre camere.

Așadar, stăpânii casei erau plecați, iar Motanul era pe undeva pe afară, fără posibilitatea de a intra în casă.

Șoricelul Cel Fricos avea cale liberă să urce pe masa din bucătărie și să ia de acolo bucata de brânză așa de gustoasă.

Ah, ce gust bun are brânza!

Ah, ce minunat este să savurezi gustul acelei bucăți de brânză!

Dorința de a mânca brânza de pe masă clocotea în inima Șoricelului Cel Fricos.

Dar, în același timp, inima Șoricelului Cel Fricos era chinuită de o cumplită spaimă.

”Dar dacă Motanul știe o cale secretă prin care să intre în casă? Dar dacă Motanul NU mai este afară, ci a intrat deja în casă și mă pândește, gata să sară asupra mea?”.

După ce s-a frământat minute bune, Șoricelul Cel Fricos a decis că cel mai înțelept este să stea cuminte în căsuța lui și să NU ia bucata de brânză de pe masă.

Casa era absolut goală.

Motanul era afară, dar Șoricelul Cel Fricos a renunțat la brânza așa de delicioasă și a hotărât să se mulțumească numai cu ceeea ce găsea în coșul de gunoi din bucătărie.

Brânza delicioasă a rămas pentru Șoricelul Cel Fricos doar un vis foarte frumos.

Desigur, Șoricelul Cel Fricos a avut destule momente în care s-a gândit că ar fi fost

foarte posibil să ia brânza de pe masă și să NU pățească nimic.

Motanul, de fapt, chiar era afară.

Da, casa chiar era goală.

Dar exista și posibilitatea ca Motanul să fi putut intra în casă.

Riscul exista.

Iar ideea riscului l-a paralizat pe Șoricelul Cel Fricos.

Motanul NU era în casă, dar putea să și fie în casă.

Oricât de bună era brânza de pe masa din bucătărie, riscul era și el prezent.

Iar Șoricelul Cel Fricos NU a putut să riște.

Ar fi vrut să riște, pentru că brânza era foarte tentantă, dar NU a putut.

Sufletul Șoricelului Cel Fricos plângea, pentru că brânza era foarte aproape de el, dar nu avea destul curaj să o ia de pe masă.

Ah, dacă nu ar fi fost Motanul!

Ce bine ar fi fost dacă nu exista niciun pericol, niciun risc!

Ce bine ar fi fost pentru Șoricelul Cel Fricos să poată lua oricâtă brânză dorește, oricând, fără să înfrunte niciun pericol!

Dar așa, datorită acelui Motan nesuferit, Șoricelul Cel Fricos era nevoit să-și îngroape visul cel drag de a mânca pe săturate brânza cea așa de gustoasă.

Aceasta este o poveste simplă despre Șoricelul Cel Fricos.

Ei bine, în lumea noastră există foarte mulți oameni care, din păcate pentru ei, se comportă asemenea Șoricelului Cel Fricos.

Ba chiar îndrăznesc să spun că mulți oameni sunt mult mai fricoși decât Șoricelul Cel Fricos.

De ce îndrăznesc să spun asta?

Pentru că am motive bine întemeiate.

Hai să ne gândim puțin! Șoricelul Cel Fricos NU avea curaj să ia brânza de pe masă.

Dar oare de ce NU avea curaj?

Pentru că în joc era chiar viața lui.

Dacă îl prindea Motanul, îl păpa!

Păi cum să nu îți fie frică atunci când îți riști chiar viața ta?

Îi dai dreptate Șoricelului Cel Fricos?

Da, trebuie să-i dai dreptate!

Șoricelul Cel Fricos a ratat o oportunitate pentru că nu a vrut să-și riște viața.

În lumea noastră, însă, se întâmplă ceva foarte interesant.

Mulți oameni ratează fel și fel de oportunități, dar nu pentru că și-ar risca viața, ci pentru că trebuie să riște mult, mult mai puțin.

De exemplu, mulți oameni se tem să riște chiar și o sumă minusculă de 20 de dolari, pentru o oportunitate care le-ar putea schimba complet și definitiv viața.

Gândește-te:

Una este să îți riști viața și cu totul altceva este să riști 20 de dolari.

Riscul Șoricelului Cel Fricos era prea mare: viața.

În comparație, cum este riscul de a pierde 20 de dolari?

Mare sau mic?

Desigur că este mic!

Suma de 20 de dolari, în cazul în care o pierzi, o mai poți recupera.

Dar viața NU o mai poți recupera niciodată, dacă ai pierdut-o.

Ei bine, dacă așa stau lucrurile, de ce se tem unii oameni să riște chiar și lucruri pe care le-ar putea recupera foarte ușor?

Răspunsul este foarte greu de dat.

Psihologia unor astfel de oameni este extrem de interesantă.

Dacă te temi pentru 20 de dolari la fel cum te-ai teme pentru viața ta, nu putem spune decât că ne aflăm față în față cu o mentalitate foarte ciudată.

Decizia Șoricelului Cel Fricos este: NU.

Decizia celor care se tem pentru 20 de dolari este: NU.

Prin urmare, cei care se tem pentru 20 de dolari sunt mai fricoși decât Șoricelul Cel Fricos.

Șoricelul Cel Fricos măcar are un motiv bine întemeiat pentru a fi fricos: viața.

Dar motivul celor care se tem pentru 20 de dolari cum este?

Bineînțeles, un astfel de motiv NU este deloc bine întemeiat.

Și chiar NU ai motive să te temi pentru 20 de dolari.

Și se mai întâmplă ceva extrem de interesant în lumea asta.

Hai să-ți explic.

Există pe tot mapamondul o nebunie care a pus stăpânire pe oameni.

Această nebunie se numește: jocul la loto.

Știi și tu: mulți, prea mulți oameni, așteaptă la fiecare sfârșit de săptămână să le pice pe cap NOROCUL CEL MARE.

Mizele sunt exorbitante: milioane și milioane de dolari.

Cei care joacă la loto speră și iar speră că vor avea norocul de a câștiga acele milioane de dolari care să le schimbe complet viața.

Tentația acelor milioane de dolari este imensă.

Și da, poți arunca la loto suma de 20 de dolari, apoi să câștigi milioane de dolari!

Din cauza asta sunt așa de mulți jucători la loto.

Tentația bogăției e prea aproape.

Și nu doar că e prea aproape tentația bogăției, dar jocul la loto le spune tuturor că poți câștiga milioane de dolari fără să faci nimic, fără să muncești, fără să urmezi un plan de afacere, fără să te mai obosești cu cine știe ce strategii pe termen lung.

Doar riști o sumă foarte mică de bani (câțiva dolari) și ai șansa de a câștiga milioane de dolari.

Dacă vei câștiga, vei fi bogat și fericit.

Dacă nu vei câștiga, ai pierdut doar câțiva dolari amărâți.

Jucătorii la loto ȘTIU că șansele lor de a câștiga sunt extrem de mici.

Da, s-a stabilit deja că sunt șanse mai mari să te lovească fulgerul în timp ce mergi pe stradă, decât să câștigi la loto.

Prin urmare, este aproape sigur că NU vei câștiga niciodată la loto.

Și, dacă este așa, de ce mai joacă așa de mulți oameni la loto?

Eu nu știu exact toate motivele pentru care joacă așa de mulți oameni la loto, dar sunt foarte sigur pe acest răspuns:

Oamenii joacă la loto pentru că sunt mânați de speranța de îmbogățire rapidă și fără efort.

Ei sunt dispuși chiar și să piardă câțiva dolari, cu condiția să știe că S-AR PUTEA să câștige milioane de dolari, dar fără niciun alt efort din partea lor.

Strategia jucătorilor la loto este simplă:

”Arunc în joc câțiva dolari. Dacă NU câștig, am pierdut doar câțiva dolari, NU e mare

pagubă pentru mine. Dar, dacă se întâmplă să câștig, cu doar câțiva dolari am dat lovitura!”.

Ok, hai să spunem că e în regulă această strategie.

Dacă nu riști, nu câștigi.

Dacă nu joci niciodată, nu câștigi niciodată.

Este dreptul oamenilor să joace la loto.

Jocul la loto e ca și o distracție.

Te distrezi și ai șansa să câștigi.

Așa cum la cinema plătești bilet pentru a trăi timp de peste o oră emoțiile provocate de acțiunea de pe ecran, tot așa plătești și la loto câțiva dolari pentru a trăi emoțiile jocului de-a ”Oare câștig?... Oare nu câștig?...”.

Este ceva absolut firesc să joci la loto.

Reține:

Acei oameni care joacă la loto NU au ezitări prea mari atunci când hotărăsc să piardă câțiva dolari pentru șansa de a câștiga multe milioane de dolari.

Ei dau banii și cumpără bilete la loto!

Asta fac ei!

Bani dați, șanse extrem de mici, aproape inexistente, de câștig!

Dar ei dau bani pe bilete la loto!

Incredibil!

Pentru cei mai mulți jucători la loto, rămâne distracția.

Pentru extrem de puțini oameni apare și câștigul fabulos de ordinul milioanelor de dolari.

Dar toți știu de la bun început că cel mai probabil vor pierde bani și NU vor câștiga niciodată la loto.

Și nu e nicio problemă pentru acești jucători la loto faptul că ei pierd, de fapt, niște bani, iar câștigul nu va veni niciodată, cel mai probabil.

Ia încearcă tu să-i întrebi pe jucătorii la loto:

”Considerați că cei care organizează acest joc vor să vă înșele și să vă ia banii din buzunar?”.

În mod sigur ei îți vor răspunde:

”Să mă înșele? Desigur că NU mă înșeală! E doar un joc și atât.”.

Vezi?

Jucătorii la loto consideră ceva firesc să arunce niște bani, în schimbul unui iluzoriu câștig de milioane de dolari.

Ei chiar NU au nicio problemă să renunțe la câțiva dolari, dacă au fie și speranța firavă că s-ar putea să se îmbogățească peste noapte.

Și foarte mulți oameni joacă la loto, incredibil de mulți!

Crezi că îi vei auzi să se plângă de faptul că organizatorii jocului la loto sunt niște impostori?

Desigur că NU îi vei auzi spunând asta!

Ei doar cumpără bilete la loto și așteaptă să le pice norocul din cer.

Ei NU vor spune că, practic, au aruncat niște bani pe fereastră.

Ei vor spune că au jucat și și-au încercat norocul.

Banii dați pe biletele la loto sunt dați.

Gata.

Ei bine, hai să vedem ce se întâmplă dacă le spui oamenilor că au ocazia de a începe o afacere foarte bună, o afacere care sigur le poate aduce prosperitatea visată, iar singura investiție necesară este de 20 de dolari.

Dacă le spui asta…, vei avea o surpriză.

Da, vei constata că foarte mulți vor sări ca arșii și vor striga:

”Ce? Tu îmi ceri să dau 20 de dolari? Pentru ce? Pentru o afacere? Mă crezi chiar așa de fraier? Crezi că sunt așa de prost încât să arunc pe fereastră 20 de dolari?...”.

Acești oameni vor considera că tu ai încercat pur și simplu să atentezi la buzunarul lor.

Dintr-o dată, pentru ei, riscul de a pierde 20 de dolari devine ENORM.

Frica și suspiciunea li se cuibăresc fulgerător în suflet și fac să le încremenească orice fel de inițiativă.

Datorită NEîncrederii lor greu de vindecat, va trebui să bați în retragere.

Tu ai vrut să le faci un bine, iar ei te acuză de înșelătorie.

Iar tu NU vrei să te acuze cineva de înșelătorie!

Dacă ei NU vor să profite de o anumită ocazie, lasă-i în pace!

Vor fi bucuroși că au scăpat de tine și că au rămas cu cei 20 de dolari în buzunar, apoi vor da fuga și vor cumpăra câteva bilete la loto, convinși că nu e nimic grav dacă dai 20 de dolari organizatorilor jocului la loto.

Îți dai seama că acestea sunt niște simple exemple din care se poate desprinde o concluzie: unii oameni au ”talentul” nedorit de a rata oportunități mari doar pentru faptul că se tem să riște chiar și cel mai mic lucru.

De fapt, NU riscul este problema, ci modul lor de a gândi.

Jucătorii la loto nici nu clipesc când este vorba să arunce 20 de dolari pentru șansa

aproape inexistentă de a se îmbogăți peste noapte, dar devin brusc foarte fricoși atunci când este vorba să riște tot 20 de dolari, dar pentru a testa o oportunitate care ÎNTR-ADEVĂR îi poate îmbogăți.

Tu trebuie să știi mereu acest adevăr:

Dacă nu riști, nu câștigi!

Eu îți propun ceva interesant.

Hai să ”îndulcim” puțin verbul ”a risca”!

Hai să-l facem mai ”prietenos”!

Gândește-te:

Orice fel de oportunitate fuge de tine atunci când tu te sperii ca Șoricelul Cel Fricos.

Prăjitura din vitrină va indigen rămâne pentru totdeauna în vitrină, dacă tu tremuri

mereu de spaimă că ai putea să pierzi cine știe ce pentru a obține acea prăjitură.

Între tine și prăjitura din vitrină poate să stea un obstacol foarte important:

FRICA.

Exact, frica de a pierde ceva este un dușman nemilos al tuturor celor care se gândesc să obțină succesul în viață.

Frica ucide succesul!

Frica alungă oportunitățile!

Frica te condamnă la o viață mediocră!

Frica este răul care te trage în mocirla unei vieți limitate!

Și atunci, ce e de făcut?

Cum poți lupta cu frica, dacă ea este un adversar așa de cumplit?

Ce poți face dacă într-adevăr vrei să scapi de frica cea perversă?

Soluția este foarte simplă: pur și simplu trebuie să înlocuiești cu altceva frica.

Hai să-ți dau un exemplu, ca să înțelegi mai bine.

Să spunem că întâlnești o oportunitate în care singurul tău risc este suma de 20 de dolari.

Desigur, dacă te gândești mereu că, în cazul în care ai pierde cei 20 de dolari, totul s-ar transforma într-o mare tragedie, frica se cuibărește în sufletul tău și îți paralizează orice posibilitate de a obține progrese pe drumul succesului.

Mintea ți se blochează și nu te mai poți gândi la nimic altceva decît la cei 20 de dolari aflați în pericol.

În loc să te gândești la oportunitatea care te așteaptă, mintea ta se umple cu frica pierderii celor 20 de dolari.

Evident, în acest caz, te-ai împotmolit în mlaștina ratării!

Prin urmare, salvează-te!

Scoate frica din mintea ta și înlocuiește-o cu altceva!

Ceea ce trebuie să faci este simplu.

Gândește așa:

”Ce rău se poate întâmpla dacă pierd 20 de dolari? Sunt dispus să pierd 20 de dolari și să merg mai departe?”.

Dacă ești dispus să pierzi 20 de dolari (ca și cum ai hotărât așa, pur și simplu, să arunci pe fereastră 20 de dolari, doar pentru distracția ta), creierul tău devine LIBER de orice fel de frică, poate să gândească mult mai clar, iar tu te îndrepți cu pași repezi spre succes.

Dar dacă te chinuie mereu spaima că pierderea celor 20 de dolari ar fi o mare tragedie, creierul tău rămâne blocat și NU mai poate găsi căile care să te conducă spre succes.

Ia exemplul jucătorilor la loto!

Ei pornesc din start cu ideea de a renunța la cei câțiva dolari dați pe biletele la loto.

Dacă toți oamenii ar gândi că pierderea celor câțiva dolari este o mare tragedie, NU ar mai

juca nimeni la loto și NU ar mai exista jocul la loto.

Trebuie să ții minte zi și noapte această regulă:

FRICA ALUNGĂ NOROCUL!

Exact, norocul fuge de oamenii care NU vor să riște absolut nimic.

Ce se întâmplă cu o domnișoară care nu vrea să riște ca viitorul ei soț să o certe vreodată?

Știi răspunsul: acea domnișoară va rămâne pentru toata viața ei domnișoară, adică NU se va mărita niciodată.

Ea NU vrea să riște nimic.

Prin urmare, nici noroc la măritat NU va avea vreodată.

Dar dorința ei este să se mărite!

Unii bărbați își mai ceartă uneori nevestele.

Alți bărbați, dimpotrivă, NU își ceartă niciodată nevestele.

Domnișoara din exemplul nostru și-ar dori un soț care să NU o certe niciodată.

Problema este că ea NU știe dinainte dacă soțul ei o va certa vreodată sau nu.

Singura cale de a afla este să se mărite.

Dacă NU se mărită, nu va afla niciodată dacă potențialul ei soț o ceartă vreodată sau nu.

Domnișoara NU vrea să riște, dar vrea să se mărite.

Of, grea dilemă!

Cum să facă ea să rezolve această problemă?

Soluția e simplă.

Ea trebuie să-și spună:

”Ce rău mi se poate întâmpla dacă soțul meu mă mai ceartă uneori?”.

Pentru a se mărita, domnișoara TREBUIE să se gândească la faptul că NU e niciun rău dacă soțul ei o mai ceartă uneori.

Dacă ea reușește să gândească așa, se va mărita.

Dacă NU reușește să gândească așa, va rămâne pentru toată viața ei domnișoară.

Așa e și cu succesul în viață.

Dacă NU riști măcar puțin, NU obții prăjitura și va trebui să te mulțumești numai cu pâine.

Hai să spunem că, pentru a obține prăjitura, trebuie să pui la bătaie suma de 20 de dolari.

Singurul obstacol între tine și prăjitură este suma de 20 de dolari.

Tu ai putea să spui:

”Pot să renunț la 20 de dolari, fără să-mi pară absolut deloc rău pentru cei 20 de dolari.”.

Dacă spui așa, vei obține prăjitura, pentru că mintea ta se eliberează de spaima care îți paralizează forțele interioare.

Dacă însă îți pare rău pentru cei 20 de dolari dați, NU vei obține prăjitura și va trebui să te mulțumești toată viața numai cu pâine,

pentru că mintea ta rămâne blocată de spaima care te ține pe loc.

Sau hai să spunem că, pentru a obține prăjitura, trebuie să muncești timp de 5 ani pe degeaba, adică fără să primești niciun ban.

Singurul obstacol între tine și prăjitură este perioada de 5 ani de voluntariat.

Tu ai putea să spui:

"Pot să muncesc timp de 5 ani pe degeaba, fără să-mi pară absolut deloc rău pentru cei 5 ani de voluntariat.".

Dacă spui așa, vei obține prăjitura, pentru că mintea ta se eliberează de spaima care îți paralizează forțele interioare.

Dacă însă îți pare rău pentru cei 5 ani de muncă pe degeaba, NU vei obține prăjitura

și va trebui să te mulțumești toată viața numai cu pâine, pentru că mintea ta rămâne blocată de spaima care te ține pe loc.

Știu, pare cam dură această regulă, dar este regula care îți aduce prăjitura.

Succesul are legile lui de fier.

Dacă domnișoara din exemplul nostru NU poate renunța la pretenția ei de a NU fi certată deloc de un potențial soț, această domnișoară rămâne pentru toată viața ei NEmăritată.

Dacă tu NU poți renunța la pretenția ta de a NU pierde chiar nimic, vei mânca pentru toată viața numai pâine, dar NU și prăjituri.

Succesul are întotdeauna un PREȚ.

Rezultatele au întotdeauna un PREȚ.

Dacă plătești, obții ceea ce vrei să obții.

Dacă NU plătești, NU obții ceea ce vrei să obții.

AL TREILEA SECRET

Viziunea fără acțiune este doar un vis. Acțiunea fără viziune este doar timp pierdut. Viziunea însoțită cu acțiunea poate schimba lumea.

- Joel Barker -

Capitolul AL TREILEA SECRET conține 11583 cuvinte. Dacă citești foarte lent și cu maximă atenție (câte 100 de cuvinte pe minut), în 115 minute termini de citit capitolul AL TREILEA SECRET.

Toată lumea știe azi că a existat cândva un copil care, la vârsta de numai 6 ani, îi uimea pe cei din jur cu talentul lui absolut ieșit din comun.

Tatăl acestui copil nici nu bănuia, la început, ce capacitate uluitoare îi purta numele.

Apoi, după circa 5 ani de zile și după ce a descoperit potențialul fenomenal al copilului lui, a luat o hotărâre care l-a ajutat să rămână în istorie.

Astfel, el a început să colinde prin mai multe țări și să arate tuturor talentul uimitor al copilului lui.

Într-adevăr, geniul acelui copil i-a uimit pe toți oamenii.

Numele copilului care i-a fascinat pe toți cu talentul lui precoce este Wolfgang Amadeus Mozart.

Leopold Mozart a știut să profite de geniul fiului lui, a arătat lumii ”miracolul” și a câștigat faimă și bani.

A fost o hotărâre înțeleaptă.

Când vei lua și tu o hotărâre la fel de înțeleaptă, vei câștiga faimă și bani, adică vei obține succesul pe care ți-l dorești așa de mult.

Vei citi în continuare despre metoda ”Al doilea Mozart”.

Este metoda care îți aduce garantat un succes fenomenal.

Totul depinde de hotărârea ta.

Te așteaptă o perioadă în care se poate produce transformarea totală a vieții tale.

Aș vrea acum să recapitulăm puțin ceea ce am învățat până acum.

Îți amintești exemplul ușor de înțeles cu pâinea și prăjitura.

Pâinea reprezintă ceea ce tu ai nevoie.

Prăjitura reprezintă ceea ce tu îți dorești.

Diferența dintre pâine și prăjitură, respectiv dintre nevoie și dorință, este foarte mare, la fel ca și distanța dintre cer și pământ.

Pâinea este ceea ce ai nevoie neapărat pentru a supraviețui și care NU poate să îți lipsească.

Prăjitura, însă, NU este ceva de care ai nevoie.

Poți supraviețui și fără prăjitură, dacă ai pâine.

Prăjitura este dorința ta mai specială, moftul tău, capriciul tău, visul tău cel mai drag.

Întrebarea care s-ar putea să te frământe este aceasta:

”Oare cum mă mai pot gândi la prăjitură, când eu am nevoie ACUM de pâine?”.

Într-adevăr, nevoia de pâine este prioritară.

Oamenii vor ACUM o sursă de venit care să le asigure un trai decent.

Dacă pâinea lipsește, pare ceva absurd să te preocupe prăjitura.

Cum să te mai gândești la un capriciu pe care ți-l vei satisface după cine știe cât timp, când tu nu ai ce să mănânci AZI?

Tu ACUM trebuie să lupți pentru a obține așa de necesara pâine.

Probabil că tu ai vrea ca această carte să te învețe cum să obții repede pâinea de care ai nevoie urgent.

Ei bine, această carte NU te învață cum să obții repede pâinea de care ai nevoie urgent, pentru că pâinea o poți obține în multe alte moduri în care NU ai nevoie de un PLAN și de o DORINȚĂ.

Aici vei învăța ceva mai mult.

Vei învăța cum să îți dorești prăjitura și cum să urmezi un plan pentru a obține prăjitura.

Logica celor scrise aici este următoarea:

Dacă îți dorești numai pâine, NU vei avea destulă forță pentru a acționa în scopul obținerii pâinii, chiar dacă nevoia ta de pâine este disperată.

Dacă însă îți dorești și prăjitura, forța ta de acțiune va crește spectaculos și vei obține mult mai ușor și pâinea cea necesară, pe lângă prăjitură.

Cum, un om care are nevoie disperată de pâine NU are destulă forță pentru a lupta să obțină pâine?

NU are!

Da, acesta e adevărul!

Hai să luăm exemplul șomerilor, adică al oamenilor care au nevoie de un loc de muncă.

Nevoia lor de pâine, adică de un loc de muncă, este disperată.

Și totuși, cu toată această nevoie disperată de un loc de muncă, ei NU au forța necesară pentru a obține locul de muncă.

Dacă ar avea destulă forță, NU ar mai exista șomeri.

Asta e clar!

Nevoia are o forță anemică de mobilizare, chiar dacă nevoia e disperată.

Dorința, însă, e cu totul altceva.

Dorința posedă o forță fenomenală de mobilizare!

Atunci când îți dorești cu putere ceva, treci peste orice!

Nu vorbim aici despre orice fel de dorință, ci despre dorința cea mai sălbatică, mai secretă și mai arzătoare pe care o porți în adâncul inimii.

O astfel de dorință te înarmează cu forțe lăuntrice cumplite.

Când dorința sălbatică de a gusta și prăjitura clocotește în tine, NU te lași până când nu îți realizezi visul!

Obținerea pâinii va deveni atunci o simplă formalitate.

Există chiar și o regulă după care trebuie să te ghidezi:

”Dacă vrei pâine, luptă pentru prăjitură!”.

Așadar, dorința sălbatică este prima condiție pentru a reuși să obții succesul în viață.

Succesul este opțiunea cea mai sănătoasă!

Cei care se mulțumesc numai cu pâine sunt doar purtați de vântul sorții, dar opțiunea aceasta nu le este deloc benefică!

Dacă te mulțumești toată viața cu un simplu loc de muncă, NU înseamnă că ai luat decizia cea mai înțeleaptă!

Și hai să-ți spun de ce aceasta NU este decizia cea mai înțeleaptă.

Imaginează-ți un vapor care ajunge într-un port.

Vremea este calmă, vântul abia adie, apa este liniștită, niciun nor nu se află pe cer.

Căpitanul vaporului, văzând că vremea este frumoasă, hotărăște să nu mai folosească ancorele.

Este înțeleaptă decizia căpitanului?

Desigur că NU!

Vremea este frumoasă DEOCAMDATĂ!

Dar, după ce vremea începe să se strice, vaporul este în pericol de a fi luat din port de către valurile furioase, în lipsa unor ancore care să-l stabilizeze.

Căpitanul vaporului s-a bazat numai pe momentul prezent, dar NU s-a gândit și la viitor.

Greșeală fatală!

La fel de greșit procedează și cei care se bazează numai pe un loc de muncă.

Ei se bazează numai pe momentul prezent, dar NU se gândesc la faptul că în viitor este foarte posibil ca acel loc de muncă să NU mai existe.

Mai grav, pentru ei singurul viitor posibil este cel de angajat, neînțelegând că, de fapt,

există alte ancore de salvare, mult mai puternice și mai sigure.

Da, siguranța absolută o obții atunci când acționezi sistematic și cu hotărâre pentru obținerea prăjiturii, NU doar a pâinii.

Dacă te limitezi strict la pâine, riști să nu obții nici măcar pâinea.

Sau riști să o obții foarte greu, cu foarte mari chinuri.

Dacă însă țintești mult mai sus, adică la obținerea prăjiturii, vei câștiga foarte ușor și așa de necesara pâine.

Aceasta este strategia corectă!

Țintește mereu mai sus!

Dorește-ți mereu mai mult!

De la dorință pleacă totul!

Fără o dorință sălbatică și arzătoare, NU merge!

Te vei chinui, te vei învârti pe loc și nu vei realiza nimic deosebit.

Dorința sălbatică schimbă însă totul!

Dorința sălbatică pune lucrurile în mișcare și transformă imposibilul în posibil!

Așadar, prima condiție a succesului este dorința.

Acordă maximă atenție celei mai sălbatice dorințe din inima ta și te vei bucura de un succes înspăimântător!

A doua condiție a succesului este încrederea.

Fără să ai încredere în oameni și în tine însuți este imposibil să reușești să obții chiar și cel mai mic succes!

Izolarea și suspiciunea permanentă te trag în jos, spre o viață plină de lipsuri, spre un trai umil și limitat, lipsit de perspective.

Bănuiala bolnăvicioasă că ceilalți oameni sunt vicleni și îți vor răul NU îți aduce nici pe departe o viață mai bună, dimpotrivă!

Imaginează-ți un om care tot timpul îi suspectează pe cei din jurul lui că vor să-l păcălească sau să profite de el.

Ce crezi că se va întâmpla cu un astfel de om?

Va fi oare la adăpost de orice tentativă de păcăleală din partea altor oameni?

La prima vedere, așa s-ar părea, dar, după cum arată realitatea, nu e deloc așa.

Acel om extrem de suspicios va fugi mereu de oamenii care îi pot oferi un ajutor și va da exact peste oamenii care cu adevărat vor să-l păcălească.

Și, până la urmă, acel om extrem de suspicios va fi păcălit de oamenii pe care a vrut să-i evite.

În viață atragi ceea ce gândești.

Dacă tu gândești că toți oamenii vor numai să te păcălească, exact asta vei atrage, oameni care vor să te păcălească.

Din cauza aceasta se spune că de ceea ce-ți este frică nu scapi.

Gândurile negative atrag rezultate negative.

Gândurile pozitive atrag rezultate pozitive.

Încrederea în oameni este o condiție obligatorie a succesului.

Nimeni nu poate obține succesul dacă se retrage într-o carapace care aparent ar oferi o siguranță.

Succesul înseamnă încredere, iar încrederea înseamnă apropiere de oameni și comunicare cât mai aprofundată cu ei.

Iată, deci, primii doi factori ai succesului: dorința și încrederea.

Vom merge mai departe și vom învăța despre cel de-al treilea element care va fundamenta succesul tău.

Mai întâi, hai să urmărim un exemplu prin care trebuie să înțelegi ceva extrem de important.

Imaginează-ți că, în timpul nopții, te afli într-un cartier de blocuri.

Este trecut de ora 12, așa că aproape toți oamenii care locuiesc în apartamentele acelor blocuri s-au culcat.

Liniștea domină atmosfera acelui cartier.

Tu alegi la întâmplare o scară de bloc, intri în acea scară, apoi bați la prima ușă pe care o găsești.

Desigur, îți este cam teamă.

Tu bați la ușa unui necunoscut și nu știi ce se poate întâmpla.

Nici nu știi dacă acel apartament este locuit sau nu.

Toate luminile sunt stinse.

Dar dacă acel apartament este locuit de un campion la box?

Dar dacă, după ce bați la ușă, campionul la box iese nervos și îți arde una peste față?

Teama te chinuie, dar tu bați la ușă.

Cam firav, dar bați.

După ce bocănești o dată în ușă, ieși repede din bloc și te îndepărtezi.

Inima îți bubuie din cauza fricii.

Ai bătut la ușă, dar nimeni nu a ieșit să te cotonogească.

În tot cartierul e la fel de liniște ca înainte.

Ușa la care ai bătut nu s-a deschis.

Desigur, ai bătut cam anemic la ușă, din cauza fricii.

Rezultatul?

Ușa nu s-a deschis.

Totul a rămas la fel.

Nimic nu s-a schimbat.

Bătutul tău la ușă NU a produs niciun efect.

Cel din spatele ușii NU a auzit ciocănitul tău în ușă, cel mai probabil din cauză că a fost prea slab acest ciocănit.

Prin urmare, somnul acelui locatar NU a fost tulburat și nu a venit la ușă să vadă ce se întâmplă.

Alegi o altă scară de bloc și intri în ea.

Bați la ușa câtorva apartamente, dar de data aceasta bați ceva mai tare, mai cu curaj.

Câțiva locatari deja s-au trezit din somn și vin buimaci la ușă, să vadă cine îi deranjează la ora aceea.

Unii chiar deschid ușa, furioși și nedumeriți.

Tu le ceri scuze, motivând că a fost o greșeală.

Unii locatari mormăie nemulțumiți, alții încep să te înjure.

Tu ieși repede din scara blocului și îți ceri din nou scuze.

Ei, de data asta parcă a fost altfel.

Nu a mai rămas chiar o liniște absolută în urma ta.

Nişte uşi s-au deschis.

Nişte voci s-au auzit.

Ai primit şi înjurături.

Au ieşit nişte oameni din casele lor.

Nişte oameni s-au trezit din somn în toiul nopţii.

De ce s-au întâmplat toate acestea?

Pentru că tu ai bătut cu ceva mai mult curaj la mai multe uşi.

Ceva s-a schimbat faţă de prima ta încercare de a bate la o uşă.

Dacă ai fi bătut la fel de anemic la următoarea uşă şi ai fi ieşit repede speriat din scara blocului, rezultatul ar fi fost tot o linişte totală, ca la prima încercare.

Dar de această dată ceva S-A ÎNTÂMPLAT!

Ai bătut cu mai mult curaj la uși și ai bătut la mai multe uși.

Încurajat de acest REZULTAT, începi să intri în tot mai cuget multe scări de bloc și bați la tot mai multe uși, cu putere, de parcă ceva extrem de important s-a întâmplat.

În urma ta se deschid ușile, iar locatarii somnoroși, speriați și nedumeriți încep să strige:

”Ce e? De ce bați ca nebunul în ușă? Cine ești? Nu vezi ce oră e? De ce trezești oamenii din somn?”.

Dar tu nu te oprești.

Bați cu putere la toate ușile din scara unui bloc, apoi ieși repede, intri în altă scară de bloc și repeți operațiunea, cu aceeași energie.

Scară cu scară, ușă cu ușă, în tot cartierul se produce o zarvă infernală.

Oamenii ies revoltați din apartamentele lor, iar mulți dintre ei ies chiar în fața blocului lor și se adună în grupulețe.

Subiectul fierbinte de discuție este tocmai persoana care a avut nebunia și curajul să trezească din somn un cartier întreg.

Unii vociferează agitați, alții sunt hotărâți să anunțe poliția.

”Individul ăsta trebuie dus la spitalul de nebuni! Ce tupeu! Ce neobrăzare! Să bați la miezul nopții în ușile oamenilor!”.

Întregul cartier este scandalizat.

Oamenii sunt furioși.

Oamenii sunt supărați.

A venit și o patrulă de poliție.

Desigur, tu vei fi interogat de poliție.

Ai trezit în toiul nopții un cartier întreg.

Ai tulburat liniștea publică.

Ai produs agitație.

Și ce liniște era cu câteva minute înainte!

Dacă ți-ai fi văzut de treaba ta și ai fi stat în casă, în patul tău, NU se întâmpla nimic.

Dar ai venit repede pe la toate ușile și ai bătut cu putere în ele.

Ai făcut ceva și ai agitat tot cartierul.

Dacă te-ai fi oprit după prima ușă în care ai bătut așa de anemic, NU s-ar fi întâmplat nimic.

Cartierul ar fi rămas mai departe învăluit în liniște și întuneric.

Dar, datorită acțiunii tale energice de a bate pe la toate ușile, toate ferestrele cartierului s-au luminat, iar liniștea a fost înlocuită cu gălăgie.

Aceasta s-a întâmplat pentru că TU ai făcut ceva!

Acțiunea ta a produs niște rezultate.

Când acțiunea a fost mică și anemică, rezultatele au fost inexistente.

Când acțiunea a fost de amploare și puternică, au apărut rezultate foarte mari, respectiv agitarea și revoltarea întregului cartier.

Tot cartierul s-a trezit din somn, dar nu pentru că așa au vrut locuitorii acelui cartier, ci pentru că TU ai făcut ceva.

De fapt, ce ai făcut tu?

Cum de ai reușit să bulversezi un cartier întreg?

E simplu.

Tu doar ai aplicat o lege fundamentală a succesului:

ACȚIUNEA PRODUCE REZULTATE.

Ce simplu!

Și ce eficient!

Vrei succes?

Vrei bani?

Vrei fericire?

Vrei bunăstare?

Atunci aplică această lege simplă și eficientă a succesului și vei avea o viață extraordinară!

ACȚIUNEA PRODUCE REZULTATE.

Desigur, acțiunile mici produc rezultate mici.

Acțiunile mari produc rezultate mari.

Tu, atunci când ai bătut anemic doar la o singură ușă (acțiune mică), ai obținut un

rezultat mic (liniște, probabil o tresărire prin somn a celui care se afla dincolo de acea ușă).

Dar, atunci când acțiunea ta a fost mare (bătut cu energie la toate ușile), rezultatul a fost și el mare (trezirea tuturor locatarilor și ieșirea lor în fața blocurilor).

Legea ACȚIUNEA PRODUCE REZULTATE o întâlnești în toate domeniile vieții.

Copilașul, dacă scâncește anemic, nu prea este băgat în seamă de către cei din jurul lui.

Acțiunea mică (scâncet anemic) produce rezultate mici (nepăsarea celor din jur).

Dar, dacă același copilaș începe să urle cu putere, cei din jurul lui încep imediat să se agite.

Acțiunea mare (urlete disperate) produce rezultate mari (agitația celor din jur).

Scrie pe o bucată de hârtie următoarele ecuații:

ACȚIUNE ZERO = REZULTATE ZERO.

ACȚIUNI MICI = REZULTATE MICI.

ACȚIUNI MARI = REZULTATE MARI.

ACȚIUNI EXTRAORDINARE = REZULTATE EXTRAORDINARE.

Pune apoi această bucățică de hârtie într-un loc în care o poți vedea mereu.

Citește zilnic aceste ecuații!

Sunt ecuațiile care te vor smulge din banalitatea vieții din prezent și te vor propulsa spre o viață extraordinară.

Vrei rezultate extraordinare?

Atunci aplică cea de-a patra ecuație!

ACȚIUNI EXTRAORDINARE = REZULTATE EXTRAORDINARE.

NU poți obține REZULTATE EXTRAORDINARE cu ACȚIUNI MICI!

Asta e clar!

Desigur, vei obține REZULTATE EXTRAORDINARE și cu ACȚIUNI MICI, dar REPETATE DE EXTREM DE MULTE ORI.

Uită-te puțin la oamenii care acum sunt bogați și trăiesc o viață splendidă.

Ce crezi că au făcut ei pentru a ajunge să trăiască o astfel de viață?

Au aplicat cumva ecuația ACȚIUNE ZERO = REZULTATE EXTRAORDINARE?

Desigur că NU!

O astfel de ecuație este greșită!

Au aplicat cumva ecuația ACȚIUNI MICI = REZULTATE EXTRAORDINARE?

Desigur că NU!

Și ecuația aceasta este total greșită!

Ecuația corectă este:

ACȚIUNI EXTRAORDINARE = REZULTATE EXTRAORDINARE.

Rețeta succesului se află pretutindeni în jurul tău și o poți observa în fiecare secundă!

Dacă alergi doi metri (acțiune mică), NU vei obosi deloc (rezultate mici).

Dacă însă alergi zece kilometri (acțiune mare), vei obosi foarte tare și vei gâfâi din greu (rezultate mari).

Dacă arunci într-un geam cu o pietricică mare cât bujor un sfert dintr-o unghie de a ta (acțiune mică), geamul NU se sparge (rezultat mic).

Dacă însă arunci într-un geam cu un pietroi greu de 5 kilograme (acțiune mare), geamul se face țăndări (rezultat mare).

Legea ACȚIUNEA PRODUCE REZULTATE este valabilă pentru absolut toate domeniile vieții!

Atunci, dacă este așa, de ce nu aplică toți oamenii ecuația ACȚIUNI

EXTRAORDINARE = REZULTATE EXTRAORDINARE?

De ce foarte mulți oameni încă mai trăiesc o viață banală, în loc să se bucure de o viață extraordinară?

Răspunsul e simplu.

Ei încă NU și-au dat seama de puterea ecuației
ACȚIUNI EXTRAORDINARE =
REZULTATE EXTRAORDINARE.

Ei tot mai cred că este mai eficient să aplici ecuația
ACȚIUNE ZERO = REZULTATE EXTRAORDINARE
sau ecuația ACȚIUNI MICI =
REZULTATE EXTRAORDINARE.

Dar aceste ecuații sunt greșite, ele NU aduc o viață extraordinară!

Ecuația corectă și care îți aduce o viață cu adevărat fericită și îmbelșugată este:

ACȚIUNI EXTRAORDINARE = REZULTATE EXTRAORDINARE.

Începe să aplici ecuația succesului tău!

Această ecuație funcționează sigur!

Legea ACȚIUNEA PRODUCE REZULTATE este implacabilă!

Legea ACȚIUNEA PRODUCE REZULTATE funcționează chiar și în domeniile care îți pot aduce foarte, foarte mulți bani!

Rămâi aproape!

Trebuie să citești despre metoda ”Al doilea Mozart”!

Scopul vieții este o viață cu scop.

- Robert Byrne -

Teonis este un tânăr comandant care a făcut parte din armata regelui Liktan.

În urma războiului cu regatul vecin, Teonis a fost luat prizonier și aruncat într-un lagăr izolat din pădurile nesfârșite ale ținutului Krisit.

Soarta lui Teonis a fost hotărâtă: își va petrece în acel lagăr tot restul vieții lui.

Pentru Teonis este o lovitură cumplită.

Niciodată nu își va mai putea vedea familia și țara.

Niciodată nu va mai fi liber.

Va îmbătrâni închis într-un lagăr la care ceilalți oameni nu pot ajunge.

Va fi păzit zi și noapte de către paznici vigilenți și înarmați până în dinți.

Prizonier pentru toată viața!

Teonis, închis într-un fel de căsuță din beton, se gândește cu tristețe la lungile zile și nopți care vor urma.

El va fi tot timpul aici, între patru ziduri și departe de lume.

Va îmbătrâni aici și tot aici își va sfârși zilele.

Nu, asta e prea mult!

E prea îngrozitor!

Dar realitatea este implacabilă!

Teonis trebuie să admită că nu mai este un om liber, iar viața lui va fi doar un continuu prizonierat.

Poate că se va obișnui cu noua situație.

Sau poate că NU se va obișnui niciodată.

Primele lui zile în lagăr încep să se scurgă lent și dureros.

Oare ar fi mai bine să încerce să se obișnuiască repede cu gândul că își va petrece toată viața închis în acest lagăr?

În fiecare zi, pe la prânz, Teonis are dreptul de a se plimba prin curtea lagărului.

Paznicii sunt în preajma lui și îi urmăresc fiecare mișcare.

În timpul acestor plimbări, Teonis observă ceva…

Între căsuța lui și zidul lagărului este o distanță de câțiva metri.

Dacă el ar putea ajunge dincolo de zid, ar putea intra repede în pădurea aflată la o distanță de doar 2 metri de lagăr.

Odată intrat în pădure, paznicii nu îl vor mai putea prinde.

Având grijă ca paznicii să nu observe ce face el, Teonis descoperă că între căsuță și zid este o distanță de 15 metri.

Mai mult, el descoperă că unul dintre pereții celulei lui este situat înspre zid.

Așadar, cei 15 metri se află între zid și peretele celulei în care el este închis.

Teonis își întocmește repede un plan de acțiune.

Dacă ar săpa un tunel care să pornească de undeva de sub celula lui, lungimea acelui tunel ar trebui să fie de cel puțin 16 metri, pentru că încă un metru îi este necesar pentru a trece dincolo de zid.

Dacă ar săpa…

Dar cu ce să sape?

Teonis nu are la dispoziție nici măcar un cuțitaș.

Cu unghiile nu poate săpa un tunel.

Trebuie să găsească neapărat o rezolvare!

Și rezolvarea a venit în timpul mesei.

Când paznicul s-a întors pentru a-i lua din celulă tava pe care îi adusese mâncarea, Teonis a riscat și a ascuns sub pernă lingura metalică.

În cazul în care paznicul ar fi observat că lingura lipsește, Teonis i-ar fi explicat că a fost o greșeală și că, din nebăgare de seamă, a uitat lingura chiar pe patul lui.

Au trecut câteva zile și nu s-a întâmplat nimic.

Ca printr-o minune, paznicul NU și-a dat seama că lipsește o lingură.

Teonis și-a spus că aceasta este șansa vieții lui.

Lingura NU era chiar ca un cuțitaș, dar, dacă ar fi exploatat-o la maxim, ar fi putut să-și îndeplinească planul.

Și Teonis a început imediat să-și pună în aplicare planul de evadare.

După primele încercări de a săpa numai în timpul nopții tunelul, și-a dat seama că în timpul nopții săpatul tunelului înaintează numai cu câte 1 centimetru.

În timpul zilei NU avea nicio șansă să sape la tunelul lui.

Mai trebuia și să se odihnească.

Teonis a făcut un calcul simplu.

Dacă tunelul înaintează numai cu câte 1 centimetru pe zi, înseamnă că în 100 de zile înaintează cu 1 metru.

Într-un an înaintează cu 3 metri.

Așadar, în 5 ani, vor fi săpați 15 metri de tunel.

Mai punem încă 100 de zile pentru săparea tunelului de sub porțiunea de teren aflată dincolo de zidul lagărului.

Nu mai contează asta.

În total, este vorba despre 5 ani.

Da, după 5 ani, Teonis va fi liber!

O, ce bine ar fi dacă ar putea să evadeze chiar ACUM din lagăr!

Și-ar revedea tot acum familia și locurile dragi.

Ar fi liber!

Dar încă NU este liber!

Va trebui să aștepte 5 ani și să trudească în fiecare noapte la săparea tunelului.

Teonis își dă seama care este prețul libertății lui: acel centimetru pe care trebuie să-l sape noapte de noapte.

Va trebui să fie mereu foarte atent.

Pământul pe care îl sapă în timpul nopții și-l dosește prin buzunare, apoi, la plimbarea din timpul zilei, îl aruncă foarte, foarte discret pe jos, în așa fel încât paznicii să nu observe.

Este greu.

Tunelul se sapă lent, foarte lent.

Teonis folosește doar o simplă lingură pentru a săpa.

Dar fiecare zi în care el reușește să înainteze cu câte 1 centimetru este o zi de fericire.

Acel centimetru înseamnă fericire!

Da, chiar dacă, deocamdată, Teonis se află închis în lagăr și este lipsit de libertatea așa de dragă, el ȘTIE că, după ce va săpa cei aproape 16 metri de tunel, va fi LIBER!

El este acum prizonier.

Trupul lui este închis într-un spațiu din care NU poate evada când dorește.

Dar inima și mintea lui se află acolo, în viitor, la momentul în care tunelul este gata.

Acel moment se află la o distanță de 5 ani.

E mult?

Depinde.

Pentru Teonis, distanța de 5 ani este foarte mică.

La capătul tunelului se află libertatea lui.

Iar libertatea lui echivalează cu acel centimetru pe care trebuie să-l sape zilnic.

1 centimetru săpat este un progres foarte mic și care aproape nici NU se observă.

1 centimetru săpat pe zi poate fi chiar un progres descurajant, pentru că e prea mic!

Dar zilnic se adună centimetru cu centimetru!

Teonis știe că, dacă NU va săpa acel centimetru zilnic, NU va mai fi niciodată liber.

1 centimetru pe zi este un progres mic și frustrant, dar, fără această frustrare zilnică, libertatea va rămâne pentru Teonis un vis inaccesibil.

Frustrarea se depășește printr-o altă viziune asupra lucrurilor.

Teonis trebuie să știe că fiecare centimetru de progres NU este frustrare, ci doză de fericire.

Zilele și nopțile trec una după alta, iar tunelul crește și el centimetru după centimetru.

Fiecare doză de fericire, respectiv fiecare centimetru săpat, îl apropie de Teonis de fericirea cea mare, adică de libertate.

Centimetrii, chiar dacă sunt foarte mici, formează metri, iar metrii formează drumul spre libertatea mult dorită.

Pentru Teonis este foarte importantă această întrebare: va reuși el să sape tunelul și să revină la libertate?

Răspunsul și-l poate da numai el, nimeni altcineva.

Răspunsul este acel centimetru pe care îl sapă în fiecare noapte.

Dacă sapă cu perseverență centimetru după centimetru, libertatea va fi pentru el o realitate, NU doar un vis.

Fiecare centimetru săpat reprezintă ACȚIUNE, iar libertatea reprezintă REZULTATUL.

Visul fără acțiune este doar un vis.

Însă visul însoțit de acțiune este realitate!

Aceasta este diferența dintre eșec și succes!

Degeaba ar visa Teonis la libertate, dacă nu ar folosi în fiecare noapte lingurița pentru a mai săpa 1 centimetru la tunelul lui.

Pe termen scurt, Teonis se află închis în lagăr.

În următorii 5 ani, până când tunelul este gata, Teonis se află tot în lagăr.

Situația lui este aceeași, pe termen scurt sau pe termen lung, adică va fi închis în lagăr.

Dar, după ce trec cei 5 ani, se schimbă totul!

Iar schimbarea NU vine de la sine!

Schimbarea este rezultatul acelor centimetri săpați unul după altul.

Centimetrii sunt mici, dar schimbarea este mare!

Asta înseamnă o strategie pe termen lung.

Strategia pe termen lung este sămânța rezultatelor.

Rezultatele strategiei pe termen scurt sunt foarte mici.

Dacă Teonis s-ar baza numai pe o strategie pe termen scurt, ar sta pentru toată viața închis în lagăr.

Dacă Teonis și-ar dori numai să evadeze foarte repede din lagăr, ar rămâne pentru toată viața prizonier în acel lagăr.

Da, există o greșeală pe care Teonis ar putea să o facă: nerăbdarea.

Dacă, după primii centimetri săpați, Teonis își spune că e prea mare efortul de a săpa tunelul, vine imediat și prețul pe care trebuie să-l plătească: o viață fără libertate.

Săparea tunelului trebuie făcută până la capăt.

Ori sapi toți cei 16 metri de tunel, ori NU mai sapi deloc!

Desigur, în teorie totul sună foarte frumos.

La început, entuziasmul este foarte mare.

Pentru Teonis, 5 ani e o perioadă mică, dacă se gândește că la capătul celor 5 ani îl așteaptă libertatea.

Libertatea, visul lui cel mai drag!

Însă, după ceva timp, frustrarea începe să dea târcoale.

Zilele și nopțile se scurg din ce în ce mai greu.

Teonis se concentrează la doza zilnică de fericire, adică la centimetrul săpat, dar, în același timp, știe că mai are nevoie de ceva.

Visul este acolo, în fața lui.

Visul îi ocupă mintea și inima.

Realitatea lagărului îl presează însă pe Teonis.

Într-o zi i se face rău.

Îl doare capul și începe să verse.

Ceva nu e bine.

Ceva se întâmplă cu organismul lui.

Se simte din ce în ce mai slăbit.

Teonis începe să fie chinuit și de frică.

Dacă se îmbolnăvește foarte grav?

Dacă va muri în acest lagăr și nu va mai apuca să-și vadă visul cu ochii?

Ar fi bine dacă ar putea ACUM să evadeze.

Planul lui de acțiune este întins pe 5 ani, dar s-ar putea să nu mai ajungă să trăiască 5 ani.

Poate că acesta e și scopul cu care l-au închis: să-și sfârșească zilele cât mai repede în lagăr.

Numai gândul acesta îl îngrozește pe Teonis.

Este un gând cumplit!

NU, așa ceva NU trebuie să se întâmple!

Chiar dacă ACUM este teribil de greu, visul trebuie să trăiască!

Teonis își dă seama că, dacă vrea să supraviețuiască și să devină apoi un om liber, trebuie să facă ceva ce NU a mai făcut niciodată.

Exact, trebuie să-și focalizeze mintea numai pe gânduri pozitive, chiar dacă tot ceea ce se întâmplă AICI și ACUM este foarte negativ!

Dacă nu procedează așa, îl așteaptă sfârșitul vieții lui!

Teonis își impune să gândească numai și numai pozitiv.

Noaptea, în timp ce sapă cu lingura la tunelul lui, își imaginează cu putere și cât mai clar cum va fi atunci când își îmbrățișează soția și copiii.

Soția lui plânge de fericire.

Copiii lui sunt bucuroși și emoționați că își revăd tatăl.

Ah, ce fericire!

În fața ochilor lui Teonis se arată numai această imagine.

El și familia lui.

El și casa lui.

Acest gând îi dă putere.

Visul lui fierbinte de a fi liber îl face să uite de durerea care îi macină trupul.

Deodată, își dă seama că lagărul e doar un popas temporar.

Cu fiecare centimetru săpat, el se îndepărtează de locul în care se află acum.

”Totul e trecător!”, își repetă Teonis în fiecare zi.

Durerea trupului și efortul de a săpa rămân undeva în urmă.

Acum contează numai scopul final, adică libertatea, visul cel drag și fierbinte.

Teonis este fericit că are la dispoziție chiar și acea lingură cu care să sape și să se îndrepte spre visul lui.

Da, are o posibilitate de a evada!

Nu contează că lingura este foarte mică sau că acel centimetru săpat este neînsemnat!

Important e că săparea tunelului avansează în fiecare noapte!

Teonis a învățat o lecție foarte importantă: succesul este suma unor pași foarte mici și repetați de foarte multe ori.

Această lecție i-a dat puterea de a continua chiar și atunci când totul merge cumplit de greu.

Succesul îi așteaptă întotdeauna pe cei perseverenți și răbdători!

Succesul NU este un miracol, ci o adunare a unor pași foarte mici și foarte mulți.

Atâta tot!

1 + 1 + 1 + 1 + 1 + 1 +….

Fiecare noapte reprezintă pentru Teonis un centimetru de tunel și un pas spre realizarea visului lui fierbinte de a fi liber.

Deocamdată, dacă ar fi ca Teonis să se ia după realitatea lagărului în care se află închis, visul de a fi liber pare ceva imposibil.

Aici, acum, în acest lagăr, totul este trist.

Întuneric.

Frig.

Paznici nemiloși.

Realitatea este urâtă.

Visul libertății este frumos, dar așa de îndepărtat!

Cum poate fi visul posibil, când Teonis NU poate evada ACUM din lagăr?

Da, visul pare a fi ceva imposibil, dar acel centimetru săpat este ceva foarte posibil și palpabil.

Centimetrul săpat este ACUM și AICI, în realitatea pe care Teonis o trăiește!

De la acel centimetru real și palpabil pornește și realitatea visului!

Dacă Teonis ar renunța să mai sape în fiecare noapte câte 1 centimetru la tunelul lui, visul de a fi liber s-ar spulbera.

Dacă Teonis s-ar plictisi de atâta săpat, dacă s-ar obișnui cu situația de a fi închis în lagăr, dacă ar considera că efortul este prea mare sau prea îndelungat, visul, care tocmai era pe cale de a deveni realitate, rămâne doar o himeră, apoi dispare definitiv.

Cei care renunță sunt cei care ratează șansa de a metamorfoza visul în realitate!

Renunțarea înseamnă eșec sigur!

Renunțarea este ucigașul visului care se zbate să iasă la lumină și să se transforme în realitate!

Pentru Teonis ar fi foarte ușor să renunțe să mai sape în fiecare noapte la tunelul lui secret.

O, ce ușor este să renunți!

Toți, dar absolut toți oamenii sunt capabili să renunțe la ceva care li se pare prea greu.

NU trebuie să ai niște calități speciale pentru a renunța imediat la ceea ce consideri că ar fi o corvoadă.

Și da, pentru Teonis NU e o muncă prea ușoară să sape în fiecare noapte la tunelul lui.

Lingura NU îl ajută prea mult, dar este singura unealtă pe care o are la dispoziție.

De fapt, din momentul în care a fost închis în lagăr, Teonis ar fi putut să cadă pentru totdeauna în prăpastia disperării.

Să te trezești dintr-o dată lipsit de libertate NU e deloc plăcut.

Practic, toate posibilitățile de a mai ieși din lagăr erau închise pentru Teonis.

Orice speranță de evadare era zero!

Tot ceea ce îi mai rămânea de făcut era să se consoleze cu ideea că va sta pentru toată viața în lagăr.

Soarta părea să-l forțeze să creadă că libertatea este și va fi numai un simplu vis, o iluzie, o himeră care nu va putea fi niciodată atinsă.

În mod normal, disperarea și lipsa de speranță ar fi trebuit să pună stăpânire pe Teonis.

Însă NU s-a întâmplat așa, pentru că Teonis NU face parte din categoria oamenilor care își spun: ”Trebuie să văd, pentru a crede!”, ci din categoria oamenilor care își spun: ”Trebuie să cred, pentru a vedea!”.

Într-adevăr, mai întâi Teonis a crezut că, indiferent de ceea ce s-ar întâmpla, el va fi liber, chiar dacă pe moment este închis în lagăr.

După ce a crezut, a văzut și soluția.

A descoperit distanța dintre zidul lagărului și căsuța în care se află închis.

A descoperit și că poate săpa un tunel cu ajutorul unei banale linguri.

Cu alte cuvinte, a VĂZUT soluția.

Dacă mai întâi NU ar fi crezut, NU ar fi văzut nimic!

Dacă ar fi făcut parte din categoria realiștilor, adică din categoria oamenilor care își spun: ”Trebuie să văd, pentru a crede!”, ar fi trăit cu convingerea că singurul plan viabil este cel care îl ajută să evadeze imediat, ACUM, urgent, NU după ani de zile.

Ei bine, tocmai această lipsă de credință l-ar fi împiedicat să VADĂ soluția, chiar dacă dorința lui de a evada imediat era arzătoare.

Teonis a renunțat la un plan pe termen scurt și la rezultate obținute imediat.

El și-a dat seama că rezultatul imediat (evadarea imediată) este ceva imposibil.

Bineînțeles, dacă un plan pe termen scurt NU putea avea succes, Teonis a recurs la un plan pe termen lung, respectiv la săparea timp de 5 ani a unui tunel secret.

Săparea timp de 5 ani a unui tunel secret este o viziune.

Libertatea, ca rezultat concret și imediat, încă NU există, dar există VIZIUNEA.

În jurul lui Teonis sunt numai limite: lagăr situat într-un loc total izolat, ziduri groase, paznici vigilenți.

Însă viziunea e cu totul alta și NU ține cont de limite.

Pentru a-și urma planul de săpare a tunelului secret, Teonis a trebuit mai întâi să îndepărteze orice urmă de îndoială din sufletul lui.

Gânduri precum: ”Dar oare voi reuși să sap tunelul?”, ”Dar oare va fi suficientă doar o simplă lingură?”, ”Dar oare voi avea eu suficientă putere?”, nu fac altceva decât să-l îndepărteze pe Teonis de la îndeplinirea visului lui.

După ce și-a îndepărtat gândurile negative, Teonis a găsit resursele interioare care să-l sprijine în atingerea scopului.

NU gândurile negative contează, ci acel centimetru săpat în fiecare noapte!

Teonis nu se îndepărtează nicio clipă de visul lui, chiar dacă realitatea din imediata apropiere este foarte urâtă!

El își ține aproape dorința arzătoare de a evada din lagăr și de a fi liber.

Această dorință îi dă forța de a săpa cu răbdare și perseverență la tunelul lui.

El mai întâi crede!

El știe că va veni și ziua în care tunelul va fi gata!

Dacă NU ar crede, Teonis ar sta și și-ar plânge soarta, anii ar trece, tunelul nu ar fi săpat niciodată, iar visul de libertate ar fi spulberat.

Teonis NU așteaptă niciun ajutor venit din exterior, pentru că NU există un astfel de ajutor!

Singurul ajutor al lui Teonis vine din interiorul lui, din mintea lui, din sufletul lui, din inima lui.

El trebuie să-și mențină viziunea trează, chiar dacă realitatea este oribilă!

Viziunea și realitatea.

Întotdeauna avem de ales.

Dacă realitatea contează mai mult decât viziunea, atunci realitatea va fi cea care va câștiga.

Dar dacă viziunea contează mai mult decât realitatea, atunci viziunea va câștiga.

Teonis NU se plânge de faptul că este închis într-un lagăr!

Teonis NU se plânge de faptul că săparea tunelului înaintează numai cu câte 1 centimetru în fiecare noapte, ci este fericit că poate înainta chiar și cu acel centimetru.

Pentru altcineva, acel lagăr ar fi fost cu adevărat un obstacol care nu poate fi depășit.

Dar, pentru învingători, obstacolele sunt un fel de binecuvântări ascunse, create special cu scopul de depășire a tuturor limitelor.

Iar Teonis este un învingător!

Obstacolele l-au făcut pe Teonis să înțeleagă că trebuie să-și dorească din tot sufletul libertatea, că trebuie să acționeze cu perseverență, că trebuie neapărat să sape centimetru după centimetru, fără oprire, fără șovăire, până la atingerea scopului final.

De fapt, chiar aceasta este diferența dintre cei care reușesc și cei care NU reușesc.

Învinșii cred că obstacolele sunt niște semnale care le spun că e cazul să se oprească.

Ei cred că, dacă în calea rezultatelor se află niște obstacole, drumul este definitiv barat.

Ce greșeală imensă!

Învinșii NU înțeleg că la rezultate NU ajungi oricum, ci numai dacă treci peste obstacole.

Obstacolele NU sunt făcute pentru a te opri, ci dimpotrivă, pentru a trece de ele!

O simplă lingură ar fi putut fi considerată de către Teonis un obstacol, pentru că lingura este prea mică pentru a săpa cu ea foarte repede un tunel.

Însă, printr-o gândire de învingător, Teonis a depășit acest obstacol.

”Și ce dacă lingura e prea mică? Îmi planific să sap câte 1 centimetru pe zi, iar în 5 ani obstacolul va fi depășit.”.

Teonis și-a fixat un obiectiv foarte clar: săparea a 16 metri de tunel.

NU contează că acest tunel va fi săpat în 5 ani!

Contează ca toți cei 16 metri de tunel să fie săpați!

Teonis și-a promis că NU va devia absolut deloc de la urmărirea poem obiectivului celor 16 metri de tunel.

El, Teonis, are o țintă.

Între țintă și el se află niște obstacole (16 metri de săpat, perioada de 5 ani), dar aceste obstacole vor fi depășite, prin acțiuni mici (câte 1 centimetru săpat) și repetate de foarte multe ori.

Acum ai înțeles și mai bine secretul succesului.

Rămâi aproape, trebuie să citești despre ”Al doilea Mozart”!

Acolo unde cei înfrânți văd bariere,
învingătorii zăresc trambuline.

- Robert Brault -

A fi stăpân pe viața ta presupune și a câștiga destui bani încât să faci tot ceea ce dorești cu timpul tău.

Acesta este un vis care merită tot efortul.

Banii mulți îți asigură și libertatea alegerilor tale, NU doar prosperitate.

Banii mulți îți asigură și accesul la prăjitura la care visezi fierbinte și în taină.

Banii mulți se obțin printr-o activitate independentă, printr-o afacere care cu adevărat îți poate oferi perspective dintre cele mai frumoase.

Și, dacă tot vrei să o apuci pe drumul liberei inițiative, trebuie să ții cont de o lege fundamentală în afaceri:

CU CÂT EȘTI MAI MULT, CU ATÂT AI MAI MULT!

Și iată cum se aplică această lege:

Cu cât EȘTI mai încrezător în succes, în oameni și în forțele tale, cu atât câștigi mai mulți bani!

Așadar, NU trebuie să ai, ci trebuie să FII!

E foarte posibil ca tu să crezi că economiștii sunt cei care conduc economiile țărilor.

Știi tu: economiștii sunt acei oameni cu mintea plină de cifre, cifre și iar cifre.

Economiștii sunt cei care se ghidează numai după calcule reci și extrem de precise.

Economiștii sunt cei care cred numai în cifre și în fapte.

Economiștii sunt cei care mai întâi văd, apoi cred.

Ei bine, organizațiile NU sunt conduse, de fapt, de către oameni ai faptelor și cifrelor (adică de către realiști cu picioarele pe pământ), ci de către vizionari utopici (filozofi ai acțiunii, oameni capabili să vadă dincolo de realitatea imediată și de ceea ce se vede cu ochiul liber).

Așadar, visătorii sunt cei care conduc lumea, NU realiștii!

Succesul, prosperitatea și fericirea vin numai pentru cei care cunosc și aplică arta de a visa.

Visătorii își trezesc la viață dorința din interiorul lor, apoi luptă din răsputeri pentru îndeplinirea acestei dorințe și o îndeplinesc.

Schimbarea vine din interiorul omului, NU din exteriorul lui.

Chiar dacă pleci la drum cu gândul de a câștiga foarte mulți bani și de a te bucura de un succes imens, NU poți obține prosperitatea mult visată dacă nu te schimbi mai întâi în interiorul tău.

Analizează-ți cu atenție cea mai ascunsă și mai fierbinte dorință a ta, apoi promite-ți ferm că nu te oprești până când nu-ți îndeplinești dorința!

Mărimea succesului tău depinde de mărimea dorinței care te macină în interior.

Dacă te arde o dorință imensă și sufocantă, cu siguranță vei obține un succes imens.

Dacă tu crezi nebunește în îndeplinirea dorinței tale, atunci se va îndeplini această dorință!

Dacă ai așteptări mici, NU poți avea rezultate mari!

Dorințele mari duc la acțiuni mari, iar acțiunile mari duc la rezultate mari.

Cum poți depăși bariera timpului?

Cum poți învinge toate obstacolele care îți apar în cale?

Simplu.

Menții mereu aprinsă flacăra celei mai sălbatice dorințe din inima ta.

Dacă te frige zi și noapte o dorință sălbatică, NU te vei da niciodată bătut, nici măcar atunci când te vei confrunta cu obstacole uriașe, cu dezamăgiri crunte, cu încercări care ar avea puterea de a-ți clătina serios credința în succes.

Dorința sălbatică NU îți dă voie să abandonezi!

Chiar dacă eșecurile și dezamăgirile te asaltează, focul dorinței sălbatice reușește întotdeauna să le îndepărteze!

Dorința sălbatică este DE CE-ul tău.

Dacă DE CE-ul este destul de mare, vei fi mereu deasupra obstacolelor.

DE CE-ul uriaș te ajută să te ridici și să continui, chiar și atunci când toate speranțele s-au năruit!

De fapt, tocmai aceasta este granița subțire dintre învingători și învinși: capacitatea de a depăși momentul în care toate speranțele au fost distruse.

Învingătorii refuză realitatea și evidența!

Învingătorii refuză înfrângerea, chiar și atunci când realitatea le urlă în urechi: ”Gata! NU mai este nicio speranță!”.

Este și ceva nebunie aici?...

Da, dar e o nebunie care NU face rău nimănui.

Arta de a fi învingător este arta nebuniei frumoase.

Indiferent de realitatea în care trăiești acum, mintea ta este concentrată la dorința pe care vrei să o vezi cu orice preț îndeplinită.

Ziua în care să guști și prăjitura va veni sigur!

Tu trebuie doar să te concentrezi la pasul aflat imediat în fața ta!

Faci pasul, apoi treci la următorul pas.

Și tot așa, până la îndeplinirea scopului.

Realitatea în care trăiești acum NU mai contează, dacă tu te îndrepți încet și sigur spre realizarea visului tău cel drag!

Un proverb chinezesc spune că NU trebuie să te temi dacă înaintezi prea încet, ci să te temi dacă te oprești.

Într-adevăr, dacă te oprești, s-a terminat totul.

Dacă însă înaintezi, chiar și lent, sigur ajungi la destinație.

Pasul 1, pasul 2, pasul 3…

NU contează viteza cu care se succed acești pași, ci contează numărul lor.

Tu trebuie să-ți pui mereu o întrebare fundamentală:

”Mă opresc sau nu mă opresc?”.

Ce se întâmplă dacă te oprești?

Ținta dispare!

Ce se întâmplă dacă NU te oprești niciodată?

Ținta se apropie mereu de tine!

Ți se pare că înaintezi prea încet?

Nu contează!

Chiar dacă înaintezi foarte lent, ținta SE APROPIE de tine!

Înaintarea lentă și înaintarea rapidă produc același rezultat: apropierea de țintă.

Amintește-ți: acțiunea produce rezultate.

Chiar dacă acțiunea este mică, repetarea de foarte multe ori a acelei acțiuni duce la rezultate.

Întotdeauna acțiunea duce la rezultate, orice s-ar întâmpla!

Prin urmare, tu trebuie doar să urmezi această regulă:

ACȚIONEAZĂ!

Fă-ți un PLAN PE TERMEN LUNG!

În fiecare zi acționează chiar și câte puțin!

Dacă nu poți înainta câte 10 pași pe zi, atunci înaintează câte 1 pas pe zi!

Dar acționează!

Acțiunea mică în fiecare zi înseamnă câte o schimbare mică în fiecare zi, respectiv câte un rezultat mic.

Fiecare rezultat mic și zilnic înseamnă că ceva s-a schimbat.

Puțin, dar s-a schimbat.

Te rog să-ți imaginezi acum un copil cu vârsta de 5 ani.

Acest copil este foarte concret și îl vezi în fața ta.

Știe să vorbească și este foarte inteligent.

Acest copil este o REALITATE pe care tu o vezi perfect.

Dar, în urmă cu 5 ani, ce s-a întâmplat pentru ca această realitate să fie acum în fața ta?

Exista și în urmă cu 5 ani copilul pe care îl vezi acum așa de clar?

Desigur că nu!

Mai întâi, cu ani în urmă, au fost doar 2 celule.

Aceste 2 celule, timp de 9 luni, s-au tot multiplicat.

Și astfel s-au format țesuturi și organe, încetul cu încetul.

Organismul copilului s-a dezvoltat, dar tot încetul cu încetul.

După o perioadă de 9 luni, copilul s-a născut.

După naștere, creșterea lui a continuat.

Desigur, dacă ai fi stat o zi întreagă lângă acel copil, ai fi avut impresia că el NU crește deloc.

De ce ai fi avut această impresie?

Pentru că era extrem de minusculă creșterea din ziua respectivă, așa de minusculă încât este imposibil de observat cu ochiul liber.

Puținul NU se observă, dar există.

Dacă se adună puțin cu puțin, se formează ceva mare.

Schimbarea, chiar dacă NU se observă imediat, se produce în fiecare zi, apoi, mai târziu, face vizibile rezultatele.

Dacă tu ai un băiat și, după 5 ani, te întâlnești cu un vechi prieten care nu te-a mai văzut deloc de atunci, acel prieten îți va spune:

”Vai, dar ce mare a crescut băiatul tău! Îl știam atâtica, iar acum e ditamai flăcăul!”.

Desigur, tu te cam miri de mirarea prietenului tău, pentru că, dacă ai stat zi de zi lângă băiat, te-ai obișnuit fără să-ți dai seama cu schimbările minuscule, dar zilnice.

Tu, ca părinte, NU îți dai seama de progresele foarte mici și zilnice ale copilului tău.

Dar asta NU înseamnă că progresele nu au loc.

Tu NU observi micile progrese, dar ele se produc.

La fel se întâmplă și cu succesul tău.

Dacă progresele sunt foarte mici, ai senzația că NU se întâmplă nimic.

Ți se pare că bați pasul pe loc.

Dar doar ți se pare.

Impresia că stagnezi este doar o iluzie.

În realitate, atâta vreme cât au loc progrese mici și repetate mereu, NU există stagnare, ci numai progres.

Imaginează-ți acum niște părinți care, după ce se naște copilul lor, vor ca acest copil să crească foarte repede, ca în basme, adică în 3 luni să se dezvolte cât alți copii în 3 ani.

Ai spune că acești părinți sunt cam duși cu mintea, nu-i așa?

Și mai imaginează-ți că acești părinți sunt foarte supărați din cauza faptului că nu crește mai repede copilul lor!

”Suntem foarte dezamăgiți! Copilul nostru s-a născut în urmă cu o lună, dar încă nu vorbește și încă nu poate să meargă! Ce ne facem?”.

Dacă ai auzi niște părinți spunând asta, ai începe să râzi, în cazul în care ai considera

totul ca pe o glumă și nu îi privești ca pe nişte nebuni pe acei părinți.

Sau poate că le vei spune acelor părinți:

”Măi, voi sunteți sănătoși la cap? Copilul fermitate vostru are abia o lună. Cum vreți să vorbească și să meargă?”.

Ei bine, cam așa se comportă unii oameni atunci când este vorba să obțină succesul.

Ei vor să forțeze totul și să obțină rapid progrese, când, de fapt, succesul vine în mod natural, puțin câte puțin, zilnic și pe termen lung.

Părinții care își cresc copiii NU stau zi de zi să își strivească nervii din cauza progreselor foarte mici și lente pe care copiii lor le obțin.

Părinții pur și simplu își văd de viața lor și NU se gândesc la faptul că este prea lentă creșterea și dezvoltarea copiilor lor.

La fel, succesul vine în ritmul lui, în mod natural, încetul cu încetul.

Tu trebuie doar să ”alimentezi” acest succes, adică să acționezi puțin câte puțin, fără să te gândești cu încrâncenare la progresele zilnice.

Progresele mari vor veni sigur, la vremea lor.

Imaginează-ți că niște părinți foarte nerăbdători, dacă observă că se dezvoltă prea lent copilul lor, NU îi mai dau să mănânce, deoarece au impresia că acel copil NU va mai crește niciodată.

Știu, ai spune că părinții care ar face așa ceva ar fi de-a dreptul proști sau nebuni.

Dar cam așa procedează cei care renunță să-și mai construiască răbdători succesul, pe motiv că li se par inexistente progresele.

Ei renunță să mai ”hrănească” mecanismul de dezvoltare a propriului lor succes, deoarece au impresia că nu apar deloc progrese.

Dar progresele există!

Ele sunt foarte mici, dar, la fel ca și creșterea unui copil, se adună în timp și formează progresul cel mare.

Fiecare acțiune pe care o ”semeni” zilnic îți aduce câte un mic rezultat, respectiv câte un mic progres.

Fiecare puțin se adună, apoi, după un timp, fără să-ți dai seama, culegi roadele.

Vreau să-ți imaginezi ceva foarte interesant.

Imaginează-ți că vine la tine un vrăjitor misterios și cu puteri nelimitate, iar acest vrăjitor îți spune că vei avea un copil mai… special.

Da, vrăjitorul îți garantează că acest copil, când va ajunge la vârsta de 5 ani, va fi un fel de ”Al doilea Mozart”, adică va fi așa de talentat la muzică, încât va susține concerte în lumea întreagă și va câștiga mulți bani, iar din acești bani vei primi și tu, desigur, partea ta destul de consistentă.

Vrăjitorul te întreabă:

”Ce spui? Cum ți se pare oferta?”.

Iar tu îi răspunzi:

” Mai întrebi? Oferta este minunată! Hai, când plec în concerte cu acest copil?”.

Vrăjitorul îți spune:

”Hei! Nu ai înțeles? Copilul abia s-a născut. E un bebeluș neajutorat. Tu trebuie să ai grijă de el, să îl hrănești zilnic și să îl crești mare, iar când va împlini vârsta de 5 ani, vei pleca cu el în concerte.”.

Întrebarea este:

Vei refuza sau vei accepta această ofertă?

Desigur, ar fi de-a dreptul o nebunie să refuzi oferta vrăjitorului, pe motiv că trebuie să aștepți 5 ani până când copilul va ajunge să cânte în concerte.

Bineînțeles că vei accepta oferta vrăjitorului!

Reține:

Vrăjitorul îți garantează că, atunci când copilul va împlini vârsta de 5 ani, vei câștiga foarte mulți bani de pe urma talentului acestui copil.

Așadar, tot ceea ce trebuie să faci tu este să cunoscut iei bebelușul acasă la tine și să îl îngrijești zilnic.

Îi dai mâncare, îl speli, te joci cu el, îl scoți la plimbare.

În fiecare zi, tu trebuie să te ocupi de bebeluș și să îl crești mare.

Cu gândul la banii mulți pe care îi vei câștiga, tentația ta va fi să accelerezi în vreun fel creșterea copilului, să-l faci să crească în 5 luni cât cresc alți copii în 5 ani.

Dar tu știi bine că NU poți accelera creșterea unui copil.

Asta numai în basme se întâmplă.

Copilul va crește în mod natural, puțin câte puțin, în fiecare zi.

Iar acel puțin zilnic NU SE OBSERVĂ.

Dacă tu te enervezi din cauză că acest copil crește prea lent, te enervezi absolut degeaba.

Tu trebuie să uiți faptul că se produce prea lent creșterea copilului.

Nici măcar NU trebuie să te gândești la cât de puțin crește copilul în fiecare zi.

Grija ta este să îl hrănești zilnic pe copil.

Dacă ai grijă de copil și îl hrănești zilnic, copilul va crește și va împlini vârsta de 5 ani, chiar dacă NU SE OBSERVĂ cu cât crește el zilnic.

Lumea ar crede că NU stai bine cu psihicul, dacă te-ar auzi cum te plângi de faptul că ai un copil care crește prea lent și că ți-ai pierdut răbdarea.

Toți părinții din lumea asta NU se gândesc la cât de lent cresc copiii lor!

Cei care cresc copii pur și simplu îi hrănesc zilnic pe acești copii și își văd de viața lor obișnuită.

Zi-mi dacă ai auzit vreun părinte care să spună:

”Copilul meu crește prea lent. Mi-am pierdut răbdarea. Nu mai pot aștepta atât timp până când să-l văd mai măricel. M-am hotărât să NU îi mai dau de mâncare, pentru că nu observ niciun progres în momentul acesta.”.

Desigur, dacă vreun părinte ar spune asta tuturor, instituțiile abilitate i-ar retrage imediat drepturile părintești.

Ei bine, cei care renunță la un moment dat la construirea succesului lor, pe motiv că totul progresează prea lent sau pentru că pur și simplu li se pare că nu apare niciun progres, se comportă exact ca acei părinți care, teoretic, ar renunța să-și mai hrănească odraslele, pe motiv că aceste odrasle cresc prea lent.

Tu, dacă vrei ca mecanismul succesului tău să devină tot mai mare, trebuie să ”hrănești” zilnic acest mecanism, FĂRĂ să te gândești la progresele foarte mici sau care par să nu existe.

Un copil, dacă este hrănit bine și mai primește și dragoste părintească, va crește și va deveni un om deștept și sănătos.

Dacă însă un copil NU este hrănit bine sau este crescut la orfelinat, acest copil va crește, până la urmă, dar va avea unele lipsuri.

Așa e și cu succesul tău.

Dacă vrei să te bucuri de un succes uriaș în viață, trebuie să te dedici cu dragoste construirii succesului tău.

Mecanismul succesului tău este ca un copil.

Dacă renunți să mai hrănești zilnic copilul, pe motiv că nu vezi imediat progrese în creșterea lui, copilul va muri de foame.

Dacă renunți să mai ”hrănești” zilnic mecanismul succesului tău, pe motiv că nu vezi imediat progrese în atingerea succesului, mecanismul care îți poate aduce o viață splendidă va ”muri”.

Totul se face cu răbdare!

Îngrijește-ți zilnic mecanismul care îți va aduce îndeplinirea visului tău secret!

Hrănește-ți zilnic acest mecanism!

Uită că trebuie să obții rapid progrese!

Progresele și rezultatele vor veni sigur, dar la timpul lor, așa cum un copil crește sigur, dar în ritmul lui natural.

Tu acționează puțin câte puțin și lasă restul mecanismului să-și facă treaba!

Chiar și dacă acționezi câte o oră pe zi pentru succesul tău, înseamnă că are loc creșterea succesului tău.

Pas cu pas, puțin cu câte puțin.

Mai multe puținuri adunate formează ceva mare.

La asta trebuie să te gândești!

Urmează-ți viața obișnuită, ”hrănește-ți” zilnic mecanismul succesului tău, iar succesul tău va crește și va deveni mare, la timpul lui!

Obții constant progrese mici și multe, apoi, după ce aduni foarte multe progrese mici, te trezești cu progresul cel mare.

Cheia succesului este repetarea constantă a rezultatelor mici și dese.

Succesul tău va crește în mod natural, ca un copil.

Dacă te-ai apuca să tragi de copil și să încerci să îl întinzi ca pe o gumă, în speranța

că va crește mai repede, ceilalți oameni ar crede că te-ai dereglat la minte.

Un copil NU va crește mai repede, doar pentru că așa vrei tu.

Copilul crește ca urmare a acumulărilor mici și zilnice.

Fiecare acumulare zilnică NU se observă pe termen foarte scurt.

Dar, din aproape în aproape, te trezești după un timp că acel copil a crescut.

Fiecare mică acțiune pe care o faci zilnic reprezintă câte o mică acumulare pentru succesul tău.

Chiar dacă fiecare rezultat obținut zilnic este extrem de mic, el te apropie cu încă un pas de succesul cel mare.

Dacă obții mereu chiar și câte un rezultat mic pe zi, înseamnă că te apropii în mod constant de îndeplinirea visului tău secret și arzător.

Un proverb chinezesc spune că NU trebuie să te temi dacă înaintezi prea încet, ci trebuie să te temi doar dacă te oprești.

Și au foarte mare dreptate chinezii.

Ei au observat cu foarte mare atenție natura și au luat lecții de la aceasta.

În natură, creșterea se produce încetul cu încetul, dar se produce.

Dacă te uiți azi la un pom abia plantat, apoi te uiți și mâine la el, ai impresia că acest pom NU a crescut deloc.

Dar este doar o impresie.

El a crescut foarte puțin.

Desigur, pomul pe care tu îl vezi azi pare a fi exact pomul pe care l-ai văzut ieri.

Pare că nimic NU s-a schimbat.

Dar e doar o iluzie.

Creșterea se produce mereu, dar NU se vede cu ochiul liber, pentru că este foarte lentă.

În construirea succesului tău vei avea aceeași impresie.

Ți se va părea, inevitabil, că proiectul pe care îl urmărești stagnează.

Însă aceasta este doar impresia ta.

În realitate, progresul se produce mereu, cu fiecare acțiune foarte mică și cu fiecare rezultat foarte mic pe care îl obții.

Dacă observi un copil care încă NU știe să vorbească, ți se pare că acel copil NU va învăța niciodată să vorbească.

La un moment dat, vei constata că acel copil începe brusc să rostească propoziții și fraze întregi.

Părinții care au crescut cel puțin un copil știu despre ce e vorba.

Copilul parcă își dă deodată drumul și începe să vorbească, deși mai înainte nu putea să lege 2 silabe.

Acest progres apărut aparent brusc este rezultatul unor acumulări mici și foarte dese, în timp mai îndelungat.

Copilul a acumulat zilnic, apoi, când s-au adunat multe ”nimicuri”, a început să vorbească.

Într-un mod asemănător va crește și succesul tău.

Vei avea progrese foarte mici și, din această cauză, vei trăi cu impresia că totul stagnează.

Tu NU poți azi să fructifici rezultatul mic apărut ieri, dar rezultatele mici și zilnice se acumulează.

Chiar dacă ai impresia că totul stagnează, este doar o impresie.

Creșterea decurge în ritmul ei.

Acumulările mici și dese construiesc marele tău succes de mai târziu.

Pas cu pas, puțin cu câte puțin, tu te îndrepți spre succesul cel mare.

Înaintarea are loc.

Chiar și rezultatele extrem de mici înseamnă progres.

Tu trebuie doar să aștepți creșterea succesului tău, așa cum părinții așteaptă cu răbdare să crească copiii lor.

De fapt, e cam impropriu spus că părinții își așteaptă copiii să crească.

Părinții își văd zilnic de viața lor obișnuită și au grijă să își hrănească tot zilnic copiii.

Creșterea copiilor va fi ceva firesc, nici măcar NU trebuie să ai răbdare sau să aștepți.

Părinții ȘTIU că, dacă își hrănesc zilnic copiii, aceștia vor crește și vor deveni oameni mari.

Răbdarea nici NU mai este necesară, atunci când știi că se va produce cu siguranță creșterea.

Te rog să-mi zici dacă ai auzit foarte mulți părinți spunând:

”Trebuie să am multă răbdare și să aștept să crească și copilul meu mai mare! Îmi impun să am răbdare! E greu, dar trebuie să rezist! Cu multă ambiție, voi reuși să-mi cresc copilul!”.

Ceva parcă sună aiurea, nu-i așa?

Cum adică să ai nevoie de ambiție și răbdare pentru a crește un copil?

Un părinte trebuie să dea dovadă de DRAGOSTE pentru copilul lui, NU de ambiție și de răbdare!

Părinții își hrănesc zilnic copiii și îi înconjoară cu dragoste.

Un copil crește dacă este hrănit zilnic și mereu, ani de zile, NU dacă sunt dotați cu ambiție și răbdare părinții lui.

Tu, dacă vrei să ai un succes imens și prosperitate, consideră că proiectul pe care îl urmărești este copilul tău.

Trebuie să ai grijă de planul tău de acțiune la fel cum ai avea grijă de copilul tău!

Trebuie să hrănești zilnic mecanismul succesului tău (cu acțiuni zilnice, chiar dacă sunt mici) și trebuie să privești cu cea mai mare seriozitate creșterea succesului tău!

Da, imaginează-ți că tocmai ai început să crești un copil.

Îți poți oare imagina că, după câteva luni, dacă observi că acel copil crește prea lent, renunți la el?

Bineînțeles că NU îți abandonezi copilul, dacă ești un părinte responsabil!

Ar fi cu totul absurd să îți părăsești copilul, pe motiv că faci eforturi pentru a-l hrăni zilnic, dar el NU crește așa de repede pe cât ți-ai dori tu!

Înconjoară-ți cu dragoste proiectul pentru care acționezi!

Succesul tău va crește pas cu pas, încetul cu încetul, pe nesimțite, apoi, într-o bună zi, vei culege satisfacțiile.

Scoate din calcul răbdarea!

Să spui că ai nevoie de răbdare pentru a-ți dezvolta planul care să-ți aducă succesul e

ca și cum ai spune că părinții au nevoie de răbdare pentru a-și crește copiii.

Ceva parcă nu sună bine, nu-i așa?

Tu doar preocupă-te să-ți hrănești zilnic mecanismul succesului tău, iar succesul tău va crește!

Nici măcar NU ai nevoie de răbdare!

Ai nevoie de o dorință sălbatică și secretă și de dragoste pentru planul tău de acțiune.

Indiferent cât de greu sau ușor vine fiecare rezultat, succesul tău crește!

Spune-mi, te rog:

Ai văzut vreodată un părinte care, în fiecare zi, să-și măsoare cu rigla copilul, să vadă cu cât a mai crescut?

Întrebarea aceasta are și ceva comic în ea.

Da, ar fi ceva amuzant să afli că niște părinți foarte nerăbdători își măsoară cu rigla copilul, în fiecare zi, sperând că vor observa o creștere mai rapidă.

S-ar putea ca astfel de părinți să fie cam nebuni, dacă ei ar exista în realitate.

Numai că adevărații părinți observă că odrasla lor crește, dar NU își fac griji niciodată din cauza ritmului prea lent de creștere.

Ei pur și simplu se concentrează la hrănirea și îngrijirea copilului lor.

Ai putea să îți imaginezi că proiectul pentru care acționezi este ca și copilul tău?

Ai putea să ai răbdare câțiva ani pentru a-ți atinge obiectivul?

Dacă îți iubești proiectul pentru care acționezi, da, ai putea avea răbdare!

Dar, reține, numai dacă îți iubești proiectul!

Dragostea înseamnă și atașament.

Dacă te atașezi de proiectul tău, dacă simți că în sufletul tău ar apărea un mare gol în cazul în care ai renunța la proiect, înseamnă că vei avea răbdare.

De fapt, răbdarea va fi foarte firească, la fel ca și răbdarea părinților care își cresc copiii.

Hai să spunem ca NU îți vei atinge în 5 ani obiectivul, ci în 7 ani.

Tu ai putea spune:

”Cât? 7 ani? Dar nu e prea mult 7 ani? Dar cine crezi că așteaptă 7 ani? Ți-ai pierdut mințile?”.

Amintește-ți exemplul cu părinții care își cresc copiii.

După 7 ani, copilul lor merge la școală.

Ce emoții!

Ce bucurie!

Ce mândrie!

Boțul acela care cândva nu putea să meargă și nu putea să vorbească merge acum la școală.

Ce repede au mai trecut anii!

Da, părinții acestui copil sunt mândri și fericiți, în niciun caz epuizați din cauza așteptării sau a răbdării!

Atunci când are loc festivitatea de deschidere a noului an școlar, îți poți imagina vreun părinte care să spună: ”A trebuit să am o răbdare de fier în toți acești ani! Mi-am încordat voința, mi-am educat răbdarea și așa am reușit să-mi cresc copilul acesta care acum merge la școală!”?

Dacă ai auzi vreun părinte spunând așa ceva, te-ai uita lung la el și ai crede că i s-a dereglat ceva la minte.

Părinții NU au avut nevoie de răbdare pentru a-și crește copilul care acum e destul de mare și merge la școală!

Părinții pur și simplu își iubesc copiii, au grijă de ei în fiecare zi și îi hrănesc în fiecare zi!

Atât!

Este absurd să vorbești despre răbdare în cazul creșterii unui copil!

La fel trebuie să privești și tu proiectul tău!

Tu NU ai nevoie de răbdare pentru a-ți dezvolta proiectul!

Tu ai nevoie doar de iubire pentru proiectul tău, în așa fel încât să-l hrănești zilnic, luni și ani la rând!

Îți iubești proiectul, îl hrănești zilnic cu acțiune și cu dragoste, iar succesul tău va crește pas cu pas, puțin câte puțin, din aproape în aproape.

Creșterea va fi naturală și trainică.

Proiectul tău este viitorul tău.

Copiii reprezintă viitorul părinților lor.

Părinții îi îngrijesc ani de zile pe copiii lor, cu dragoste și devotament, iar copiii, la rândul lor, după ani de zile, îi îngrijesc pe părinții lor.

Fiecare zi în care faci ceva pentru proiectul tău pare a fi o zi obișnuită, o zi în care nu se întâmplă nimic.

Scopul pe care vrei să ți-l atingi pare încă foarte îndepărtat.

Dar e doar o iluzie.

În realitate, dacă zilnic faci progrese minuscule, progresul cel mare va veni cu siguranță.

Dacă te uiți la soarele de pe cer, ți se pare că soarele stă pe loc.

Dar doar ți se pare.

În realitate, deplasarea are loc continuu, numai că, din cauza distanțelor foarte mari, viteza pe care tu o percepi este foarte mică.

Pământul oare stă pe loc și nu se deplasează în jurul soarelui?

Nu, e doar o iluzie!

Dacă te uiți la un copil abia născut, cu greu îți poți imagina cum va arăta omul matur în care se va transforma acest copil.

De fapt, parcă nici nu-ți vine să crezi că, dintr-un boț care nu știe să vorbească și nu poate să meargă, se va dezvolta un om în toată firea, un om cu capacități superioare, un om care știe să facă multe lucruri.

Și totuși, da, copilul acela așa de firav și de neputincios se va transforma, puțin câte puțin, încetul cu încetul, într-un om matur.

La fel se va dezvolta și proiectul tău.

Acum pare ceva incredibil ca, pornind de la extrem de puțin, să ajungi într-o zi să-ți trăiești cel mai secret și mai sălbatic vis.

Dar la fel de incredibil pare și faptul că din două celule poate evolua o ființă dotată cu rațiune.

Dacă te uiți la o ghindă, mai că NU îți vine să crezi că din ceva așa de mic poate crește un stejar așa de mare.

Dar realitatea este că din ceva foarte mic poate crește ceva foarte mare.

Care este secretul?

Secretul este creșterea din aproape în aproape, puțin câte puțin, pas cu pas, în mod natural.

Ar fi absurd să vrei ca, după ce un copil abia s-a născut, acest copil să înceapă să vorbească și să meargă.

Tu trebuie să îți hrănești zilnic ”copilul” (adică proiectul succesului tău) și să îți urmezi între timp cursul natural al vieții.

”Copilul”, ”Al doilea Mozart” (adică proiectul care îți va aduce îndeplinirea dorinței tale pătimașe) se va dezvolta în mod firesc, câte puțin în fiecare zi.

Sarcina ta este să-l hrănești zilnic și mereu pe ”Al doilea Mozart”, adică pe ”copilul” tău.

”Al doilea Mozart” (proiectul care îți va îndeplini visul secret de a mânca și prăjituri,

nu doar pâine), va crește cu siguranță, chiar dacă tu NU observi zilnic cum crește și chiar dacă ai impresia că progresele întârzie.

Și da, vei aștepta chiar și 5 ani pentru ca ”Al doilea Mozart” să crească și
să-ți aducă foarte mulți bani!

Acolo unde cei înfrânți văd bariere, învingătorii zăresc trambuline…

Ce adevărat!

Da, e foarte adevărat!

Acolo unde cei înfrânți văd ca pe o barieră faptul de a aștepta 5 ani creșterea succesului lor, învingătorii zăresc trambuline.

Dacă e nevoie de 5 ani pentru ca ”Al doilea Mozart” să crească, învingătorii pot vedea în asta o mare oportunitate, nici pe departe un eșec!

Învinșii spun:

”Să aștept 5 ani? Mult! Prea mult! Cine oare are atâta răbdare?”.

Învingătorii spun:

”Așa cum părinții își cresc cu dragoste copiii, la fel îmi voi dezvolta și eu proiectul, cu dragoste, iar dragostea mă va răsplăti cu profit, atunci când va veni momentul.”.

Acolo unde învinșii văd un obstacol de netrecut, învingătorii văd o mare oportunitate.

Pentru învinși, viteza mică înseamnă eșec.

Pentru învingători, dimpotrivă, viteza mică poate însemna stabilitate.

Învingătorii spun:

”Încet, dar sigur!”.

Învingătorii vor considera că proiectul lor este ca și copilul lor și își vor dezvolta proiectul încetul cu încetul, la fel cum un părinte își crește copilul.

Învingătorii fac în așa fel încât să scoată din ecuație elementul ”răbdare”.

Învingătorii NU au nevoie de răbdare!

Pentru a dezvolta un proiect, este nevoie de dragoste pentru acel proiect, la fel cum un copil are nevoie de dragostea părinților lui.

Progresele zilnice sunt mici și aproape invizibile, dar, adunate, formează progresul cel mare.

Învinșii spun:

”Dar eu am acum nevoie de un job care să îmi aducă tot acum bani! Viața e grea și nu îmi permit să aștept atât timp până când crește un proiect!”.

Învingătorii, dimpotrivă, spun:

”Un părinte adevărat și responsabil, chiar dacă o duce foarte greu cu banii, chiar dacă trăiește într-o sărăcie cruntă, NU își lasă copilul să moară de foame, pe motiv că acel copil doar mănâncă, nu produce nimic și crește foarte greu.”.

Învingătorii, chiar dacă se confruntă cu mari lipsuri materiale, chiar dacă ajung în situații disperate, NU își lasă proiectul să moară, pe motiv că acest proiect se dezvoltă prea lent.

Dragoste și responsabilitate.

Acestea sunt 2 elemente esențiale pentru succes.

Dacă îți hrănești cu dragoste și responsabilitate proiectul, așa cum un părinte își crește cu dragoste și responsabilitate copiii, NU mai ai nevoie de răbdare.

Pur și simplu îl ”hrănești” zilnic pe ”Al doilea Mozart”, îți vezi tot zilnic de viața ta și de restul treburilor tale, iar ”Al doilea Mozart” crește.

Puțin câte puțin, pe neobservate, dar crește.

Nu trebuie să te argint dezamăgească dezvoltarea lentă a proiectului tău!

Ai auzit vreun părinte care să spună că este dezamăgit din cauza creșterii prea lente a copilului lui?

Imaginează-ți cu toată puterea că proiectul tău este ”Al doilea Mozart”, adică un copil

care, după ce crește și ajunge la vârsta de 5 ani, începe să cânte în concerte prin toată lumea și să îți aducă mulți, foarte mulți bani!

Dacă ai ști că vei avea un copil supranumit ”Al doilea Mozart” și dacă ai ști cu siguranță că acest copil, după ce împlinește vârsta de 5 ani, îți va aduce foarte, foarte mulți bani, l-ai carte crește cu dragoste și responsabilitate timp de 5 ani?

Răspunsul este destul de evident:

DA!

De acum înainte, totul depinde numai și numai de tine!

Această carte ți-a deschis un drum.

Este alegerea ta să pășești sau nu pe un drum care îți aduce îndeplinirea visului.

Ai la dispoziție toate mijloacele cu care să-ți construiești un destin excepțional.

Folosește cu încredere aceste mijloace și va veni ziua în care vei constata că se pot produce și miracole în viața ta!

Și vei descoperi că cea mai mare satisfacție posibilă este atunci când tu te bucuri de roadele propriei tale înțelepciuni.

Trăiește-ți visul!